

Phần 18

Chương 194

THÁI HẬU RỜI CUNG

Hạng Thiếu Long vừa vào đến cửa thành thì nhận được lệnh của Tiểu Bàn nên lập tức vào cung.

Tiểu Bàn đang nghị sự cùng với các đại thần như Lã Bất Vi, Xương Bình quân trong nội chính sảnh.

Hạng Thiếu Long phải đợi trong thư trai cả nửa canh giờ rồi Tiểu Bàn mới gặp gã.

Ngồi xuống, Tiểu Bàn mỉm cười nói: “Sư phụ có quen biết một người tên gọi là Phùng Khiếp hay không, y là đại phu quản luật pháp của Đại Tần ta”.

Hạng Thiếu Long cũng mỉm cười trả lời: “Vì chuyện gì mà Bệ quân đặc biệt nhắc đến người này?”.

Tiểu Bàn nói: “Kẻ này rất có cốt cách, lại không sợ quyền thế, gặp quả nhân y cũng dám buông lời chống đối. Không biết có phải vì y bị ảnh hưởng của ‘Lã Thị Xuân Thu’ hay không, mà đột nhiên phê phán pháp luật của Đại Tần ta quá hà khắc, không đúng với giáo hóa của thánh nhân”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói: “Nói vậy Bệ quân theo lý là không vui mới đúng, tại sao cứ nhắc đến người này, ngược lại có ý vui mừng?”.

Tiểu Bàn cười ha ha nói: “Sư phụ hiểu ta nhất. Chỉ vì kẻ này khi nói đến chuyện khác thì không phải hoàn toàn vô lý. Ví dụ như y chỉ ra kẻ làm vua ở các nước khác, căn cứ vào sự thay đổi của tình thế để có những cải cách mới, sớm ban ra thì tối thay đổi, khiến cho người ta không biết đâu mà lần, phải thống nhất với nhau, không làm được điều này thì nước không thể mạnh lên được”.

Hạng Thiếu Long ngần ngừ nhìn vị Tần Thủy Hoàng chưa đến mười tám tuổi này, trong lòng dâng lên sự tôn kính. Đó không phải là vì Tiểu Bàn hiểu rõ được rằng pháp chế phải sáng tỏ mà là lòng dạ rộng rãi của y đối với những lời can gián và phê bình.

Tiểu Bàn lại hạ giọng nói: “Ta lúc đầu cứ tưởng rằng y đã quay sang Lã Bất Vi, nhưng khi ta thấy y dáng vẻ rất hiên ngang giống với sư phụ, sau đó lại chất vấn Lã Bất Vi về chuyện mục trường của sư phụ bị đánh cướp, mới biết y không sợ chết như sư phụ. Kẻ này tuy không tiện nắm giữ luật pháp, nhưng là con cờ tốt để trở thành ngựa sử đại phu”.

Hạng Thiếu Long giật mình, lẽ nào giấc mộng của Lý Tư tan vỡ? Vội vàng nói: “Bị quân tốt nhất nên suy nghĩ lại, Lý trưởng sử mới là nhân tuyển thích hợp”.

Tiểu Bàn lắc đầu nói: “Nếu nói thích hợp, thì người tốt nhất phải là sư phụ. Sư phụ có bao giờ thấy Lý Tư đối đầu với một kẻ nào chưa? Luận về kiến thức, Lý Tư hơn Phùng Khiếp gấp mười lần, còn về pháp luật thì hơn cả Thương Ưởng chứ không thua. Cho nên ta thấy Lý Tư hợp với chức đình úy hơn, chủ yếu nắm về luật pháp. Còn quả nhân thì có thể mượn tài học của y, để thống nhất luật pháp cả nước, đặt nền móng vững chắc cho việc thống nhất thiên hạ sau này”.

Hạng Thiếu Long cứng họng, nói đến việc trị nước, gã nào dám tranh biện với nhân vật trác tuyệt trong lịch sử Trung Quốc sau này.

Song đình úy là một trong cửu khanh, Lý Tư chắc cũng thỏa mãn. Đồng thời cũng có thể thấy được ảnh hưởng của mình đối với Tiểu Bàn rất lớn. Tiểu Bàn chỉ vì thần thái lời nói của Phùng Khiếp giống với mình, mà có thể phán đoán được y chỉ là kẻ ngay thẳng.

Thành công không phải là may mắn, chính vì Tiểu Bàn có thể biết dùng người, cho nên thiên hạ ngày sau mới lọt vào tay y.

Tiểu Bàn đột nhiên hớn hở, hạ giọng nói: “Tiểu Tuấn đã kể tường tận cuộc chiến ở mục trường cho quả nhân nghe, quả thực rất tuyệt vời, sư phụ có thể lợi hại hơn cả Bạch Khởi. Sau này nếu như sư phụ dẫn quân xuất chinh thì chắc chắn sẽ chiến thắng”.

Hạng Thiếu Long trong lòng cười khở, đó chính là chuyện mà mình sợ nhất, Tiểu Bàn có ý nghĩ này, mình chắc chắn sẽ chạy không thoát, may mà chuyện đó không xảy ra ngay, lảng sang chuyện khác nói: “Lã Bất Vi đã chối tội như thế nào?”.

Tiểu Bàn trong mắt hiện lên tia sát cơ, trầm giọng nói: “Đương nhiên không cần tra hỏi mà đã thả tất cả, lại tìm vài người giết chết rồi chặt đầu cho đủ số, nếu không phải có chuyện Hắc Long sẽ xuất hiện, nói không chừng ta sẽ gọi y lại, tự tay hạ thủ. Hừ! Mông Ngao này cũng tội đáng muôn chết, may mà y còn có hai thằng con tốt”.

Rồi quay sang Hạng Thiếu Long nói: “Chắc Hắc Long cũng chế tạo xong!”.

Hạng Thiếu Long kể ra tường tận sự tình.

Tiểu Bàn than: “May mà sư phụ đã nghĩ ra kế sách tuyệt diệu, nếu không sẽ không biết cách nào để áp chế được Lã Bất Vi. Chao ôi! Doanh Chính này sở dĩ có ngày hôm nay...”.

Hạng Thiếu Long ngắt lời y: “Đừng nói những lời ấy. Bị quân là nhân vật trời định thống nhất thiên hạ, hạ thần chỉ có thể tận sức giúp đỡ mà thôi!”.

Tiểu Bàn lộ ra vẻ cảm động, một lát sau mới thở dài nữa: “Thái hậu ngày hôm qua đã dời đến cung Tam Tuyên!”.

Cung Tam Tuyên là một hành cung nằm ở phía Bắc trong thành đối diện với cung Hàm Dương, Chu Cơ dọn đến đó, tránh xa đứa con mình, cũng chỉ vì mối quan hệ giữa hai người ngày càng xấu đi.

Hạng Thiếu Long nhú mày nói: “Phải chăng Bị quân đã tranh cãi với bà ta?”.

Tiểu Bàn lộ vẻ oan ức, lắc đầu: “Chuyện này thì ngược lại, mấy ngày nay quả nhân đã nghe theo lời căn dặn của sư phụ, tỏ ý giảng hòa với thái hậu, bà ta bảo muốn dời đến cung Tam Tuyên, ta đã cố giữ, nhưng bà ta đã không hề chấp nhận, bảo dời là dời. Thật là kỳ lạ! Hừ! Thật ra bà ta dời cung càng tốt, để tránh khuất mắt quả nhân”.

Hạng Thiếu Long biết y muốn nói đến mối gian tình giữa Chu Cơ và Lao Ái. Trong lòng ngạc nhiên, theo lý Chu Cơ nếu muốn giữ sự ảnh hưởng của mình đối với triều chính, thì phải năng đi lại trong cung mới phải. Nhưng tại sao nàng lại dời khỏi cung Hàm Dương? Rồi chợt nhớ đến Cầm Thanh, nghĩ bụng phải nhờ nàng điều tra mới được.

Thuận miệng hỏi: “Bà ta có tham gia tảo triều và nghị sự không?”.

Tiểu Bàn cười khở nói: “Chuyện này bà ta làm sao chịu bỏ qua, tuy không thường lên triều, nhưng chuyện lớn chuyện nhỏ đều do bà ta trước tiên phê duyệt, so với trước đây càng khó ứng phó hơn. Điều đáng ghét nhất vẫn là tên Lao Ái ấy, tên gian tặc này ngày càng ngênh ngang, ỷ thế vào thái hậu, không những đã nói nhiều, mà còn không ngừng sàm tấu với thái hậu, ta chỉ hận không đem y ra chém bay đầu”.

Hạng Thiếu Long trầm mặt một lát rồi mỉm cười: “Đã là như thế, chúng ta cứ thuận nước đẩy thuyền, biến Lao Ái trở thành người phát ngôn thay cho thái hậu. Với một kẻ có dã tâm như tên này, tất sẽ tranh quyền đoạt lợi với Lã Bất Vi, lúc ấy chúng ta có thể ngồi mà xem hai hổ đấu nhau”.

Tiểu Bàn bực dọc nói: “Nhưng mỗi lần ta thấy tên Lao Ái ấy thì lại nổi giận...”.

Hạng Thiếu Long mỉm cười, ngắt lời y: “Nếu muốn thành chuyện lớn, tất phải rộng lượng và có thủ đoạn, làm những chuyện mà người khác không thể làm được. Nói cho cùng, Lao Ái chỉ là một vai trò nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ kết bè kết đảng để giành lấy mỗi lợi riêng tư, không nguy hiểm bằng Lã Bất Vi. Chỉ có thái hậu là chống lưng cho y, nên mới có thể kêu mưa gió. Chỉ vì trong mắt của kẻ khác y là người của Lã Bất Vi, nếu y khiến cho ai nấy đều chán ghét, đối với Lã Bất Vi cũng chẳng có điều gì lợi lộc. Bị quân hãy cứ chịu đựng y vài năm nữa!”.

Tiểu Bàn buồn bã nói: “Sư phụ nói đúng, Một ngày ta chưa chính thức ngồi lên vương vị, vậy thì phải nể mặt thái hậu. Chao ôi! Trước khi rời cung, thái hậu

còn bảo ta phong hầu cho Lao Ái, lúc ấy ta đã khéo léo từ chối. Nào ngờ từ ngày ấy đến nay, thái hậu không chịu đóng ngọc tử lên tấu chương cho ta, xem ra chỉ đành đáp ứng cho bà ta mà thôi”.

Hạng Thiếu Long nói: “Cái đó gọi là kẻ biết thời thế mới là trang tuấn kiệt. Bị quân cứ cho thái hậu biết rằng, đợi sau này lễ tế mùa xuân, mọi vật đều được đổi mới, thì mới phong hầu thưởng tước cho Lao Ái”.

Tiểu Bàn khổ não nói: “Chuyện này không hề đơn giản như thế, thái hậu lại còn đòi thăng chức cho mấy tên gian đảng của Lao Ái. Ví như chức nội sử, Lao Ái đòi cho người trong tộc của y là Lao Tứ tiếp nhận. Ngoài ra còn có hai người là Lệnh Tề, Hàn Kiệt, một văn một võ, đều là vây cánh của Lao Ái, thái hậu đòi ta phải cho bọn chúng nắm giữ những chức vụ quan trọng, thật khiến cho người ta đau đầu”.

Hạng Thiếu Long sớm biết sự việc sẽ như thế, mà nếu không như thế, sau này Lao Ái cũng chẳng có sức để mà tạo phản. Nói lời an ủi: “Dù y có khuếch trương thế lực thế nào, rốt cuộc cũng chẳng làm nên trò trống gì, Để được thái hậu ủng hộ, Bị quân chỉ đành nén cái giận nhất thời. Huống chi, Lã Bất Vi còn khiến Bị quân đau đầu hơn!”.

Tiểu Bàn nghĩ ngợi một lát, cười nói: “Không biết vì sao, chuyện gì lọt vào tai của sứ phụ, đều trở nên nhẹ nhàng. Lời của sứ phụ, ta đương nhiên phải nghe theo”.

Hai người lại thương lượng hồi lâu nữa, Hạng Thiếu Long mới rời khỏi hoàng cung đi tìm Cẩm Thanh.

Cẩm Thanh thấy chia tay không lâu thì Hạng Thiếu Long đã đến tìm nàng, đáng vẻ vui mừng, gặp gã trong nội hiên.

Hai người từ ngày ăn nằm với nhau, vì Hạng Thiếu Long phải chuyên tâm luyện đao, nên không hề có chuyện mây mưa. Lúc này gặp lại Cẩm Thanh trong phủ, không khỏi có cảm giác vừa thân thiết vừa xa lạ, đồng thời cũng có cảm giác mới lạ.

Hạng Thiếu Long kéo tay nàng, bước ra hậu đình hỏi: “Chuyện thái hậu dời đến cung Cam Tuyền, Cẩm thái phó có nghe chưa?”.

Cẩm Thanh nhú mày, hạ giọng nói: “Thiếp vừa về phủ đã biết, nhưng những người theo thái hậu đến cung Cam Tuyền lần này, đều là thân tín của bà ta, cho nên Thiếu Long nếu muốn người ta đi điều tra, e rằng Thiếu Long sẽ thất vọng”.

Hạng Thiếu Long kéo nàng đến chiếc cầu nhỏ, ngồi xuống lan can cầu, một tay ôm eo nàng, buồn rầu nói: “Thái hậu rời khỏi hoàng cung tất có nguyên nhân, thật khiến cho người ta khó hiểu”.

Cẩm Thanh nửa người trên dựa vào vai gã, nửa vui nửa giận nói: “Hạng đại nhân sao làm thế? Bọn hạ nhân sẽ thấy đấy”.

Hạng Thiếu Long cười ha ha, kéo nàng ngồi lên đùi mình.

Cầm Thanh hoảng hồn kêu lên, mất thăng bằng, khi ngã người ra, môi đã bị dán chặt.

Một lát sau Hạng Thiếu Long mới nói: “Đây là phạt nàng lại gọi ta là Hạng đại nhân, Cầm thái phó có cam tâm chịu phạt không?”.

Cầm Thanh e thẹn lườm gã rồi nói: “Thật ngang ngược!”.

Hạng Thiếu Long ngây ngất trước vẻ đẹp của nàng. Thầm nghĩ chỉ tiếc rằng mình đến được thời đại này, không biết thế nào lại mất đi khả năng sinh con, nếu không, họ có thể mang thai với mình, thì mọi chuyện sẽ càng trọn vẹn hơn, nghĩ đến đây thì giật mình.

Cầm Thanh thấy mặt gã biến sắc thì ngạc nhiên nói: “Chuyện gì?”.

Hạng Thiếu Long mắt nhìn về phía trước, run giọng nói: “Nguy to! Ta nghĩ thái hậu đã có mang”.

Vừa bước vào cửa phủ, thì nghe được Trâu Diễm quay về, Hạng Thiếu Long cả mừng, hỏi ra mới biết Trâu Diễm đang ở trong nội đường với Kỷ tài nữ, vội vàng chạy vào gặp mặt.

Dáng vẻ Trâu Diễm vẫn như trước, thấy Hạng Tiểu Long thì rất vui mừng.

Lúc này Kỷ Yên Nhiên đã nói rõ nguyên do tại sao phải mời ông ta quay về. Sau bữa cơm tối, Trâu Diễm kéo Hạng Tiểu Long ra ngoài tiểu đình nói chuyện, dĩ nhiên Kỷ Yên Nhiên cũng đi theo.

Hạng Thiếu Long trước tiên ái ngại mà rằng: “Chỉ vì những truyện tâm thường của bọn chúng con, mà phải làm phiền đến nghĩa phụ, bọn chúng con thật là...”.

Trâu Diễm mỉm cười, ngắt lời gã: “Thiếu Long có gì khách sáo đến thế, đừng ái ngại trong lòng, ta ở chốn yên tĩnh đã lâu chính là đang muốn quay về, để thăm lại những người bạn cũ”.

Hạng Thiếu Long nhớ lại Thiện Nhu, đang định lên tiếng, Kỷ Yên Nhiên đã nói: “Chàng không cần phải nói nữa, Yên Nhiên đã nhờ nghĩa phụ tìm Nhu tử giúp chúng ta, nghĩa phụ rất thân thiết với người Tề, chắc chuyện này cũng dễ thôi”.

Hạng Thiếu Long đang lo lắng về Thiện Nhu, nghe thế thì vui mừng ra mặt, nghĩ bụng kiếm thuật của Thiện Nhu cũng thuộc loại xuất chúng, Trâu Diễm muốn tìm nàng cũng rất dễ dàng.

Trâu Diễm ngồi xuống ghế đá, hai mắt sáng ngời, trầm giọng nói: “Không ngờ trong những năm cuối đời của Trâu Diễm này lại có thể tạo ra được một tân thánh nhân, chuyện lạ trên đời này, chẳng qua đến thế mà thôi”.

Kỷ Yên Nhiên nhìn Hạng Tiểu Long nói: “Nghĩa phụ đã hoàn thành kiệt tác Ngũ đức thư, lại còn tặng cho thiếp nữa!”.

Hạng Tiểu Long trong lòng dâng lên một cảm giác rất kỳ lạ, đã nhận ra rằng Trâu Diễn đã nhìn được tương lai, biết được sau này thiên hạ sẽ do Tiểu Bàn thống nhất, nên đã để lại tâm huyết của mình ở nước Tần. Nếu không, nói không chừng sẽ bị thiêu thành tro. Một ý nghĩ thoáng qua, nói: “Nghĩa phụ muốn xử lý Ngũ đức thư như thế nào, xin hãy cứ căn dặn”.

Trâu Diễn hai mắt lộ vẻ vui mừng, mỉm cười nói: “Khi con Hắc Long xuất hiện, Thiếu Long hãy hiến sách này cho Bệ quân Chính, còn hiệu quả hơn gấp trăm lần lời của lão phu”.

Kỷ Yên Nhiên ngạc nhiên nói: “Nghĩa phụ không đợi Hắc Long xuất hiện rồi mới đi ư?”.

Trâu Diễn lắc đầu than: “Số trời đã định, nghĩa phụ e rằng không thể chờ quá lâu như vậy. Lần này dù cho các con không đến tìm ta, ta cũng sẽ quay về thăm các con, rồi sau đó quay về Tề”.

Kỷ Yên Nhiên mặt biến sắc, lo lắng nhìn Hạng Thiếu Long rồi mới nói: “Nghĩa phụ!”.

Trâu Diễn cười ha hả, nói: “Xuân đi Hạ đến, là quy luật của đất trời, đời người vô thường, nhưng vẫn chỉ là hiện tượng tự nhiên, Yên Nhiên chẳng lẽ không thấu hiểu sao?”.

Kỷ Yên Nhiên quả là người phi thường, cố gắng nở nụ cười, nói: “Nghĩa phụ trách phải! Yên Nhiên xin nghe theo”.

Hạng Thiếu Long gật đầu, buột miệng dẫn ra hai câu thơ nổi tiếng của nhà thơ đời Tống là Tô Thức: “Người có lúc vui buồn tan hợp, trăng có lúc mờ tỏ tròn khuyết. Nghĩa phụ nói phải”.

Trâu Diên ngạc nhiên, nhìn gã một hồi, rồi mới khen: “Thiếu Long còn hiểu thấu hơn cả lão phu nữa”.

Ngừng một lát rồi nói: “Lã Bất Vi vẫn còn phạm khí, trước ngày Bệ quân đội mũ. Thiếu Long hãy nhẫn nhịn, tránh giao phong chính diện với y, vậy thì lão phu đã yên tâm”.

Hạng Thiếu Long lộ ra vẻ tôn kính, Trâu Diễn có thể nói là người sáng suốt nhất thời đại này. Nhưng cũng chỉ có Hạng Thiếu Long mới hiểu rõ được con người này. Chả trách nào thuyết Ngũ đức của ông ta lại có ảnh hưởng sâu rộng đến thế, Kỷ Yên Nhiên dịu dàng nói: “Nghĩa phụ! Bọn chúng con đã chế tạo được một con Hắc Long, phải chăng đã giống như lửa trời gặt đất?”.

Trâu Diễn mỉm cười: “Quả có chút như vậy, nhưng mệnh trời đã rõ, tân thánh nhân chính là Bệ quân Chính mà Thiếu Long đã một tay bồi dưỡng nên. Giờ đây sáu nước phía Đông vẫn còn có chút thanh thế, nhưng lại chỉ biết đấu tranh lẫn nhau, sau này chỉ cần Bệ quân Chính nắm đại quyền trong tay, ngày sáu nước bị diệt cũng có thể đếm được”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên: “Nói cho cùng nghĩa phụ là người Tề, tại sao không lo lắng cho mệnh của nước mình?”.

Trâu Diễm ung dung: “Nước Tề là nơi lão phu xuất thân, điều lão phu nghĩ đến chỉ là thiên hạ sau khi thống nhất, lại thêm giờ đây Tề vương ngu dốt, chỉ cần nghĩ đến y là lão phu đã bức bội”.

Kỷ Yên Nhiên tiếp lời: “Nghĩa phụ và Yên Nhiên đều có ý nghĩ như vậy, chỉ có thiên hạ quy về một mối, nhân dân mới có được đời sống an bình. Song lại chỉ cần nghĩ đến câu nói của Thiếu Long ‘Quyền lực tuyệt đối khiến cho người ta sa đọa tuyệt đối’, thì e rằng Bì quân Chính sẽ biến chất, sẽ không còn sáng suốt như hiện nay”.

Hạng Thiếu Long nén không được, đã tiết lộ thiên cơ: “Chỉ đến sau khi chế độ bầu cử lãnh tụ xuất hiện, thì tình hình mới có thể cải thiện, song đó là chuyện của hai ngàn năm sau”.

Trâu Diễm và Kỷ Yên Nhiên nhìn nhau, Kỷ Yên Nhiên ngạc nhiên nói: “Phu quân đại nhân sao lại khẳng định đó là chuyện của hai ngàn năm sau?”.

Hạng Thiếu Long trong lòng thầm mắng mình, gãi đầu lúng túng nói: “Ta đoán thế thôi”.

Trâu Diễm mỉm cười: “Thiếu Long thường có những lời khiến cho người ta ngạc nhiên, cũng bởi vì con không phải là người bình thường. Nếu không, đứa con gái yêu của ta làm sao chịu theo con”.

Rồi lại nhìn lên trời, chỉ thấy tuyết bay mù mịt, lời nói buồn bã: “Đêm đã khuya! Ta cũng muốn nghỉ sớm, ngày mai ta sẽ lên đường về nước Tề”.

Hạng Thiếu Long và Kỷ Yên Nhiên nhìn nhau, đều hiểu rằng ông ta đã biết dương thọ của mình sắp tận.

Lần này là lần cuối cùng họ gặp nhau.

o O o

Chương 195

LỬA GIAN NGẤT TRỜI

Hôm sau bọn Hạng Thiếu Long, Kỷ Yên Nhiên đưa Trâu Diễn ra ngoài thành, đưa ông đi được hơn mười dặm, rồi mới bịn rịn chia tay.

Khi Hạng Thiếu Long quay về Hàm Dương thì trời đã chiều.

Mưa tuyết lại rơi.

Hạng Thiếu Long nghĩ lại cuộc chia tay mãi mãi, trong lòng không khỏi buồn bã!

Gã nhớ lại mối giao hảo của mình với người đã khai sáng nên nền Thuật số của Trung Quốc, trong lòng cảm thấy trăm mối tơ vò.

Nếu không nhờ Trâu Diễn, gã không những không được Kỷ tài nữ mà còn đã sớm mất mạng tại Đại Lương.

Vừa bước vào cửa phủ, Đào Phương đã bước ra nói: “Doanh Doanh đã chờ tôn cô gia ở Đông Xương cả nửa canh giờ”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, đến Đông Xương.

Doanh Doanh chờ đã lâu, thấy gã thì trách: “Ngài đã đi đâu thế?”

Hạng Thiếu Long hiểu rõ tâm trạng trong lòng, dù cho Doanh Doanh đã hồi tâm chuyển ý, thì đã cũng không thể chấp nhận được nàng.

Đó không phải là vì nàng đã từng là nữ nhân của Quân Trung Tà. Bởi vì gã vốn là người của thế kỷ hai mươi mốt, không hề để ý đến trình tiết của nữ tử.

Trước đây gã cũng có lòng theo đuổi Doanh Doanh, chủ yếu là vì nể mặt huynh đệ Xương Bình quân, cũng có phần vì sắc đẹp của nàng, nhưng sau nhiều lần tiếp xúc, ngọn lửa tình yêu nhỏ nhoi của nàng đã tắt ngấm, bởi vì tính cách không biết phân nặng nhẹ và hay thay đổi của nàng. Giờ đây dù có kẻ kờ dao ngang cổ, gã cũng không muốn đụng đến Doanh Doanh.

Ý nghĩ này lướt qua trong đầu, Hạng Thiếu Long khách sáo mời nàng ngồi xuống, nói: “Doanh tiểu thư đến tìm Hạng mỗ có chuyện chi?”.

Doanh Doanh đã cảm thấy được sự lạnh nhạt và khoảng cách trong lời nói của gã, ngẩn ra một hồi, cúi đầu nói: “Người ta biết trong lòng ngài đang giận. Ôi! Doanh Doanh không biết phải nên nói thế nào đây. Ba ngày sau là ngày quyết chiến của ngài với Quân Trung Tà, quả thật người ta lo cho ngài”.

Hạng Thiếu Long thấy nàng không phải đến khuyên mình buông xuôi, thì cũng có chút thiện cảm, nghĩ đến thanh bảo đao Bách Chiến và đao pháp Bách

Chiến mà mình vừa mới nghĩ được, mỉm cười nói: “Đa tạ tiểu thư đã quan tâm. Đời người đầy rẫy những thử thách lớn nhỏ, như thế mới đáng thú vị”.

Nói thật, nếu không có áp lực của Quân Trung Tà, e rằng gã đã không nghĩ ra được Bách Chiến đao pháp này

Doanh Doanh ngẩng đầu, mắt hoang mang, dịu dàng nói: “Tôi không biết vì sao đến tìm ngài, Trung Tà mỗi ngày đều không ngừng luyện kiếm, đã nghiên cứu ra được rất nhiều cách để phá thương pháp, ôi! Ai nấy đều biết ngài không giỏi dùng thương, dù cho có Phi Long thương, e rằng... ôi... người ta rất lo lắng!”.

Hạng Thiếu Long bình thản nói: “Chả lẽ tiểu thư không lo lắng cho Quân Trung Tà sao?”.

Doanh Doanh buồn bã gật đầu, hạ giọng nói: “Tốt nhất là đừng tử võ, nhưng ta biết không ai có thể thay đổi được quyết định của các người”.

Rồi lại cúi đầu, u buồn nói: “Đa tạ lời nói của ngài hôm ấy, sau khi suy nghĩ, đã chấp nhận hôn sự của Dương Đao Hòa, nhưng vẫn chưa báo cho đại ca và nhị ca, sau khi các người quyết chiến, Đao Hòa sẽ đến cầu thân”.

Gã đã từng gặp qua Dương Đao Hòa, là một tướng lĩnh giỏi nhất dưới tay Vương Hột, rất được Lộc Công, Từ Tiên coi trọng, chỉ là không biết thì ra y cũng theo đuổi Doanh Doanh.

Theo tình thế trước mắt, ai cũng có thể cưới được Doanh Doanh, nhưng chỉ có Quân Trung Tà là ngoại lệ.

Doanh Doanh bàng hoàng nhìn gã, nói với vẻ thăm dò: “Phải chăng ngài trong lòng không vui lắm?”.

Hạng Thiếu Long làm sao tỏ ra vẻ như trút được gánh nặng. Đồng thời nghĩ rằng nàng quả thật nảy sinh tình yêu đối với Quân Trung Tà, cho nên dù cho không gả cho y, cũng chẳng thêm bước vào cửa nhà mình, nghiêm mặt nói: “Đó là quyết định sáng suốt, Dương Đao Hòa là một vị phu tế tốt”.

Doanh Doanh nhìn gã ai oán, không lên tiếng.

Hạng Thiếu Long cười khổ, nói: “Tiểu thư đã quyết định chuyện cả đời, cho nên tuyệt không thể hai lòng ba ý nữa”.

Doanh Doanh buồn bã nói: “Ngài không trách ta sao?”.

Hạng Thiếu Long than: “Vậy tiểu thư muốn tại hạ nói gì mới phải?”.

Doanh Doanh bình tĩnh lại, nghĩ ngợi rồi nói: “Ngài hãy cẩn thận! Rồi đứng dậy”.

Hạng Thiếu Long đưa nàng ra cửa phủ, lúc chia tay, Doanh Doanh hạ giọng nói: “Nếu ta có thể chọn lựa, ta mong ngài sẽ thắng, đó không phải là vì bản thân ta, mà cũng vì Đại Tàn chúng ta. Doanh Doanh rút cuộc đã nghĩ thông suốt”.

Nói chưa hết lời, nước mắt đã trào ra, buồn bã nhìn gã rồi mới nhảy lên lưng ngựa phóng đi.

Hạng Thiếu Long đứng nhìn tuyết rơi, nghĩ lại đoạn tình vừa mới kết thúc ấy, thâm hạ quyết tâm, sau này không đụng đến bất kỳ mỹ nữ nào nữa.

Song cũng biết đó chỉ là suy nghĩ thôi, không biết vận mệnh lại để sắp xếp thế nào đây.

Trang phu nhân và Lý Yên Yên chẳng phải là hai ví dụ hay sao?

Hạng Thiếu Long quay về trong nhà, đùa với Hạng Bảo Nhi một lúc, hai người Đàng Dực, Kinh Tuấn trở về, Đàng Dực mặt đanh lại, còn Kinh Tuấn thì phần nộ.

Kỷ Yên Nhiên thấy không ổn, lên tiếng hỏi han.

Đàng Dực ngồi xuống, vỗ bàn mắng: “Ta đã dặn tên tiểu tử phải nhẫn nhịn không thể đụng đến Quốc Hưng, nào ngờ hắn đã động thủ”.

Hạng Thiếu Long cười: “Nhị ca đừng giận, Tiểu Tuấn, đệ hãy cho ta biết chuyện gì đi!”.

Mọi người thấy dáng vẻ bình tĩnh của Hạng Tiểu Long, thì đều ngạc nhiên lắm, cả Kinh Tuấn cũng ngạc nhiên nói: “Tam ca hiểu rõ đệ. Ô! Đệ không phải nói nhị ca không hiểu đệ, chỉ là hai sự hiểu này không giống nhau”.

Đàng Dực cố nén cười, nhưng Ô Đình Phương thì bật cười khúc khích, nói: “Đừng ấp a ấp úng nữa, hãy mau nói!”.

Kinh Tuấn tỏ vẻ đáng thương nói: “Lần này kẻ gây chuyện không phải là đệ, vừa rồi đệ mới dạo qua Túy Phong lâu, thì gặp phải bọn người của Vị Nam võ sĩ Hành Quán, đương nhiên là không thiếu tên Quốc Hưng ấy, đệ đã thầm nhủ lòng không thềm để ý bọn chúng, nào ngờ bọn chúng cố ý lên tiếng cho đệ nghe, lại còn nói những lời không tốt đối với tam ca, những lời ấy đệ không muốn nhắc lại nữa, tóm lại bọn chúng ỷ có Lao Ái chống lưng phía sau, không hề kiêng dè. Đệ chuyện gì cũng có thể nhẫn nhịn được, nhưng không thể nào kìm được lòng khi bọn chúng buông lời tổn hại đến danh dự của tam ca”.

Triệu Chí nhú mày, nói: “Bọn chúng rốt cuộc nói những lời gì?”.

Đàng Dực trầm giọng nói: “Bọn người ấy quả thực cũng quá đáng, bảo tam đệ được Lã Bất Vi sủng ái”.

Ô Đình Phương phần nộ: “VẬY Tiểu Tuấn đã dạy cho chúng bài học ư”.

Kinh Tuấn cười khỏ nói: “Bọn đệ chỉ có tám người, còn bọn chúng thì có hơn mười tên, kiếm pháp của tên Quốc Hưng ấy rất cao minh, cho nên bọn đệ không thể chiếm được ưu thế, bị thương mất hai người. May mà Lao Ái đến, đuổi bọn chúng trở lui, lại còn bảo bọn chúng nói lời xin lỗi. Đệ nghe theo lời dặn của nhị ca, tránh xung đột với Lao Ái, nuốt giận bỏ đi, nhị ca lại còn trách đệ nữa”.

Đằng Dực tức giận nói: “Ta đã dặn người như thế nào, đã bảo rằng người đừng bước tới chốn lầu xanh kia mà, lại không nghe lời dạy”.

Hạng Thiếu Long ngược lại rất bình tĩnh, đã sớm biết được Lao Ái sẽ ngày càng ngênh ngang.

Nghĩ một lát rồi mới nói: “Vị Nam võ sĩ Hành Quán rốt cuộc có những nhân vật nào?”.

Kinh Tuấn cướp lời: “Kẻ lợi hại nhất đương nhiên là tên quán chủ Khuê Nhật Thăng, nước Tần không ít tướng lĩnh xuất thân từ cửa này, tiếp theo là ba giáo tịch, trong đó có cả Quốc Hưng, hai người kia, một người tên là Thường Kiệt, một người tên là An Kim Lương, đều là những kiếm thủ có tiếng ở Hàm Dương. Lao Ái lôi kéo bọn chúng, như có thêm hàng trăm danh tướng, những kẻ này đều hy vọng thông qua quan hệ của Lao Ái để đi theo thái hậu, phòng có thể nhậm chức trong triều. Nghe nói Lã Bất Vi không hài lòng Vị Nam võ sĩ Hành Quán mở cửa lại, chỉ là ngại thái hậu nên không thể lên tiếng mà thôi!”.

Đằng Dực nói thêm: “Vị Nam võ sĩ Hành Quán có rất nhiều kiếm thủ từ các nước khác, kiếm thuật không như nhau, nhưng trong đó không hiếm những hảo thủ, giờ đây kẻ nào cũng coi Thiếu Long là kẻ địch, bởi vì nếu thắng được đệ, thì sẽ lập tức trở thành Đại Tần đệ nhất kiếm thủ, danh giá tăng gấp trăm lần. Ôi! Bọn người này cứ tưởng sở dĩ Thiếu Long trở thành người hùng bên cạnh Bệ Quân là vì có kiếm pháp cao cường!”.

Hạng Thiếu Long thầm nhủ, đây chính là nỗi phiền toái khi trở thành đệ nhất cao thủ trong thiên hạ như tiểu thuyết võ hiệp đã nói. Nếu không phải mình có quan chức, ra vào đều có thân vệ, e rằng mình đã sớm có người chặn đường khiêu chiến.

Gật đầu nói: “Bọn chúng thích nói gì thì cứ mặc kệ! Kẻ trong sạch thì sẽ trong sạch. Nhưng nếu bọn chúng quá đáng, chúng ta cũng không thể nhường nhịn, nhưng tất cả mọi chuyện đều phải chờ sau khi quyết chiến với Quân Trung Tà. Trừ phi không động thủ, nếu như đã động thủ, thì phải khiến cho tên Khuê Nhật Thăng đó mãi không siêu sinh”.

Rồi quắc mắt nhìn Kinh Tuấn nói: “Người đã có Lộc Đan Nhi, tốt nhất hãy tu dưỡng lại, cố gắng luyện võ, nếu không khi gặp cao thủ của Vị Nam võ sĩ Hành Quán, chỉ làm mất mặt bọn ta, đã hiểu chưa?”.

Hạng Thiếu Long nghiêm khắc khiến cho Kinh Tuấn hoảng sợ đến nỗi toát mồ hôi, cúi đầu chịu trận.

Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn mọi người, cười ha hả nói: “Rồi sẽ có một ngày chúng ta sẽ đến Hành Quán để cho bọn chúng nếm thử Mặc Tử kiếm của nhị ca. Phi Long thương của Yên Nhiên, cũng để cho chúng biết thế nào là Bách Chiến đao pháp!”.

Sáng hôm sau.

Hạng Thiếu Long lại sử dụng Bách Chiến đao pháp, nhất thời trong chu vi một trượng, đều là ánh đao lấp lánh, uy mãnh vô cùng.

Với bản sự của Đằng Dực, cùng với thanh kiếm Mặc Tử nặng nề và kiếm pháp thượng thừa cũng chỉ có thể giữ được một vòng nhỏ hẹp, khó khăn lắm mới có thể chống đỡ nổi thanh bảo đao Bách Chiến tấn công dồn dập như mưa sa bão táp đến.

Bọn Kinh Tuấn, Đào Phương lần đầu tiên thấy được Bách Chiến đao pháp thì ngẩn người ra, không ngờ lại có một loại vũ khí và loại đao pháp nhanh nhạy đến thế.

Khi đao kiếm giao nhau, phát ra những tiếng côm cốp, càng khiến cho không khí trở nên kịch liệt.

Từ lúc Hạng Thiếu Long sử dụng Bách Chiến đao pháp, cả hai người đã đánh hàng trăm chiêu, nhưng Đằng Dực vẫn tìm không ra cách phá giải đao pháp, cho nên vẫn khó mà phản kích, Hạng Thiếu Long ngược lại rất vui mừng, vì đã lợi dụng võ thuật của thế kỷ hai mươi mốt, thứ võ thuật có vận dụng nhiều nguyên lý vật lý học, lại thêm đặc tính dễ chém của bảo đao, lợi dụng trọng lượng nặng nề của thanh bảo đao và bộ pháp, cho nên khi sử dụng thanh đao, lực hao phí rất ít, thế công mãnh liệt này giống như vô hạn không ngừng lại, tạo áp lực tâm lý cho đối phương. Với một người như Đằng Dực mà cũng hoàn toàn nằm ở thế hạ phong.

Bỗng nhiên Ô Đình Phương kêu lên: “Dừng tay!”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên, thu đao lùi về phía sau.

Ai nấy đều quay sang nhìn nàng.

Ô Đình Phương mặt hơi đỏ, lúng túng nói: “Đừng nhìn người ta như thế mà, thiếp e rằng Hạng lang tưởng nhị ca là Quân Trung Tà mà thôi!”.

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực nhìn nhau cười lớn.

Đằng Dực đã hết sức, thở dốc, nói: “Đình Phương bảo ngừng lại quả là rất hợp lúc, nếu không nói không chừng ta đã làm trò cười, thanh bảo đao Bách Chiến quả nhiên lợi hại, nhưng điều lợi hại hơn chính là đao pháp của tam đệ, chỉ là vài chiêu thức chém ngang chặt dọc mà lại biến hóa vô cùng, góc độ hiểm hóc, giống như có thiên thần trợ giúp, không hổ là bách chiến”.

Hạng Thiếu Long quay sang Kinh Tuấn cười: “Tiểu Tuấn có muốn thử không?”.

Kinh Tuấn cười khổ nói: “Ngày mai được không? Vừa rồi đệ thấy đao pháp này thật là ghê gớm, cả ý nghĩ động thủ cũng không có”.

Mọi người thấy Kinh Tuấn khiêm nhường như vậy, nhất thời cười ầm lên.

Đào Phương nói: “Nhìn thấy uy thế của Thế Long, giờ đây ta ngược lại tiếc không lập tức thấy được cuộc quyết đấu của Thiếu Long và Quản Trung Tà!”.

Lúc này Ô Quang đến bên Hạng Thiếu Long, hạ giọng nói mấy câu, Hạng Thiếu Long đưa thanh Bách Chiến bảo đao cho Triệu Chi, gọi Đằng Dực, Kinh Tuấn và các thê tử của mình lại, bước vào trong nội đường.

Đằng Dực đuổi theo gã, hỏi: “Chuyện gì vậy?”.

Hạ Thiếu Long hạ giọng nói: “Tiểu Võ và Tiểu Điềm lên đến đây”.

Thi lễ xong, Mông Võ vui mừng nói: “Hạng đại nhân quả dùng binh như thần, Thân Nghị là đệ nhất dũng tướng dưới tay của phụ thân chúng tôi, lại có ưu thế áp đảo, mà vẫn bị các người đánh cho đại bại”.

Mông Điềm tiếp lời: “Phụ thân chúng tôi nổi trận lôi đình, nhưng chẳng còn cách nào cả, song chúng tôi hiểu rõ ông ta nhất, ông ta nhất định sẽ không bỏ qua”.

Ba nữ nhân nhìn nhau, lúc này mới biết Mông Ngao không mạo hiểm, tự tay cầm binh.

Mông Võ buồn rầu nói: “Đến lúc này chúng tôi cũng không hiểu cớ gì phụ thân chúng tôi lại trung thành với tên lão tặc Lã Bất Vi đến thế”.

Mông Điềm bực dọc nói: “Toàn là do con ả Lã Bất Vi đưa đến để mê hoặc phụ thân, khiến cho phụ thân cả lời mẫu thân cũng không thềm nghe. Mẫu thân nhiều lần dặn dò chúng tôi, Lã Bất Vi là kẻ xảo quyệt, chắc chắn sẽ không có kết cuộc tốt. Cha tuy hồ đồ, nhưng chúng tôi sẽ không giống như ông ta. Hừ!”.

Bọn Hạng Thiếu Long lúc này mới hiểu hai người này hướng về họ như vậy, ngoài mối giao tình đã từng trải qua hoạn nạn và bị Lã Bất Vi bức hại, còn liên quan đến cuộc phân tranh đến nội bộ gia đình.

Kinh Tuấn rất thân thiết với bọn họ, nên vỗ ngực nói: “Hãy yên tâm! Bị quân biết hai người là kẻ trung nghĩa, dù cha các người có làm chuyện gì cũng sẽ không liên lụy đến các người”.

Hạng Thiếu Long gật đầu nói: “Tiểu Tuấn nói không sai, ta đã cho Bị quân biết chuyện của hai người. Ngài sẽ phá cách dụng hai người. Chuyện quan trọng giờ đây là hai người đừng để cho phụ thân của hai người biết huynh đệ các người có lòng khác”.

Cả hai vừa mừng vừa sợ, Mông Điềm buồn rầu nói: “Bị quân phải chăng là muốn đổi phò với phụ thân của tiểu tướng?”.

Hạng Thiếu Long trầm nghĩ giờ đây kẻ giúp đỡ đắc lực nhất cho Lã Bất Vi chính là Mông Ngao, còn Lã Bất Vi sau khi Tiểu Bàn đã làm lễ đội mũ thì mới bại vong, như thế mấy năm nay Mông Ngao sẽ chẳng có vấn đề gì, trả lời rằng: “Hãy yên tâm! Trước khi Bị quân làm lễ đội mũ, Mông đại tướng quân sẽ chẳng xảy ra chuyện gì cả, các người chỉ cần cầm quân cho tốt trong năm năm tới, giữ vững vị

trí của mình, sau này Bị quân đã làm lễ đội mũ, mọi vấn đề khó khăn sẽ được giải quyết cả, ta sẽ xin Bị quân vì huynh đệ các người mà không làm khó Mông đại tướng quân”.

Hai người vô cùng cảm kích, quỳ xuống dập đầu.

Hạng Thiếu Long bước về phía trước đỡ lấy hai người, nghĩ đến trong tương lai Mông Điềm sẽ là một vị đại tướng nổi danh sau Vương Tiễn, trong lòng có chút tiếc thương và cảm thấy kỳ lạ.

Dặn dò hai người xong rồi mới để cho hai người họ về.

Ra đến cửa phủ, Mông Võ lo lắng nói: “Hạng đại nhân phải cẩn thận tên Quản Trung Tà, hôm qua y có đến chỗ bọn chúng tôi tìm người đấu kiếm, huynh đệ chúng tôi đều xuất trận, nhưng cũng khó chống đỡ, y còn lợi hại hơn lúc ở lễ Điền Liệp nữa”.

Mông Điềm chen vào nói: “Hạng đại nhân có thể khử luôn tên Quản Trung Tà ấy, chắc chắn Lã lão tặc sẽ tức chết”.

Kinh Tuấn cười nói: “Hãy yên tâm, tam ca của ta là thiên thần giáng thế, Quản Trung Tà dù cho có mọc ra ba đầu sáu tay, cũng khó mà thắng nổi”.

Cả hai người đều nhìn Hạng Thiếu Long đầy ngạc nhiên.

Đằng Dực bá vai hai người, cười nói: “Tiểu Tuấn lần này không khoác lác như bình thường đâu, giờ đây cả ta cũng phải cúi đầu trước Hạng thúc thúc của các người, các người hãy chờ mà xem”.

Hai người đều biết Đằng Dực là kẻ lợi hại và không bao giờ nói bừa, nên cũng hơi yên tâm.

Mông Điềm đột nhiên hai mắt đỏ ửng, cúi đầu nói: “Lần này chúng tôi không chịu đứng về phía của phụ thân, ngoài việc Lã lão tặc muốn giết chúng tôi và lời dặn của mẫu thân, chúng tôi cũng muốn báo thù cho Thiên công chúa và bọn Xuân Doanh tử, sau này khi đối phó với tên lão tặc, thì phải dành phần cho chúng tôi”.

Hạng Thiếu Long lúc này mới nhớ được ngày trước huynh đệ bọn họ rất thân thiết với bọn nữ nhi của mình, lòng nhói đau, lắc đầu thở dài.

Đằng Dực và Kinh Tuấn biết gã nhớ lại chuyện đau lòng lúc trước, đưa hai người bước ra.

Rồi ba người quay về lại trong quan thuộc, khi ăn cơm trưa, Vương Hột đến, Hạng Thiếu Long buông đũa xuống, ra đại đường gặp y.

Hạng Thiếu Long mời Vương Hột ngồi xuống, nói: “Đại tướng quân đâu cần phải đến đây, chỉ cần căn dặn, Thiếu Long sẽ tự mình đến phủ đại tướng quân”.

Vương Hột mỉm cười: “Người không sợ ta đột nhiên thay đổi chủ ý, giăng bẫy hại người hay sao?”.

Hạng Thiếu Long cười: “Đại tướng quân nếu muốn lấy mạng nhỏ của Hạng Thiếu Long này, chỉ cần nhấc tay là đủ”.

Vương Hột lắc đầu nói: “Mạng nhỏ của người không dễ lấy đâu, chí ít Lã Bất Vi và Mông Ngao cũng đã đại bại vì người”.

Ngừng một lát rồi nhú mào, nghiêm giọng nói: “Lã Bất Vi quả thật có lòng mưu phản, mượn cơ phải dùng quân đội để tu sửa kênh đào Trịnh Quốc, hỏi Bị quân và thái hậu mượn binh phù, điều động binh lính, nếu ta không cản trở y dùng người của ta, e rằng giờ đây Hàm Dương đã rơi vào tay y và Mông Ngao. Nhưng ta sớm muộn gì cũng phải cầm binh xuất chinh, lúc ấy tình thế của Bị quân sẽ nguy hiểm vô cùng, Thiếu Long có đối sách gì không?”.

Hạng Thiếu Long rất muốn cho y biết tình hình này sẽ thay đổi sau khi có Hắc Long xuất hiện, nhưng cảm thấy chuyện này càng ít người biết càng hay, hỏi ngược lại: “Đại tướng quân có đề nghị gì?”.

Vương Hột trầm ngâm, rồi mới than rằng: “Vì ta từ chối giết người, nên đã tranh cãi với Lã Bất Vi. Chắc người biết rằng nếu Điền Đan đánh nước Yên, Lã Bất Vi nhất định sẽ sai ta và Mông Ngao đánh Tam Tấn, đó chính là thời cơ tốt để Lã Bất Vi tạo phản, chỉ cần quân giữ Hàm Dương thay vào người của y, thái hậu và Bị quân chỉ đành mặc cho y mở xẻ”.

Hạng Thiếu Long thở phào, nói: “Chí ít phải đến mùa Xuân sang năm khí trời ấm áp, nước Yên vốn nằm ở phía Bắc, mùa Đông khí hậu lạnh lẽo, Điền Đan lại phải cần thời gian chuẩn bị. Cho nên chúng ta vẫn còn một khoảng thời gian dài”.

Vương Hột không thêm để ý, nói: “Từ ngày nước Tề có Quản Trọng làm tể tướng, thực hiện biến cách nên nước mạnh lên, vốn là có thể làm được chuyện lớn, nào ngờ người Tề chỉ biết nói suông, không chịu sửa sang võ bị, lại còn ngông cuồng tự xưng là Đông Đế, suýt chút nữa bị nước Yên nhỏ bé tiêu diệt, tuy bảo có được một Điền Đan, giữ được nước đã là may mắn, nào có ngày xưng bá nữa, nếu không phải nước Triệu bị Đại Tần chúng ta kiềm chế, thì nước Tề đã bị san bằng từ lâu”.

Hạng Thiếu Long thuận miệng nói: “Giờ đây nước Triệu không còn Liêm Pha, người Triệu có gì đáng sợ”.

Vương Hột lộ vẻ ngưng trọng, thở dài nói: “Nói đến binh giỏi tướng tài, thiên hạ chẳng có ai qua được người Triệu, nếu không phải là Triệu Hiếu Thành vương u mê, dùng nhầm Triệu Quát, thì Bạch Khởi cũng khó mà thắng được trận Trường Bình. Tuy Liêm Pha không còn nữa, nhưng nước Triệu vẫn còn Lý Mục, người này có tài dùng binh đến nỗi quỷ thần cũng khó đoán, còn giỏi dùng kỵ binh hơn cả Triệu Vũ Linh vương, xuất thần nhập quỷ, khiến người ta khó mà phòng hờ được, ngày sau nếu Thiếu Long gặp phải người này, ngàn vạn lần đừng khinh địch, nếu không sẽ thua thiệt lớn”.

Hạng Thiếu Long trong lòng cầu mong đừng xảy ra chuyện này, đồng thời cũng dâng lên niềm kính trọng đối với một đại danh tướng mà ngay cả kẻ địch cũng phải e sợ.

Nhớ lại ngày trước y đã từng hào phóng tặng cho mình thanh Huyết Lăng, lại còn bảo mình chạy khỏi nơi ấy, đồng thời cũng tỏ rõ rằng nếu ngày sau gặp nhau tại sa trường, thì sẽ không dung tình. Khí phách ấy, có kẻ nào bì kịp.

Vương Hột bùi ngùi nói: “Một ngày còn Lý Mục, Đại Tân ta đừng mong diệt Triệu”.

Hai người theo đuổi những ý nghĩ khác nhau nên cũng quên đi tình thế hung hiểm trước mặt.

Vương Hột đột nhiên nói: “Thiếu Long có biết sau khi Thành Kiều được phong ấp ở Trường An, không ngừng qua lại với tướng Triệu là Bàng Noãn, lại được Đồ Bích giúp đỡ, bí mật chiêu binh mãi mã, cho nên chỉ cần Hàm Dương xảy ra chuyện, y nhất định quay về giành lấy vương vị, nay những người ủng hộ cho Thành Kiều vẫn còn nhiều, chuyện này cũng không thể không phòng hờ”.

Hạng Thiếu Long đau đầu lắm, té ra một Tần Thủy Hoàng đã ra đời trong hoàn cảnh khó khăn như vậy. Rồi gật đầu tỏ vẻ đã biết, than rằng: “Chuyện này Lã Bất Vi phải lo lắng hơn chúng ta, kẻ đầu tiên mà Đồ Bích và Thành Kiều phải giết chính là Lã Bất Vi, chí ít phải giết thêm vài người nữa rồi mới đến lượt tiểu tướng, Lã Bất Vi sẽ không ngồi yên đâu”.

Vương Hột cười khỏ nói: “Nói đến mưu mô, ta và người đều không phải là đối thủ của Lã Bất Vi, mấy đêm nay ta đều tìm Vương Lăng uống rượu, khi nhắc đến chuyện này, lão Lăng bảo rằng y cố ý dung dưỡng Đồ Bích và Thành Kiều để uy hiếp thái hậu và Bì quân phải dựa vào y”.

Hạng Thiếu Long đã sớm đoán được chuyện này, hỏi: “Đồ Bích và Tú Lệ phu nhân rốt cuộc là có quan hệ thế nào?”.

Tú Lệ phu nhân chính là một sủng phi của Trang Tương vương, mẹ của Thành Kiều.

Vương Hột nói: “Bọn họ là đường huynh đường muội, nhưng chúng ta đều đoán được cả hai có quan hệ không thể cho người ta biết”.

Ngừng một lát, rõ ràng cảm thấy đã đi quá xa, nghiêm mặt nói: “Ta có một ý nghĩ, nghe nói giờ đây quan hệ giữa y và người Sở đã trở nên tốt đẹp, có thể nào thuyết phục Lý Viên, bảo rằng nếu Điền Đan diệt Yên, thì sẽ quay sang đối phó với người Sở, làm cho người Sở phải dàn quân ở biên giới nước Tề, vậy thì có thể đảm bảo được Điền Đan không dám đánh Yên nữa”.

Hạng Thiếu Long vỗ bàn khen hay. Quả thật là gừng càng già càng cay, đây cũng giống như phiên bản bữa vầy Ngụy cứu Triệu, hay ở chỗ là Lý Viên ghét nhất là Điền Đan, mà cũng là vì nước Tần đang bận rộn chuyện của ba quận phía Đông,

lại bị người Tam Tấn kìm chân, không còn thời gian để đối phó với người Sở. Huống chi Lý Viên không phải là thiện nam tín nữ, tự nhiên cũng sẽ có dã tâm đối với đất đai của nước Tề, đây quả là tuyệt diệu không thể nói được. Gật đầu trả lời: “Điều này cũng rất dễ, tiểu tướng sẽ viết một bức thư, gửi cho Lý Viên, chuyện này chắc là không có vấn đề gì”.

Vương Hột nghiêm mặt: “Chuyện này rất quan trọng, Thiếu Long đừng tưởng rằng sẽ dùng tình cảm riêng tư mà lay động được Lý Viên!”.

Hạng Thiếu Long cung kính nói: “Thiếu Long đã hiểu”.

Vương Hột hân hoan nói: “Chỉ cần có thể tạm hoãn lại cuộc giao tranh giữa Tề và Yên, đợi Vương Tiễn về triều, Hoàn Xỉ và Tiểu Bôn luyện xong đội quân tốc chiến của bọn họ, lão phu đã có thể yên tâm xuất chinh”.

Hạng Thiếu Long đã được người nắm trong tay một phần tư binh lực của nước Tân ủng hộ, cả người cũng nhẹ nhõm, nhớ lại chuyện Kinh Tuấn, vội tìm lời nói ra.

Vương Hột cười ha ha nói: “Chuyện này không có vấn đề, ngày mai ta sẽ tìm Vương Lăng rồi cùng nhau đến Lộc phủ cầu thân, người hãy đợi tin tốt lành của chúng ta”.

Rồi mặt chợt buồn bã, rõ ràng nhớ đến Lộc công và Từ Tiên.

Dừng một lát sau, buồn rầu nói: “Thiếu Long có biết rằng Lộc Công vốn không phải là họ Lộc, bởi vì trong lễ Điền Liệp ông ta săn được nhiều hươu, cho nên tiên vương mới gọi đùa ông ta là Lộc vương, vì thế ông ta đổi thành họ Lộc, phong ấp cũng gọi là Lộc ấp, từ đó trở đi ai ai cũng kêu ông ta là Lộc vương, sau đó lại gọi là Lộc Công!”.

Hạng Thiếu Long cười khổ nói: “Đại tướng quân có biết giờ đây tiểu tướng không phải là Hạng Thiếu Long, mà phải gọi là Long Thiếu Hạng, bởi vì tiểu tướng đã từng thề rằng, nếu để cho Điền Đan chạy về được nước Tề thì phải đọc ngược tên lại”.

Vương Hột sững người, rồi ha ha cười lớn bỏ đi.

o O o

Chương 196

KHÔNG ĐỘI TRỜI CHUNG

Vương Hột bỏ đi xong, Hạng Thiếu Long gọi Kinh Tuấn vào, bảo với y rằng Vương Hột đã chấp nhận cùng Vương Lăng đến Lộc phủ để cầu thân, Kinh Tuấn vui đến nỗi nhào lộn mấy vòng, rồi chạy đi mất.

Hai kẻ làm huynh trưởng Hạng Thiếu Long và Đằng Dực đều vui mừng nhìn nhau.

Đằng Dực chợt cảm thấy buồn bã.

Hạng Thiếu Long thấy y chảy nước mắt, biết rằng thiết hán này lại nhớ đến người thân đã chết thảm, nên cũng cảm thấy buồn bã.

Đằng Dực than rằng: “Nếu không phải cái họa ngày ấy, Tiểu Tuấn cũng không có được vinh quang như ngày hôm nay, ý trời thật khó đoán. Nhưng dù thế nào, tấm chân tình của năm anh em chúng ta vẫn sáng như mặt trời”.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ có lẽ ý trời không phải là khó đoán, chỉ là khó thay đổi mà thôi!

Đằng Dực đột nhiên nói: “Tam đệ hãy quay về nhà nghỉ ngơi! Chuyện ở đây đã có ta lo, ở Hàm Dương, ngoài người của phủ trọng phụ thích gây sự, trị an trước nay luôn tốt”.

Hạng Thiếu Long nhớ lại chuyện huynh đệ Châu Lương bị kẻ khác đuổi đánh ngoài chợ, lắc đầu than rằng: “Quản Trung Tà là kẻ bất chính, làm thế nào có thể trị được thuộc hạ, sau này bốn đại nhân sẽ tự tay cắt chức của y, để cho nhị ca hoặc Tiểu Tuấn quản lý đô vệ, vậy thì thiên hạ mới thật sự thái bình”.

Đằng Dực cười gượng: “Nếu để cho người của Quản Trung Tà nghe được lời này đảm bảo bọn chúng sẽ ngạc nhiên, tưởng rằng tam đệ nói khoác, chỉ có người đã từng lãnh giáo Bách Chiến bảo đao như ta mới biết được đệ đang khiêm nhường đến mức nào”.

Hạng Thiếu Long không ngờ Đằng Dực lại cũng hoạt kê như thế, cười lớn: “Nếu muốn sống vui vẻ trên đời này, thì phải làm chút chuyện, cho đến nay trước sau hai lần giao chiến với Liên Tấn và Vương Tiễn, mỗi lần đều thay đổi vận mệnh của đệ, không biết cuộc quyết chiến ngày mốt, vận mệnh của đệ sẽ như thế nào?”.

Đằng Dực đứng dậy, đưa gã ra cửa, vừa đi vừa nói: “Chuyện này phải dùng trí mới được, không biết vì sao Thiếu Long lại có thể thiết kế ra loại binh khí đáng sợ như vậy. Ở mục trường, ngày đó đệ một mình ra ngoài luyện đao, ta với Kỷ Yên Nhiên và Cầm Thanh nói về đệ, đều cảm thấy rằng đệ là con người sâu đến khó

dò, hình như có khả năng biết rõ tương lai. Có nhớ đến chuyện đêm ấy đến Cẩm phủ không, Cẩm Thanh chỉ nói Lã Bất Vi vì Lao Ái vô lễ với nàng mà muốn trừng phạt y, đệ chỉ một lời đã nói ra âm mưu của Lã Bất Vi, chuyện này rõ ràng là không thể đoán được”.

Hạng Thiếu Long thâm hổ thẹn, cười gượng nói: “Đó chỉ là linh cảm”.

Lúc này đã ra đến cửa, Hạng Thiếu Long vỗ vai Đằng Dực cười nói: “Đa tạ nhị ca nhắc nhở, đệ giờ đây phải đến gặp Cẩm Thanh, trong những ngày lạnh lẽo thế này, không có nơi nào ấm bằng vòng tay của mỹ nữ”.

Bọn Kinh Thiện đã sớm dắt con Tật Phong đến chờ, Hạng Thiếu Long phóng lên lưng ngựa rồi chạy về phía Cẩm phủ, gió bắc thổi vù vù, người đi trên đường rất ít, khắp nơi đều trắng một màu tuyết.

Đằng Dực nhìn theo bóng Hạng Thiếu Long, trong lòng dâng lên cảm giác kỳ dị.

Vị hảo huynh đệ gan dạ này không những đã thay đổi vận mệnh của tất cả mọi người, mà còn đang thay đổi tình thế của cả thiên hạ này.

Cẩm Thanh thần sắc ngưng trọng nói: “Chuyện thái hậu có nghiệt chủng của Lao Ái, e rằng Hạng thái phó đã không may đoán trúng, hôm qua thái hậu đã sai người đến Ung Đô, nghe nói thái hậu chuẩn bị dọn đến cung Đại Trinh ở nơi ấy, không cần nói cũng biết là sợ người khác vạch trần bí mật này”.

Hạng Thiếu Long bủn rủn tay chân, buồn bã ngồi xuống.

Phụ nữ của thời đại này, nếu không muốn sinh con cho nam nhân, sẽ dùng các loại thảo dược để tránh thai, cho nên Chu Cơ ở Hàm Đan bao nhiêu năm suốt ngày chung chạ với bọn Triệu Mục, Quách Khai, nhưng không hề xảy ra chuyện gì. Giờ đây nàng lại cam tâm tình nguyện sinh con cho Lao Ái, có thể thấy nàng đã hoàn toàn bị tên gian tặc này kiềm chế.

Cũng có thể nói nàng đã cắt đứt quan hệ mẹ con với Tiểu Bàn, về sau này sẽ toàn lực giúp đỡ cho Lao Ái, mong rằng y có thể thay thế cho Tiểu Bàn.

Cẩm Thanh biết rõ tâm tình của gã, buồn bã ngồi xuống bên cạnh.

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói: “Ung Đô là nơi nào?”.

Cẩm Thanh trả lời: “Ung Đô là cự đô của Đại Tần ta, bên bờ Bắc của sông Vị Thủy, nằm ở thượng du, cách Hàm Dương khoảng trăm dặm, đi thuyền ba ngày mới đến, Ung Đô rất to lớn, trong thành có cung Đại Trinh và cung Kỳ Niên là tông miếu của Đại Tần”.

Hạng Thiếu Long ngả vào lòng của Cẩm Thanh, đầu gối lên đùi nàng, ngửa lên nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng, than rằng: “E rằng Lao Ái sẽ mau chóng trở thành một Lã Bất Vi thứ hai”.

Cẩm Thanh trách rằng: “Đó chẳng phải là một tay chàng tạo nên hay sao?”.

Hạng Thiếu Long trong lòng đau khổ lắm.

Thử hỏi gã làm sao có thể nói cho Cầm Thanh rằng bởi vì vận mệnh đã là như thế, cho nên chỉ đành đẩy thuyền theo nước, để cho Lao Ái tự do kiếm chế Lã Bất Vi như trong lịch sử đã chép.

Chuyện này quả đúng là do một tay gã tạo ra, tất cả đều được tiến hành rất thuận lợi, nhưng vì gã cảm thấy mình có tình cảm sâu sắc với Chu Cơ và gã cũng áy náy trong lòng, cảm giác của gã càng khó chịu hơn.

Nhất thời không nói ra lời gì.

Ngược lại Cầm Thanh an ủi: “Xin thứ lỗi! Lời của thiếp đã quá nặng, nói cho cùng cũng chẳng có liên quan gì đến chàng, chàng chỉ là thuận theo thế mà thôi! Nếu Lao Ái mọi chuyện đều nghe theo lời Lã Bất Vi, vậy thì có rất nhiều người bao gồm cả chàng nữa, đã sớm mất mạng”.

Hạng Thiếu Long đưa tay kéo Cầm Thanh xuống, hôn vào môi nàng rồi nói: “Đêm nay ta ở đây!”.

Cầm Thanh e thẹn, nghe thế thì giật mình: “Làm sao được?”.

Hạng Thiếu Long đã sớm biết nàng không lớn gan như vậy, gã chỉ là trêu nàng, nghe thế thì ngồi dậy, ôm nàng dịu dàng nói: “Chẳng phải đã từng nói rằng ta muốn gì cũng đều được hay sao?”.

Cầm Thanh giận dỗi nói: “Chỉ ít cũng phải chờ sau khi Hạng đại nhân quyết chiến, nếu không bọn Yên Nhiên lại sẽ trách thiếp”.

Hạng Thiếu Long vui mừng nói: “Vậy thì cứ chắc một lời nhé, nếu đến lúc đó Cầm thái phó nuốt lời, đừng trách ta dùng chiêu ‘bá vương cạnh thứ cung’ đấy nhé!”.

Cầm Thanh ngạc nhiên kêu lên: “‘Bá vương cạnh thứ cung’. Ô! Chàng thực là hư, này, hãy rút mau, thiếp không muốn nghe chàng nói nữa”.

Thấy dáng vẻ vừa giận vừa vui của nàng, Hạng Thiếu Long thích lắm, chiếm xong tiện nghi của nàng, rồi mới sảng khoái bỏ đi. Rời khỏi Cầm phủ, thấy trời vẫn còn sớm, nên thuận đường vào cung tìm Lý Tư, cho y biết chuyện Tiểu Bàn sẽ trao cho y chức đình úy.

Vốn tưởng là y sẽ thất vọng, nào ngờ Lý Tư mặt lộ vẻ vui mừng nói: “Thật ra tiểu đệ trong lòng được mong chức này, nhưng e rằng tranh không được với Phùng Khiếp, giờ đây như vậy thật đã quá lý tưởng”.

Hạng Thiếu Long biết rất khó hiểu những chuyện này, nhưng cũng biết rằng Lý Tư sau này sẽ trở thành một đại công thần trong sự nghiệp thống nhất thiên hạ của Tần Thủy Hoàng, cho nên theo lý đường quan vận sẽ rất hanh thông.

Lý Tư nói đầy cảm kích: “Lý Tư có được ngày hôm nay, toàn là nhờ Hạng huynh ban cho, tiểu đệ không biết nói thế nào mới có thể biểu đạt được nỗi cảm kích trong lòng”.

Hạng Thiệu Long khiêm nhường nói: “Ngọc quý dù ở đâu cũng có thể phát sáng, tại hạ chỉ là vạch lớp vỏ che viên ngọc ra mà thôi, mà Lý huynh chính là viên ngọc ấy, sau này Bị quân có thể thống nhất được thiên hạ, toàn nhờ Lý huynh giúp đỡ”.

Lý Tư cười khổ nói: “Hạng huynh quá đề cao Lý Tư này, Đại Tần ta từ khi Giản Công thi hành thu thuế má, Hiến Công tiến hành cải cách, Hiếu Công lại dùng Thương Ưởng biến pháp, Huệ Văn vương cũng củng cố thêm, dù chính trị, kinh tế, quân sự và văn hóa đều phát triển một bước dài. Trong thời khắc thiên hạ đại loạn này, chúng ta quả thật có cơ hội thống nhất thiên hạ hơn hẳn thời nào. Trở ngại duy nhất chính là Bị quân vẫn chưa thật sự nắm quyền, mọi chuyện đều phải do thái hậu đóng ngọc tử mới thực hiện được. Nhưng chờ đến khi Bị quân chính thức làm lễ đội mũ, với hùng tài đại lược nuốt trọn sơn hà của Bị quân, tất sẽ hoàn thành sự nghiệp chưa từng có trong lịch sử. Lý Tư chỉ là phò trợ cho Bị quân mà thôi! Hạng huynh xin đừng đề cao tiểu đệ như thế”.

Hạng Thiệu Long than rằng: “Chỉ với thái độ không ỷ mình có công của Lý huynh, chẳng trách nào Bị quân coi trọng Lý huynh như vậy”.

Nói đến đây quay đầu nhìn ra ngoài cửa, bỗng nhiên thấy Xương Bình quân cùng Tiểu Bàn đứng ở đó, Tiểu Bàn hai mắt sáng lấp lánh, rõ ràng là đã nghe lời này của Lý Tư.

Hai người hoảng hốt quỳ xuống thi lễ.

Tiểu Bàn bước sải tới, đỡ Lý Tư đứng dậy, cảm động nói: “Lý khanh gia đừng trách quả nhân không mời mà đến, nếu không phải như vậy thì không nghe những lời từ tận đáy lòng của Lý khanh, Lý khanh chỉ cần tận sức làm việc, quả nhân sẽ không xử tệ với người”.

Lý Tư thì mồ hôi ướt đầm, vừa rồi chỉ cần nói sai nửa lời thì mọi thứ sẽ tiêu tan.

Hạng Thiệu Long cùng Xương Bình quân rời khỏi cung, đều khen rằng Lý Tư may mắn, những lời này đã khiến cho Tiểu Bàn coi y là tâm phúc, còn Hạng Thiệu Long thì biết được rằng, suốt đời Tần Thủy Hoàng đều nghe theo lời của Lý Tư, nguyên nhân nói không chừng cũng là vì mấy câu này.

Hai người cưỡi ngựa ra khỏi cửa cung, vượt qua con sông hộ cung, hai bên đều là những căn nhà nguy nga của vương hầu công khanh đại tướng, khí thế hơn hẳn các nước khác.

Không khỏi thở dài.

Xương Bình quân nói: “Thiếu Long vừa đến nước Sở, chắc biết tình trạng của nơi ấy, miền Nam giàu có hơn hẳn Đại Tần ta, nếu chúng ta không có được đất Ba Thục, thì cả tư cách so sánh cũng không có, nhưng cũng chính vì cái giàu của nước Sở, mà đã hại người Sở”.

Hạng Thiếu Long cũng muốn nghe chuyện này, kìm ngựa lại, ngạc nhiên nói: “Giàu thì hơn hẳn nghèo, cố sao lại hại chứ không phải là phúc?”.

Xương Bình quân nói với vẻ tiếc nuối: “Người Sở có được muối biển, đồng, lại rất phong phú về da thú, bào ngư, trúc, kim loại, trân châu, đồi mồi, vải vóc, các loại quả, vả lại cũng vì đất rộng mà người ít, cái ăn kiếm được rất dễ, không phải làm lụng vất vả, cho nên ai nấy sống trong an lành, giàu nhiều mà nghèo thì ít, cho nên khi gặp chiến tranh quân lính không chịu ra trận, cho nên thế lớn mà không mạnh. Nếu không thiên hạ này sớm đã là của họ”.

Hạng Thiếu Long trong lòng cũng nghĩ vậy, Lý Viên là một nhân vật phong lưu, không phải là hạng có thể chịu được cực khổ, thuận miệng liền hỏi chuyện nước Triệu. Không biết vì nguyên nhân gì Xương Bình quân chợt vui, nói rằng: “Đất đai nước Triệu cũng rộng, nhưng có nhiều núi cao, phía Bắc lại giáp Lâm Hồ, dân nhiều mà hung hãn, những vùng như Định Tương, Vân Trung, Phủ Nguyên vốn là đất cướp được của người Nhung Địch, dân tình sống bằng nghề săn bắn chứ không làm nông và buôn bán, còn những nơi như Hàm Đan, Thái Nguyên, Thượng Đảng vốn là của nước Tấn, còn có nhiều con cháu của người Tấn, thích khoác lác công danh của mình, cuộc sống xa hoa, cũng giống như hậu cung của vua Triệu có hàng trăm phi tần, các thê thiếp lại chia năm xẻ bảy, rượu thịt dư thừa, còn dân chúng thì ăn không đủ, mặc không ấm. Cho nên đất tuy mạnh nhưng lại không có người biết dùng, lại đổ kỵ nhân tài, nếu không sẽ không có chuyện Triệu Quát thay Liêm Pha đến nổi thua trận Trường Bình”.

Hạng Thiếu Long không ngờ Xương Bình quân lại có hiểu biết như vậy, trở mặt nói rằng: “Lời này nói về người Triệu thật là chính xác, còn tình thế của các nước khác thì như thế nào?”.

Xương Bình quân được Hạng Thiếu Long khen thì đắc ý lắm, nói: “Nước Yên nằm ở Đông Bắc, nơi sơn cùng thủy tận, có thể gặt qua một bên không nói đến. Nước Hàn địa thế hiểm trở, người dân chủ yếu sống ở vùng núi non, muốn tích trữ lương thảo cũng khó, nếu không có Triệu Ngụy chống ở sau lưng thì đã sớm bị chúng ta tiêu diệt”.

Hạng Thiếu Long chưa từng đến hai nước Hàn, Yên, cho nên không biết rõ sự tình, nhưng nhớ lại chuyện Hàn Phi ngày trước đến Đại Lương để mượn lương thực thì biết Xương Bình quân không phải nói bừa.

Xương Bình quân tiếp tục nói: “Nước Ngụy trước nay vẫn là kẻ địch mạnh của Đại Tần ta, năm xưa dùng Ngô Khởi làm quận thú ở Hà Tây, đất hơn ngàn dặm, mang theo hơn ba vạn quân lính. May mà người Ngụy ngu quên trong chiến

thắng, nghĩ đã giúp được Hàm Đan, lại từng giao chiến với người Triệu, khiến cho mọi người tức giận, cho nên mới thua trận ở Quế Lăng, cả đại tướng Bàng Quyên cũng bị bắt, từ đó không gượng dậy nổi, nếu không giờ đây sẽ không có cục diện này”.

Hạng Thiếu Long nhớ lại người Triệu đã từng lưu truyền câu nói, “Người Ngụy không đáng tin cậy”, lại nhớ đến Ngụy An vương sai người giả thành mã tặc đánh cướp ở biên giới nước Triệu, thậm chí người Ngụy bại là bởi mình tự rước lấy.

Gật đầu nói: “Quân thượng đều đã biết rõ tình hình ở các nước phía Đông, còn nước Tề thì sao?”.

Xương Bình quân nghĩ ngợi một lúc, rồi nói với vẻ bí hiểm: “Thiếu Long có biết người Tề bề ngoài chỉ biết nói bằng mồm không, thì còn có thứ gì phổ biến nữa?”.

Hạng Thiếu Long nói: “Tại hạ làm sao biết được, hãy nói mau đi!”.

Xương Bình quân nói: “Ta tuy đã là tả thừa tướng, nhưng chẳng có một chút uy nghiêm nào, ai cũng nói với ta như kiểu của huynh, hà hà! Nhưng ta lại rất vui mừng!”.

Hạng Thiếu Long biết y tính tình dễ dãi nên cười theo.

Xương Bình quân nói: “Giờ đây ở Lâm Truy đang thịnh hành cho vay nặng lãi, kẻ giàu có nhất là một tên đại gian thương tên là Trọng Tôn Long, y còn giàu hơn cả Lã Bất Vi trước kia, xem ra giờ đây không còn mấy người có thể bì được với y. Từ đó có thể thấy người Tề kiêu ngạo dân dật đến mức nào, người ở trên thì suốt ngày chơi đàn hát xướng, chọi gà đấu chó, còn dân tình thì sống trong nghèo khó, kẻ lang thang thì nhiều, nếu người Tề không có cái lợi muối biển, thương nghiệp phát triển, làm sao suýt bị người Yên tiêu diệt. Nếu không có Điền Đan, nước Tề sẽ càng tệ hại hơn”.

Hạng Thiếu Long thành thật nói: “Đây gọi là nói chuyện với người một lúc, còn hơn mười năm đọc sách, chọn huynh làm tả thừa tướng, xem ra đã đúng!”.

Xương Bình quân cười lớn: “Thiếu Long đừng trêu ta, song biết được tiểu muội vì huynh mà nhận lời gả cho Dương Đoan Hòa, ta thật là vui mừng”.

Hạng Thiếu Long lúc này mới biết y vì sao trở nên vui vẻ đến thế, đang định lên tiếng thì bên đường ồn ào, ai nấy đều tranh nhau chạy trốn, thì ra có mấy kẻ cầm kiếm xông tới.

Xương Bình quân quát lớn: “Bắt lại cho ta!”.

Mười tám thiết vệ và hơn ba mươi thân vệ của Xương Bình quân phóng xuống ngựa, đuổi theo.

Hai đám người đánh nhau, có số lượng rất chênh lệch, một bên là hơn ba mươi người, bên kia là năm người, nhưng điều khiến người ta ngạc nhiên là năm người kia lại chiếm được thượng phong, mà nguyên nhân khiến cho đối thủ phải lúng túng là bởi vì trong số đó có một đại hán thân thủ hơn người.

Người này tuổi khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu, cao lớn anh tuấn, bộ pháp lanh lẹ, kiếm pháp ghê gớm, dường như mỗi lần xuất kiếm, đối thủ không phải bị đánh bay kiếm thì là bị trúng thương.

Có mấy tên bị loại ra khỏi vòng chiến, số còn lại chỉ đành trốn chạy, còn năm người kia thì không chịu tha cho đối phương, đuổi sát theo sau.

Song bọn họ ra tay cũng có phần nhân nhượng, những kẻ bị trúng kiếm chỉ bị thương ngã xuống đất không thể chạy mà thôi.

Hai nhóm người vừa đánh vừa chạy trên đường, chỉ để lại mấy đại hán đang rên rỉ, bọn Kinh Thiện chạy đến, năm người kia thu kiếm lại, tuy thấy quân binh đến nhưng vẫn không hề sợ hãi.

Có khoảng hơn mười người chưa bị thương, tụ lại một chỗ ai nấy mắt đều trừng trừng giận dữ nhìn năm người kia.

Hạng Thiếu Long và Xương Bình quân nhìn nhau, đều biết bọn họ đang sợ hãi.

Nhìn cách ăn mặc của đám người này thì đã biết là gia tướng của phủ trọng phụ, còn năm người kia không biết dựa vào cái gì mà không hề sợ quyền thế của phủ trọng phụ?

Xương Bình quân nhìn kỹ hán tử có thân thủ lợi hại nhất, nói: “Kiếm pháp của kẻ này e ngang tài với Quản Trung Tà!”.

Hạng Thiếu Long hơi gật đầu, thúc ngựa về phía trước, quát lớn: “Đánh nhau trên đường, vương pháp ở đâu, hãy báo danh lên cho bốn thống lĩnh biết”.

Hán tử ấy vẫn đứng yên, tỏ khí thế của một cao thủ, hơi thi lễ với Hạng Thiếu Long, rõ ràng là y không coi Hạng Thiếu Long vào đâu, thản nhiên đáp tỉnh như không: “Bốn nhân là Hàn Kiệt, là người của phủ nội sử, còn đám người này chính là người của phủ trọng phụ, đã dám ép phụ nữ tiếp rượu ở chốn thanh lâu, bốn nhân thấy không vừa mắt, nên ra tay dạy cho chúng một bài học”.

Bọn Kinh Thiện thấy dáng vẻ y kiêu ngạo đến thế, vốn muốn bảo y quỳ xuống, nhưng nghe nói là người của Lao Ái, vội vàng nuốt những lời định nói vào bụng.

Xương Bình quân đến bên Hạng Thiếu Long, hạ giọng nói: “Tên Hàn Kiệt này vốn đến từ nước Hàn, là bạn bè của Lao Ái lúc y còn ở nước Hàn, được gọi là đệ nhất cao thủ ở nước Hàn, quả thật là tiếng đồn không ngoa”.

Hạng Thiếu Long cũng nhớ đến Tiểu Bàn đã từng nhắc đến cái tên này, vốn còn một kẻ nữa tên là Lệnh Tề, một văn một võ, đều là người Chu Cơ tiến cử làm quan.

Lúc này tên đứng đầu của phía gia tướng phủ trọng phụ bước ra, vẻ mặt rất tức giận, quên cả thi lễ, hiên ngang nói: “Hạng đại nhân và tả tướng minh xét, Hàn Kiệt chỉ nói bừa, bọn huynh đệ chúng tôi chỉ là uống rượu, người của phủ nội sử lại ngang nhiên xen vào, chuyện này bọn chúng tôi phải tấu cùng Quãn gia, để cho ngài chủ trì công đạo”.

Hàn Kiệt lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Đã là bại tướng còn lời gì để nói nữa, bọn chúng ta sẽ chờ thêm!”.

Rồi quay sang hai người Hạng Thiếu Long hơi cúi người, quay đầu bỏ đi.

Mấy đại hán của phủ trọng phụ giống như gà trống bại trận, đỡ những kẻ bị thương, cúi đầu buồn bã bỏ đi.

Bọn Kinh Thiện nhìn nhau, đứng sững một bên, đều là vì Hạng Thiếu Long và Xương Bình quân vẫn chưa ra mệnh lệnh.

Hạng Thiếu Long lần đầu tiên thấy sự ngang ngược và khinh người của Lã Bất Vi và Lao Ái, nhưng không còn cách nào, chỉ đành kiên nhẫn đợi đến khi Hắc Long xuất hiện.

Nhưng trong lòng cũng mừng thầm, sự đối kháng giữa Lã Bất Vi và Lao Ái, cuối cùng đã đi đến bước không đội trời chung.

Chắc là mình sẽ có ngày sống yên.

o O o

Chương 197

SẮP ĐẶT TAI MẮT

T rắng đêm nay vừa sáng lại vừa tròn, Hạng Thiếu Long cùng đám thê thiếp của mình ra vườn ngắm trăng, bọn Kinh Thiện đốt lò lửa nướng thức ăn, giống như một buổi dã ngoại ngoài trời.

Hạng Bảo Nhi đã biết đi, vừa bước đi chưa vững, mỗi khi hụt chân thì khiến cho mọi người cười âm, không khí rất náo nhiệt.

Thiện Lan và Đằng Dực cũng dắt con đến tham gia. Hai trẻ cùng chơi với nhau.

Đằng Dực và Hạng Thiếu Long ngồi trong một tòa tiểu đình, nhìn con trẻ chơi đùa, trong lòng dâng lên một cảm giác hạnh phúc và thỏa mãn. Đồng thời nghĩ đến chuyện yên bình trong hiện tại, đều là được đổi bằng máu và mồ hôi của họ. Trước đây cũng thế, sau này chắc cũng vậy.

Đằng Dực nói đầy xúc cảm: “Hai đêm nữa là thời khắc quyết chiến giữa đệ và Quản Trung Tà, kể này mấy hôm nay không bước ra khỏi cửa, không hề đến Túy Phong lâu, có thể thấy y đã lập chí phải chiến thắng”.

Hạng Thiếu Long nhớ đến Hàn Kiệt, thuận miệng nói: “Nhị ca vốn sống tại nước Hàn, lại đã từng là binh lính, có nghe nói đến một người tên là Hàn Kiệt không?”.

Đằng Dực ngạc nhiên nói: “Tam đệ vì sao biết được kẻ này?”.

Hạng Thiếu Long kể chuyện hôm nay, Đằng Dực lộ vẻ ngưng trọng, nói: “Trên đời này, nếu luận về kiếm thuật, không ai vượt qua được Kiếm Thánh Tắc Hạ, hiệu là Vong Ưu tiên sinh Tào Thu Đạo. Nghe nói kiếm pháp của ông ta đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, có thể không cần đánh mà cũng thắng. Chuyến này Trâu tiên sinh đến nước Tề chủ yếu là muốn gặp mặt ông ta, Thiện Nhu chính là đệ tử nhập thất của ông ta”.

Hạng Thiếu Long đã nghe tới tên của nhân vật này từ miệng của Triệu Chi, ngạc nhiên nói: “Kẻ này có quan hệ gì đến Hàn Kiệt? Chẳng lẽ Hàn Kiệt lại là đệ tử của ông ta sao? Vậy chẳng phải Hàn Kiệt là sư huynh của Nhu tử?”.

Đằng Dực nói: “Tào Thu Đạo tuy mở đạo trường ở Tắc Hạ, nhưng thu nhận đồ đệ rất nghiêm cẩn, cho nên đồ đệ không quá một trăm người, nghe nói ông ta từng bảo với Tề vương, trong số đồ đệ ông ta thu nhận, chỉ có ba người là do ông ta chân truyền, một trong số đó chính là Hàn Kiệt, có thể thấy người này không đơn giản tý nào”.

Hạng Thiếu Long nhớ lại kiếm pháp quý thần không hay của ông ta, ngạc nhiên: “Năm nay Tào Thu Đạo đã bao nhiêu tuổi?”.

Đằng Dực nói: “Nghe nói ông ta giỏi thuật dưỡng sinh dưỡng khí, cho nên trẻ hơn tuổi thực rất nhiều, khi ông ta nổi tiếng, ta cũng vừa lớn lên, cứ suy đoán như vậy, ông ta đến nay ít nhất cũng đã sáu mươi”.

Hạng Thiếu Long nhớ lại những đệ nhất cao thủ trong tiểu thuyết võ hiệp, thần thờ nói: “Đệ thật muốn gặp ông ta, chỉ là Điền Đan không hoan nghênh”.

Đằng Dực ngạc nhiên cười: “Xem ra sự tò mò của đệ đối với Tào Thu Đạo còn hơn cả Hàn Kiệt nữa, song hình như Tào Thu Đạo không thèm để ý đến phẩm cách của đồ đệ, Hàn Kiệt tiếng xấu vang lừng ở nước Hàn, y mình là vương hầu, từng phá hoại danh tiết của biết bao gái nhà lành, y không thua gì Lao Ái. Lần này đến Tân mà dựa vào Lao Ái, nói không chừng là vì hết đường chạy, chỉ đành bỏ nước mà đi tránh nạn”.

Hạng Thiếu Long cười: “Càng lúc càng nhiều đối thủ xấu xa mà lại cao minh, thanh Bách Chiến đao của đệ sẽ càng lẻ loi, nhị ca chắc cũng ngứa tay”.

Đằng Dực cười: “Nếu người không may hạ được Quản Trung Tà, hai người này trước tiên sẽ đấu một trận, sư phụ của Quản Trung Tà và Liên Tấn là Chiêu Kiếm Trai đã từng đến nước Tề khiêu chiến với Tào Thu Đạo, bị chém đứt ngón tay, hai đám người này từ đó đã trở thành thế nước với lửa”.

Hạng Thiếu Long cười gượng nói: “Sao lại có người tên là Chiêu Kiếm Trai?”.

Tiếng của Kỷ Yên Nhiên vọng qua: “Lấy chữ Trai làm hiệu, Chiêu Kiếm Trai không phải là người đứng đầu, phu quân đại nhân vạn lần đừng khinh địch, nếu nói về kiếm thuật, sau Vong Ưu tiên sinh thì chính là người này, nếu không sẽ không dạy ra được hạng đồ đệ như Quản Trung Tà”.

Hạng Thiếu Long cười trả lời: “Còn có một tên gọi là Liên Giao nữa, vừa mới đến Hàm Dương, thì đã đến tìm tên rác rưởi ấy”.

Kỷ Yên Nhiên đến sau lưng hai người, dựa vào lan can, ngửa mặt lên nhìn ánh trăng, dịu dàng nói: “Yên Nhiên mới quả thật là ngứa tay, từ ngày gả cho phu quân chàng, đều bị chàng chặn lại cả, thật là không công bằng”.

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực nhìn nhau, Kỷ Yên Nhiên nói: “Có thể tưởng tượng vào đêm ngày mốt, chính là ngày giao phong chính diện giữa Lã Bất Vi, Lao Ái và Hạng đại nhân của chúng ta, nước Tân coi trọng dùng lực, ai thắng thì thanh thế của người ấy tăng lên, ít nhất là đối với binh sĩ bình thường, tình thế phải như vậy”.

Đằng Dực chợt nói: “Tuy nói là khả năng không nhiều, nhưng Lã Bất Vi không biết có mạo hiểm, quét sạch những kẻ phản đối y trong buổi thọ yến, chỉ

cần Mông Ngao có thể nắm chắc binh quyền, rồi kiếm chế Bị quân và thái hậu, sau đó làm loạn, không phải là hoàn toàn không có cơ hội”.

Hạng Thiếu Long nhú mày, nói: “Trừ phi y có Vương Hột giúp đỡ, nếu không Lã Bất Vi sẽ không dám làm liều như thế, từ khi Thương Ưởng biến pháp, không có tướng sĩ nước nào trung thành với hoàng tộc như quân Tần, chỉ cần cấm vệ và đô kỵ vững chắc, Lã Bất Vi sẽ không dám làm bừa, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, ngày mai ta sẽ tìm Xương Bình quân và Vương Hột để bàn bạc, để tìm đối sách cho an toàn”.

Kỷ Yên Nhiên nói: “Phu quân đại nhân ngày một nhất định phải cho bọn thiếp đi cùng, để xem chàng đại triển thần oai như thế nào”.

Hạng Thiếu Long cười: “Làm sao dám không dặt theo Kỷ tài nữ của chúng ta?”. Rồi lại thở dài: “Thật muốn đến nước Tề một chuyến, một mặt có thể thăm Nhu tử, mặt khác có thể coi thiên hạ đệ nhất kiếm lợi hại đến mức nào”.

Đằng Dực nói: “Nghĩ thì được, nếu đệ rời khỏi nước Tần, nhất định sẽ không giấu được Lã Bất Vi, y sẽ đoán được đệ nói không chừng đến nước Tề để hành thích Điền Đan, cùng lúc đó người Tề sẽ giăng bẫy chờ đệ”.

Hạng Thiếu Long biết y nói cũng đúng, cười khổ lắc đầu.

Kỷ Yên Nhiên nói: “Thanh Tú phu nhân đã đến nước Tần”.

Hạng Thiếu Long nhất thời không nhớ được Thanh Tú phu nhân là ai, ngạc nhiên nhìn nàng.

Đằng Dực cũng chẳng hiểu gì cả, hỏi: “Thanh Tú phu nhân là ai?”.

Kỷ Yên Nhiên nói: “Thanh Tú phu nhân chính là phu nhân nguyên phối của đại tướng nước Sở Đấu Giới, vì Đấu Giới muốn bà ta trở thành tiểu thiếp của đại phu Thành Tố Ninh, bà ta giận dữ rời bỏ Đấu Giới, thề rằng Đấu Giới nếu bước chân vào chỗ bà ta ẩn cư, sẽ lập tức tự tận, có nhớ không?”.

Hạng Thiếu Long lúc này mới vỡ lẽ ra, té ra đó là người cháu gái xinh đẹp của Hoa Dương phu nhân, ngày trước Hoa Dương phu nhân đã nhờ mình đem món quà đến cho bà ta, chỉ tiếc là mình đi không được mà thôi.

Đằng Dực nói: “Bà ta đến đây làm gì?”.

Kỷ Yên Nhiên nói: “Đương nhiên là do Lý Yên Yên phái bà ta đến, mong rằng có thể nhờ vào mối quan hệ của bà ta và Hoa Dương phu nhân, làm dịu cơn giận của người Tần vì Từ tướng bị giết ở nước Sở, cũng là để đón tiểu công chúa của nước Sở quay về”.

Đằng Dực nói: “Lúc thế này, lúc thế khác, Hoa Dương phu nhân còn có ảnh hưởng gì với triều đình nước Tần nữa đâu!”.

Kỷ Yên Nhiên mỉm cười liếc Hạng Thiếu Long nói với vẻ đầy ý vị: “Sao lại không còn ảnh hưởng nữa, đừng quên là Cẩm thái phó của chúng ta là người của

Hoa Dương phu nhân, mà nàng thì ít nhất có thể ảnh hưởng đến Hạng đại nhân của chúng ta. Hoa Dương phu nhân giờ đây đang ở tại trong nhà của Thanh tử. Vừa rồi Thanh tử đã sai người đến mời Hạng thái phó của nàng ngày mai đến Cầm phủ gặp Thanh Tú phu nhân, chắc phu quân chàng không từ chối được”.

Hạng Thiếu Long râu rĩ, nói: “Thanh tử của nàng vẫn chưa nói với bà ta là đã gắng hết sức, Bị quân mới không vì chuyện này mà động binh với nước Sở”.

Đằng Dực cười: “Người gắng hết sức là Cầm thái phó của đệ, mở miệng ra ngậm miệng lại cũng là Thanh tử, rốt cuộc là chuyện như thế nào đây?”.

Hạng Thiếu Long và Kỷ Yên Nhiên nhìn nhau đều cười. Kỷ Yên Nhiên trước khi bỏ đi, giận dữ nói: “Không thêm để ý đến các người nữa, nếu có gan thì hãy đừng nghe lời Thanh tử!”.

Sáng hôm sau Hạng Thiếu Long tham dự buổi tảo triều.

Chu Cơ vẫn đến, cũng không có gì với vẻ khác lạ, có thể thấy nàng cũng vừa mới mang thai, lại thêm có áo ngoài che chắn, cho nên không sợ bị người khác nhìn ra.

Các quan đang bàn chuyện đào kênh và những vấn đề có liên quan, nhất là việc điều động nhân lực và tài lực, sẽ ảnh hưởng đến trăm họ, nên phải sắp xếp ổn thỏa.

Hạng Thiếu Long chẳng hiểu gì về chuyện này, nên không xen vào.

Đến khi bãi triều, Vương Hột và Vương Lăng kéo Hạng Thiếu Long qua một bên, Vương Lăng vui mừng nói: “May mà không nhục mệnh, sau khi qua khỏi kỳ tang lễ, Thiếu Long hãy dắt Tiểu Tuấn đến Lộc phủ gặp Lộc đại phu, bàn bạc kỹ càng chuyện lễ tiết”.

Vương Lăng nói: “Thật là khéo, tang kỳ của Lộc Công cũng vừa chấm dứt trong ngày thọ của Lã Bất Vi”.

Hạng Thiếu Long nổi da gà, Vương Lăng nói: “Xương Bình quân nói với ta, hôm qua các người thấy người trong phủ nội sử và phủ trọng phụ đánh nhau trên đường, đúng không?”.

Hạng Thiếu Long gật đầu nói: “Người của cả hai bên đều coi chúng tôi không ra gì, tiếc là không thể quét sạch bọn chúng”.

Vương Lăng nói: “Làm thế nào cũng phải giành lại chức đô vệ thống lĩnh. Nhưng chuyện này không dễ dàng”.

Vương Hột nhú mày nói: “Chuyện này sau hãy nói, Thiếu Long đã gửi bức thư ấy đi chưa?”.

Hạng Thiếu Long nói: “Ngày mai sẽ sai người đưa đến nước Sở”.

Vương Lăng nói: “Lao Ái giờ đây đang chiêu binh mãi mã, lại sắp sai người chiêu nạp các kiếm thủ ở các nước phía Đông, vì có thái hậu chống lưng cho y,

chúng ta đều không dám lên tiếng. Tên thái giám giả hiệu này còn đáng ghét hơn cả Lã Bất Vi. Gần đây vì phải mở rộng việc xây cất phủ nội sử, nên đã cướp mất nhà dân xung quanh, thật là khiến cho người ta phẫn nộ”.

Hạng Thiếu Long than rằng: “Giờ đây Bị quân chuyện gì cũng phải có thái hậu ủng hộ, cho nên phải nhẫn nhịn”.

Lúc này thấy Lý Tư đứng từ xa ra hiệu Tiểu Bàn triệu kiến, nên nói lời đa tạ với hai người, kể lại nỗi e sợ của Đổng Dục đêm qua về việc Lã Bất Vi sẽ thừa cơ gây chuyện, rồi vội vàng đến gặp Tiểu Bàn.

Trong thư trai, ngoài Tiểu Bàn, còn có Xương Bình quân, Hạng Thiếu Long và Lý Tư thì lễ ngồi xuống ở dưới, Tiểu Bàn vui mừng nói: “Trước tiên quả nhân để cho ba vị khanh gia gặp một người”.

Bọn ba người Hạng Thiếu Long đều ngạc nhiên.

Tiểu Bàn lệnh truyền xuống, rồi có người bước vào thư trai đến trước mặt Tiểu Bàn thi lễ.

Khi đứng dậy chỉ thấy người ấy tuổi khoảng bốn mươi, thân người mảnh khảnh, để bộ râu sơn dương, thuộc loại nhân vật mưu thần.

Tiểu Bàn khách sáo nói: “Mời tiên sinh ngồi”.

Mọi người chẳng hiểu gì cả, Tiểu Bàn giới thiệu bọn Hạng Thiếu Long xong, giải thích rằng: “Vị này là danh sĩ nước Tề tên là Mao Tiêu tiên sinh, về việc tiên sinh có gì đến đây, mời tiên sinh hãy tự nói ra thì tốt hơn”.

Mao Tiêu cười: “Mao mỗ lần này đến Tần, ngoài chuyện vì đưa học trò bỏ ổi, cũng muốn xem uy thế của nước Đại Tần, có gì có thể gây chấn động phía Đông?”.

Lý Tư thích thú nói: “Không biết tiên sinh có cách nhìn như thế nào?”.

Mao Tiêu lạnh lùng nói: “Mao mỗ đã đàm đạo với Bị quân Chính nửa ngày, nhưng vẫn là một câu, một ngày không trừ Lã Bất Vi và Lao Ái, nước Tần đừng hòng thống nhất thiên hạ”.

Tiểu Bàn cười: “Quả nhân vốn là muốn mời tiên sinh nhậm chức trong triều, nhưng nghĩ lại, nếu tiên sinh chịu thiệt mà làm việc cho Lao Ái, thì có thể phát huy tác dụng tốt hơn, nào ngờ tiên sinh đã chấp nhận”.

Hạng Thiếu Long thầm khen hay. Trong phủ Lã Bất Vi đã có Đồ Tiên làm nội ứng, giờ đây xem ra có một người giáo hoạt đa trí hơn cả Đồ Tiên như Mao Tiêu này nằm vùng thì Lao Ái làm sao có thể bay ra khỏi bàn tay của gã và Tiểu Bàn nữa?

Đồng thời cũng thấy được Tiểu Bàn ngày một trưởng thành, bắt đầu biết dùng mưu kế.

Lý Tư và Xương Bình quân lập tức vỗ bàn khen hay.

Mọi người thương lượng xong cách liên lạc rồi Mao Tiêu mới lui ra.

Hạng Thiếu Long nhớ lại Mông Võ và Mông Diêm, kể chuyện của bọn họ để nhằm cho Tiểu Bàn biết bọn họ chỉ trung thành với Bị quân.

Từ nhỏ Tiểu Bàn đã cùng họ luyện võ, nên cũng thân thiết lắm, giờ đây lại được Hạng Thiếu Long bảo đảm nhưng suy nghĩ một lát, thì vẫn không tìm ra chức vị cho bọn họ.

Hạng Thiếu Long trong lòng nảy một ý, nói: “Nếu đêm mai hạ thần có thể tiêu diệt được Quân Trung Tà, thì chức đô vệ thống lĩnh sẽ trống chỗ, dù chúng ta đưa ai thay vào, xem ra Lã Bất Vi cũng sẽ không chấp nhận, thậm chí Lao Ái cũng không hy vọng, cả ba quân bảo vệ Hàm Dương đều rơi vào tay của chúng ta, chỉ có cách là chọn một trong hai người Mông Diêm hoặc Mông Võ, thì sẽ không gặp sự phản đối, một người cứ đi theo phụ thân của họ, nếu Mông Ngao có cử động nào cũng không thể qua nổi chúng ta”.

Lần này đến lượt Tiểu Bàn vỗ án khen hay, nói với Xương Bình quân rằng: “Tả tướng hãy tìm cách sắp xếp cho hai tên tiểu tử ấy gặp quả nhân, quả nhân sẽ khích lệ để an lòng bọn họ”.

Hạng Thiếu Long rời khỏi hoàng cung, nhớ đến chuyện của Thanh Tú phu nhân, vội vàng chạy đến Cầm phủ, Cầm Thanh và Thanh Tú phu nhân đang trò chuyện trong nội sảnh, thấy gã bước vào, giới thiệu cho hai người gặp mặt. Thanh Tú phu nhân người mặc Sở phục, áo rộng thùng thình, hoa văn đẹp để nổi bật nhất là chiếc đai có gắn đầy ngọc thạch sáng lấp lánh.

Không biết là Hạng Thiếu Long đến quá bất ngờ hay không mà Thanh Tú phu nhân vẫn chưa mang mạng che mặt, để Hạng Thiếu Long thấy hết nét mặt đẹp đẽ của nàng.

Có lẽ vì cuộc hôn nhân không như ý, nên sắc mặt của nàng có chút nhợt nhạt không khỏe khoắn lắm nhưng không hề ảnh hưởng đến khí chất tú lệ của nàng, ngược lại khiến cho phong thái của nàng khác hẳn mọi người.

Đôi mắt của nàng bình thản khiến cho người ta cảm thấy nàng là một nữ tử trang trọng, biết thủ lễ.

Ba người ngồi xuống, Thanh Tú phu nhân mở đầu nói mấy lời khách sáo bằng giọng dịu dàng dễ nghe, cảm kích mà rằng: “Cầm thái phó đã cho thiếp thân biết tình trạng hiện giờ, may mà nhờ có Hạng đại nhân nói tốt cho chúng tôi trước mặt Bị quân khiến cho hai nước Tần Sở không vì chuyện này mà động đến can qua, thiếp thân xin thay mặt cho Tổ quốc cảm kích mối thâm tình hậu nghĩa của Hạng đại nhân”.

Hạng Thiếu Long tim đập thình thịch, đã là như thế tại sao lại còn bảo ta đến gặp nàng? Bề ngoài thì nói mấy lời khiêm nhường.

Thanh Tú phu nhân bình thản nói: “Thực ra chúng ta đã sớm gặp mặt nhau, phải không?”.

Hạng Thiếu Long nhủ thầm: “Chuyện này rất bí mật, chả lẽ nào Lý Yên Yên đã tiết lộ cho nàng biết”. Ngạc nhiên nói: “Phu nhân cố gì nói ra lời ấy?”.

Thanh Tú vẫn giữ vẻ thản nhiên, nói: “Lần này mời được đại giá của Hạng đại nhân đến gặp thiệp thân, cố nhiên thiệp thân phải tự mình đáp tạ Hạng đại nhân, lại còn thuận tiện giao hai món quà do thái hậu và Tú Nhi phu nhân nhờ thiệp thân mang đến giao cho Hạng đại nhân. Và từng nghe Cẩm thái phó nói Hạng đại nhân vừa từ Thọ Xuân về không bao lâu, giờ đây gặp đại nhân, thiệp thân đã nhận ra đại nhân!”.

Hạng Thiếu Long cảm thấy lúng túng, len lén nhìn Cẩm Thanh, may mà nàng chỉ liếc gã chứ không có ý trách gã đã vung tình khắp nơi, nên cũng yên lòng nói: “Đã bị phu nhân nhận ra, Hạng mỗ làm sao phủ nhận được. Ô! Tuệ nhãn của phu nhân thật là lợi hại”.

Thanh Tú phu nhân nở một nụ cười thật động lòng người nhưng cũng thật lạnh lùng, đưa tay gọi ả thị nữ bưng hai chiếc hộp nói: “Trước khi thiệp thân lên đường thái hậu đã cho vờ thiệp vào cung, dặn đi dặn lại là không cho người nào biết chuyện này, mong Hạng đại nhân có thể hiểu cho”.

Vì thân phận và địa vị của Lý Yên Yên và Quách Tú Nhi, họ đành phải giấu kín tình cảm của họ ở trong lòng, thật khiến cho người ta thương cảm. Lảng sang chuyện khác, Hạng Thiếu Long hỏi: “Lý tướng quốc giờ đây thế nào?”.

Thanh Tú phu nhân hình như không muốn nhắc đến Lý Viên, chỉ nói sơ rằng: “Cũng coi là có phúc, Lý tướng quốc mời Hạng đại nhân nếu có rảnh hãy đến Thọ Xuân thăm ngài, ngài tất sẽ hết lòng khoản đãi”.

Hạng Thiếu Long nhìn lại mỹ nữ giọng điệu lạnh lùng, hình như không quan tâm đến bất cứ chuyện gì, không tìm ra lời nào nói tiếp, nên định cáo lui, nói: “Phu nhân định chuẩn bị lúc nào về Sở?”.

Thanh tú phu nhân nói: “Đêm nay gặp thái hậu Chu Cơ, ngày mai sẽ lập tức lên đường về Sở, thiệp thân không quen thời tiết ở đây. Vả lại thiệp thân cũng biết Hạng đại nhân cũng đang bận rộn cũng không dám giữ Hạng đại nhân nữa”.

Hạng Thiếu Long nhủ thầm: “Hạng mỹ nữ này thuộc hạng biết thế nào là hợp tác vui vẻ”, len lén nháy mắt với Cẩm Thanh, rồi thi lễ đi về.

o o o

Chương 198

TRƯỚC NGÀY ĐẠI CHIẾN

Hạng Thiếu Long mang theo hai chiếc hộp quay về quan thuộc, bước vào trong phòng liền mở ra nhìn, thì ra đó là hai chiếc áo bào thật đẹp, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp.

Trong xã hội mà nam nhân là trung tâm này, phụ nữ muốn sống hạnh phúc vui vẻ thật là khó. Quách Tú Nhi và Lý Yên Yên là ví dụ rõ ràng nhất, hai thiếu nữ này thân phận cao quý nhưng không thể có được thứ mà mình muốn.

Vận mệnh của họ vẫn nằm trong tay của nam nhân.

Khi lòng đang suy nghĩ, thì Đằng Dực sai người vào gọi gã.

Hạng Thiếu Long dẹp chuyện tình cảm sang một bên bước ra ngoài đại đường.

Đằng Dực nói: “Lại xảy ra chuyện nữa, vừa rồi người của Vị Nam võ sĩ Hành Quán chuyển vũ khí từ bên ngoài vào cửa thành. Bị quân giữ thành truy hỏi, không nói một lời đã đánh bị thương tên quân ấy rồi Quân Trung Tà giữ lại, rồi Lao Ái xuất hiện, Quân Trung Tà buộc phải thả người, có thể nói Lã Bất Vi giờ đây vẫn còn nhìn Lao Ái”.

Hạng Thiếu Long nói: “Hãy thử xem y nhìn được bao lâu. À này, hãy báo cho Tiểu Tuấn biết rằng, hôn sự của hắn và Lộc Đan Nhi chắc không có vấn đề, sau khi quyết đấu xong với Quân Trung Tà, chúng ta sẽ chính thức đến Lộc phủ cầu thân”.

Đằng Dực cả mừng, vội vàng sai người đến thông báo với Kinh Tuấn.

Hạng Thiếu Long nói: “Có Lộc Đan Nhi hắn chắc sẽ thỏa mãn. Nhị ca tốt nhất hãy quản cho chặt lại một chút, đừng để hắn bước đến chỗ gió trăng nữa. Giờ đây, Hàm Dương rong rã hỗn tạp, người của hai phái Lã, Lao đang đấu nhau kịch liệt, chúng ta tốt nhất hãy né tránh đừng dục vào là hơn”.

Đằng Dực cười nói: “Ta đã nói hắn không biết bao nhiêu lần, tên tiểu tử này vốn tính phong lưu ưa ồn ào, giao lưu khắp nơi, muốn giữ hắn trong nhà trừ phi đánh gãy chân mới được”.

Hạng Thiếu Long thở dài: “Kinh Tuấn sớm muộn gì cũng sinh ra chuyện, nhưng chỉ cần đừng có gây chết người thì những chuyện khác mình có thể gánh vác được”.

Đằng Dực gật đầu nói: “Chỉ đành tăng cường thêm người bảo vệ cho hắn đến khi xảy ra chuyện chắc không bị thua thiệt”.

Đằng Dực nói: “Nếu hần có thể thành nghĩa tể của Lộc gia thì địa vị lập tức khác ngay. Lộc Công có ảnh hưởng rất lớn đến hai bên văn võ, các tướng lĩnh có tên tuổi của nước Tân giờ đây, ai cũng phải đã từng là dưới trướng ông ta, Kinh Tuấn trở thành nghĩa tể của Lộc Công, bất cứ kẻ nào muốn đụng đến hần trước tiên phải suy nghĩ kỹ mới được”.

Hạng Thiếu Long thì nhủ thầm: “Nếu Lộc Công vẫn còn sống thì nhất định sẽ phản đối chuyện này, ông ta sẽ bảo rằng Kinh Tuấn lại chẳng phải là người Tân”.

Đằng Dực lại tiếp tục nói: “Chỉ cần Tiểu Tuấn không bước tới Túy Phong lâu, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì, giờ đây Lao Ái và Lã Bất Vi đã lấy Túy Phong lâu làm địa bàn đấu sức vậy thì Ngũ Phù sẽ thê thảm lắm đây”.

Hạng Thiếu Long nhớ lại mối quan hệ giữa Điền Mỹ Mỹ và Lao Ái.

Điền Mỹ Mỹ này quả thật là mỹ nhân đẹp nhất, có thể sánh với Cầm Thanh và Kỷ Yên Nhiên, đáng vẻ hơn hần Doanh Doanh và Lộc Đan Nhi, thậm chí có thể hơn cả Ô Đình Phương và Triệu Chi, một vật vô giá như thế, nếu không có Lã Bất Vi và Lao Ái, bất cứ kẻ nào cũng muốn lấy làm của riêng.

Nhưng lại không biết như thế nào mà mình không có thiện cảm với nàng. Có lẽ đã từng trải bài học của Bình Nguyên phu nhân Tinh Vương Hậu và Triệu Nhã, cho nên rất e sợ những mỹ nữ miệng không như lòng.

Đằng Dực vỗ trán nói: “Ta suýt chút nữa quên. Đồ quân gia bảo đệ chờ đến giờ Thân gặp mặt ông ta tại chỗ cũ, ông ta có tin quan trọng muốn báo với đệ”.

Hạng Thiếu Long gật đầu nói: “Lã Bất Vi sắp mưu phản”.

Một canh giờ sau Hạng Thiếu Long và Đồ Tiên gặp nhau tại chỗ cũ. Đồ Tiên tóc đã bạc nhiều hơn và mặt mang nhiều nếp nhăn, những thay đổi này đã bắt đầu từ mấy tháng nay, có thể thấy y đã chịu áp lực nhiều đến mức độ nào.

Hai người ngồi xuống, Đồ Tiên giơ ngón tay cái lên khen: “Thiếu Long thật lợi hại, đánh cho Mông Ngao và Lã Bất Vi đại bại, lần này kẻ mất mặt là Mông Ngao, nhưng Lã Bất Vi lại không dám trách y”.

Hạng Thiếu Long biết mình đoán không sai, Lã Bất Vi tính tình nóng nảy không phải loại người có tính nhẫn nại. Làm sao có thể để Tiểu Bàn có quyền ngày một lớn? Cười nói: “Y phải chẳng đã chuẩn bị tạo phản?”.

Đồ Tiên cười lạnh lùng: “Tạo phản thì y chưa đủ sức, còn đoạt quyền thì y còn dư, vốn là y sẽ nắm chắc để giành được đại quyền của hai bên quan chính, chỉ cần trừ được Thiếu Long. Những kẻ khác như tên thái giám giả hiệu Lao Ái sẽ chẳng làm được gì, Vương Tiễn và An Cốc Hề thì ở nơi biên giới xa xôi. Có thể thấy y chẳng làm gì được người, cả Vương Hột giờ đây cũng ngả về phía của người. Đêm qua y đã mắng người và Vương Hột trước mặt Mông Ngao và Vương Lăng, trông ra rất kích động, kẻ này quen thói lang sói không biết được rằng mình đã làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý”.

Hạng Thiếu Long nhớ lại một chuyện, hỏi: “Vương Hột rốt cục đã có cho y biết rằng, bọn Lộc Công đã từng rút máu nhận thân giữa y với Bì quân, xác định rằng Bì quân với y không hề có quan hệ cha con không”.

Đồ Tiên lần đầu tiên nghe được chuyện này, hỏi kỹ càng xong thì biến sắc nói: “Thiếu Long người thật to gan, ngay cả ta cũng không dám xác định Bì quân là con của Dị Nhân hay là của Lã Bất Vi, người dám che đậy chuyện này. Nếu thật là con của Lã Bất Vi thì há chẳng phải chúng ta đã thua hoàn toàn hay sao?”.

Hạng Thiếu Long không thể nói với y sự thật ở trong đó, than rằng: “Nếu như tại hạ thoái thác thì chẳng phải khiến cho bọn Lộc Công càng khẳng định Bì quân Chính là nghiệt chủng của tên giặc họ Lã kia hay sao? Chuyện này đành phải liều”.

Đồ Tiên vẫn còn nghi ngờ, một lát sau mới nói: “Chắc là Vương Hột vẫn chưa cho Lã Bất Vi biết chuyện này, bởi vì mỗi lần bức bội quay về, y đều mắng Chu Cơ về chuyện này. Có thể thấy điều y tức tối chính là Chu Cơ vẫn không cho Bì quân biết rằng y chính là cha ruột của Bì quân. Thật là kỳ lạ! Một kẻ khôn khéo như Lã Bất Vi, thì không có lẽ không biết mình có phải là cha của Bì quân hay không? Vả lại khi y dâng Chu Cơ cho Dị Nhân, sẽ tính trước được rằng sẽ làm cho con của mình sẽ làm chủ nước Tân, vậy thì làm sao tính sai được? Năm xưa y đã cho ta biết Bì quân Chính là con của y”.

Hạng Thiếu Long nén không được nói: “Nhưng Chu Cơ lại chính miệng cho tại hạ hay, không biết Bì quân là con của tiên vương hay là con của Lã Bất Vi”.

Đồ Tiên nói: “Dù cho biết rõ sự thật thì người đàn bà đầy dã tâm này cũng không nói sự thật. Nếu không phải Bì quân xa ả mà gần Thiếu Long, ả sẽ không bị Lao Ái kiểm chế như lúc này, nói cho cùng cũng là vì quyền lực gây ra”.

Hạng Thiếu Long giật mình, lần đầu tiên nhìn Chu Cơ bằng góc độ khác.

Nếu lời này do người khác nói ra gã sẽ không để trong lòng, còn Đồ Tiên thì biết nàng khi nàng còn là một ca cơ trong Lã phủ.

Chữ “Cơ” trong cái tên Chu Cơ này chỉ thân phận của nàng, cho nên có người còn gọi nàng là Triệu Cơ, ý là ca cơ của nước Triệu.

Năm xưa khi Trang Tương vương còn ở ngôi, nàng còn có thể yên phận mà giữ phụ đạo, là biết mình chỉ có thể như thế mới hưởng được vinh hoa phú quý và quyền lực, hướng chi con của mình sau này trở thành Tân vương, thì càng an tâm hơn.

Cho đến khi Lã Bất Vi hại chết Trang Tương vương, nàng thấy rõ rằng nếu dựa vào Lã Bất Vi, thì cũng chỉ là một con cờ của y, nên có ý lôi kéo Hạng Thiếu Long, nhưng phát giác rằng Hạng Thiếu Long chỉ trung thành với Tiểu Bàn và Trang Tương vương, cho nên mới quyến rũ Lao Ái. Cũng bởi vừa tham nam sắc của y, cũng hy vọng nhờ Lao Ái xây dựng thế lực cho mình.

Đến gần đây thì thấy con của mình ngày càng xa nàng, cho nên đã toàn lực ủng hộ Lao Ái, lại ngầm sinh con cho y, nói cho cùng đều là bởi không chịu buông xuôi quyền lực.

Nghĩ đến những chuyện này nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm, sự ái ngại đối với Chu Cơ giảm đi nhiều.

Đến lúc này trong bụng chuyển sang vui, hỏi: “Giờ đây Lã Bất Vi có dự định gì?”.

Đồ Tiên nói: “Một ngày còn người, Lã Bất Vi sẽ không dám làm bừa. Lại thêm giờ đây Vương Hột tỏ ra ủng hộ người và Bị quân, cả Mông Ngao cũng chẳng làm nên chuyện gì. Nhưng đến một ngày y có thể điều Vương Hột và Mông Ngao đi, chúng ta phải cẩn thận, Mông Ngao đi thì có thể quay về, lại thêm trong tay có nắm binh phù, gia tướng của Lã Bất Vi có đến tám ngàn, cứ tùy tiện tìm một cái cớ nào đó, thì có thể giết sạch những kẻ phản đối, ta nghĩ chuyện này Thiếu Long trong lòng đã tính đến”.

Hạng Thiếu Long mỉm cười gật đầu.

Đồ Tiên tiếp tục nói: “Giờ đây Lã Bất Vi và Mông Ngao đều muốn Quản Trung Tà thắng được huynh, có thể nói rằng nếu Quản Trung Tà thắng thì Thiếu Long huynh sẽ chết chắc. Thiếu Long phải suy nghĩ kỹ mới được”.

Hạng Thiếu Long cười ha ha nói: “Nhưng hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều”.

Đồ Tiên vẫn chưa yên lòng than rằng: “Xin thứ cho Đồ mỗ nói thẳng, Quản Trung Tà nửa năm nay ngày đêm tu luyện, cho nên về thể lực lẫn kiếm thuật đều đạt đến đỉnh cao, Thiếu Long đừng lấy tính mạng ra để đánh cược với y nữa. Ảnh hưởng của cuộc chiến này rất lớn”.

Hạng Thiếu Long biết người bạn này chỉ là quan tâm đến mình, nắm lấy vai y nói: “Hãy tin tưởng tại hạ, chờ đến ngày mai rồi sẽ biết”. Thuận miệng hỏi: “Tình hình tam tiểu thư thế nào?”.

Đồ Tiên than rằng: “Trong Lã phủ người mà ta có thiện cảm nhất chính là nàng, nàng đối với ta cũng tốt hơn người khác. Chỉ tiếc rằng nàng đã sinh nhầm là con của Lã Bất Vi. Mấy ngày hôm nay nàng cứ buồn bã, ta thấy nàng ngả về phía Quản Trung Tà nhiều hơn và người ta lúc đầu còn tưởng rằng mình cương quyết muốn hai người lấy nhau. Đến gần đây mới biết vốn là quỷ kế của Lã Bất Vi và Quản Trung Tà. Trong lần tử kiếm ở lễ Điền Liệt, bề ngoài tuy là huynh chiếm được thượng phong, nhưng Quản Trung Tà vì y không muốn giết huynh cho nên mới để huynh được thế, nếu không huynh sẽ bại chắc. Cho nên ta mới nhiều lần khuyên can, có thể không ra tay thì đừng ra tay”.

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói: “Nói thật cho Đồ huynh biết ngày hôm đó tại hạ đã giữ lại thực lực, Quân Trung Tà có thể né tránh được, ngày mai ta sẽ không khách sáo nữa”.

Đồ Tiên ngạc nhiên nói: “Thật vậy sao?”.

Hạng Thiếu Long vì muốn làm yên lòng ông ta, đáp bừa: “Đương nhiên! Nếu không sau này có gì tại hạ sẽ thủ chứ không công”.

Đồ Tiên nhìn gã nửa tin nửa ngờ, nói: “Giờ đây Lã Bất Vi và Lao Ái đều đến các nơi chiêu mộ thêm người, Lao Ái ngoài lời kéo thêm được Vị Nam võ sĩ Hành Quán, lại còn thêm một kẻ tên là Hàn Kiệt, kẻ này nghe nói là đã được chân truyền của Tắc Hạ kiếm thánh Tào Thu Đạo, Quân Trung Tà rất e ngại y, Thiếu Long phải để ý người này. Nghe nói y tinh thông thuật ám sát, đã có mấy quý tộc nước Yên đã từng chết trong tay y”.

Hạng Thiếu Long đã từng gặp kiếm pháp của Hàn Kiệt, có thể thấy kẻ này ngang sức với mình hoặc Quân Trung Tà.

Đồ Tiên nói: “Trong số những kẻ Lã Bất Vi chiêu mộ thì Hứa Thương, Liên Giao và Triệu Phổ là ba người xuất sắc nhất, trong đó lợi hại nhất là Hứa Thương, cái được gọi là thượng thái đệ nhất kiếm thủ, kẻ này giờ đây là đối thủ luyện kiếm với Quân Trung Tà, xem ra không kém Quân Trung Tà là bao nhiêu. Chỉ là tay không, không bằng Quân Trung Tà, nhưng kiếm pháp của y rất linh hoạt, có thể bù vào chỗ yếu kia. Lã Bất Vi có ý để cho y bù vào chỗ trống của chức đô vệ phó thống lĩnh”.

Hạng Thiếu Long cười nói: “Lã Bất Vi đương nhiên có sự tính toán của y, nhưng ta thì không tin rằng y có thể làm gì được. À này, có tin của Tiêu lão chưa”.

Đồ Tiên vui mừng nói: “Nhân tài đi tới đâu rồi cuộc vẫn là nhân tài, giờ đây Tiêu Nguyệt Đàm đang ở nước Hàn, đã đổi tên thành Viên Đàm, ta thật mừng cho y”.

Hai người bàn bạc thêm chốc nữa, rồi mới quay về.

Đêm đó Hạng Thiếu Long và Kinh Tuấn dùng cơm trong quan thuộc thì vui mừng ra mặt dương dương đắc ý.

Hạng Thiếu Long thừa cơ nói: “Sau này không có chuyện gì thì đừng nên đến Túy Phong lâu, giờ đây Lã Bất Vi và Lao Ái đang tranh giành nhau Điền Mỹ Mỹ, chúng ta đừng nên đến đó”.

Kinh Tuấn ngẩn người ra lúng túng: “Đêm nay đã nhận lời Xương Văn quân tới Túy Phong lâu lại còn có cả Dương Đoan Hòa và Bạch Xung, nếu xảy ra chuyện thì đệ sẽ nhẫn nhịn đảm bảo chắc không có chuyện gì xảy ra”.

Đằng Dực lãnh đạm nói: “Người không gây sự với người ta, người ta không đến tìm người hay sao? Đừng quên rằng người đã làm nhục Châu Tử Hoàn trong lễ

Điền Liệp, người họ Lã ai cũng ôm hận trong lòng. Chúng muốn hạ uy phong của người lại thêm bọn Quốc Hưng thù người đến tận xương tủy, giờ đây lại có Lao Ái chống lưng, nếu không phải người có chức lớn trong tay, thì đã sớm bị chúng ra tay. Vậy cũng chưa biết thân nữa hay sao?”.

Kinh Tuấn không dám tranh cãi với Đằng Dực, nhìn Hạng Thiếu Long bằng ánh mắt van nài.

Hạng Thiếu Long nghĩ y vẫn còn trẻ tuổi, mềm lòng nói: “Chắc là không có chuyện gì, chúng ta hãy đến đó xem thử”.

Đằng Dực ngạc nhiên nói: “Tam đệ đừng quên rằng tối mai phải động thủ với Quân Trung Tà, đêm nay vẫn còn ra ngoài, bọn Yên Nhiên làm sao chịu tha cho đệ”.

Hạng Thiếu Long cười: “Đệ đang muốn Quân Trung Tà biết rằng đệ không coi traten tử võ ngày mai vào đâu, như thế y sẽ khinh địch, tưởng rằng có thể thắng được. Chỉ cần về sớm, chắc là không có chuyện gì. Nếu không, đệ sẽ không ngủ ngon vì lo lắng cho tên tiểu tử này”.

Kinh Tuấn cảm động nói: “Tam ca thật tốt với đệ, không! Nhị ca cũng tốt với đệ mới đúng”.

Rồi vui mừng nói: “Đệ phải tìm Xương Bình quân, biết nhị ca và tam ca cũng đến mà không gọi y thì y sẽ trách đệ”.

Nhìn Kinh Tuấn phóng ra ngoài như cơn gió, hai người chỉ đành nhìn nhau cười khổ.

Hai người bàn nhau một lúc rồi sai người báo cho bọn Kỷ Yên Nhiên rằng phải đến đêm mới về nhà, đang định bước ra cửa thì Hoàn Xỉ đã đến.

Chàng tướng quân này tuy mặt mũi phong trần, nhưng tinh thần tốt hơn trước nhiều, rõ ràng có thể phát huy được tài năng nên trong lòng vui mừng.

Hoàn Xỉ vừa nhìn thấy hai người liền quỳ xuống lạy.

Hai người vội vàng bước đến đỡ y đứng dậy.

Đằng Dực ngạc nhiên nói: “Tiểu Xỉ không phải đang bận rộn huấn luyện cho binh sĩ hay sao? Tại sao nửa đêm lại về Hàm Dương?”.

Hoàn Xỉ nói: “Đã có Tiểu Bôn coi sóc, thì còn lo chuyện gì nữa. Quan trọng là về đây để ngày mai phát cờ trợ oai cho Hạng đại nhân. Tiểu tướng đã phí nhiều công sức mới khuyên Tiểu Bôn ở lại. Chuyện tiểu tướng về đây đã được tả tướng phê chuẩn”.

Đằng Dực cười: “Điều này chẳng lạ gì, nghe nói rất nhiều người có thân phận địa vị ở xa cũng về, lại còn cố ý tìm cách dự buổi lễ mừng thọ ngày mai”.

Hoàn Xỉ nói: “Trên đường đến đây tiểu tướng đã gặp người nổi tiếng ở đất Đồn Lưu tên là Phổ Cao, y mang đến đây gần năm trăm gia tướng, lại còn có cả ca cơ nhưng tiểu tướng không thích người này”.

Tiếng Xương Bình quân vang lên: “Ta cũng không thích người này, có lẽ đây là chí anh hùng gặp nhau”.

Ba người lúc này đang đứng ngoài cổng nói chuyện, quay đầu nhìn lại thì thấy Xương Bình quân và Lý Tư nắm tay dắt vào, kẻ tùy tùng nhiều hơn lúc bình thường đến ba lần.

Hoàn Xỉ vội vàng thi lễ.

Sau mấy lời khách khí, Lý Tư than rằng: “Nghĩ đến cuộc chiến ngày mai của Hạng đại nhân, Bị quân và ta chẳng còn lòng dạ nào nữa, đột nhiên Tiểu Tuấn đến tìm Xương Bình quân nói huynh hẹn y đến Túy Phong lâu, ta đang lo lắng cho nên cũng đến xem thử”.

Rồi hạ giọng nói: “Bị quân cũng đến!”.

Hạng Thiệu Long, Đằng Dực và Hoàn Xỉ đều giật mình, nhìn lại đám tùy tùng đang ngồi trên mình ngựa mới thấy Xương Văn quân và Tiểu Tuấn đang ngồi kẹp hai bên Tiểu Bàn, vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai đó lại gắn một hàm râu giả dưới cằm, thay bộ võ phục bình thường, mỉm cười gật đầu với ba người.

Khi Hạng Thiệu Long và Đằng Dực chưa kịp phản ứng, Hoàn Xỉ đã quỳ xuống, Xương Bình quân kéo y đứng lên nói: “Bị quân có lệnh không cần phải tuân theo lễ quân thần, nếu để cho kẻ khác biết thì tất sẽ nghiêm trị”.

Hoàn Xỉ vội vàng đứng dậy.

Tiểu Bàn thúc ngựa bước ra cười ha ha nói: “Không còn sớm nữa, chúng ta hãy lập tức lên đường”.

Bọn Hạng Thiệu Long vội vàng phóng lên lưng ngựa, xuất phát về hướng Túy Phong lâu.

Trong số mọi người chỉ có Hạng Thiệu Long dám cười ngựa đi song song với Tiểu Bàn.

Tiểu Bàn rõ ràng trong lòng rất vui, cười nói: “Sư phụ trách ta đã là Bị quân, mà còn ưa chỗ ồn ào không?”.

Hạng Thiệu Long làm sao có thể cho y mất hứng được, cười nói: “Dù cho chính thức ngồi lên vương vị, có lúc cũng phải thư giãn”.

Tiểu Bàn kiên nhẫn nhất gã, thấy gã không trách mình vui mừng nói: “Nghe được sư phụ trước đêm giao chiến mà vẫn đến chốn phong nguyệt, quả... Ô! Ta rất vui mừng, như thế mới là anh hùng hảo hán thật sự, vừa rồi thái hậu tìm ta, bảo ta ngăn cản lại cuộc tử võ này. Bảo rằng sư phụ ít có cơ hội thắng. Hừ! Trên đời này chỉ có quả...! Chỉ có ta mới biết được rằng không ai có thể thắng nổi sư phụ”.

Hạng Thiếu Long biết từ nhỏ y đã sùng bái mình, mà hình tượng vô địch thiên hạ đã ăn sâu vào lòng y, cho nên không ai có thể thay đổi được. May mà mình hiện nay có Bách Chiến bảo đao trong tay, lại ngộ ra được Bách Chiến đao pháp, nếu không áp lực giờ đây sẽ lớn lắm, thần nhiên nói: “Xem ra... Bị... Ô! Phải gọi ngài thế nào mới được? Nếu không, nói không chừng sẽ lộ tẩy mất”.

Tiểu Bàn hớn hở nhìn người đi lại trên đường bảo rằng: “Hay là cứ gọi là Tân Thủy! Tân là nước Đại Tân của ta, sư phụ đã từng nói ta sau này sẽ thống nhất thiên hạ rồi tự xưng là Thủy Hoàng Đế, cho nên cứ gọi ta là Tân Thủy! Hà hà! Cái tên này cũng hay lắm”.

Khi Hạng Thiếu Long đang trở mắt ra, Tiểu Bàn gọi Xương Bình quân, bảo y thông báo cho mọi người cái tên mới vừa đặt. “Sư phụ vừa rồi muốn nói gì?”. Tiểu Bàn quay đầu lại hỏi.

Hạng Thiếu Long cố nén lại cảm giác hoang đường vì hai chữ Tân Thủy này, suy nghĩ một lát, rồi mới nhớ lại là mình định hỏi gì, nói: “Ta muốn hỏi ngài ngày mai có đến dự tiệc mừng thọ của Lã Bất Vi không?”.

Tiểu Bàn ngạc nhiên nói: “Cái đó còn phải hỏi à? Ta tiếc giờ đây không phải là đêm mai, thái hậu cũng sẽ đến, giờ đây ở Hàm Dương không ai muốn bỏ qua cơ hội này. Nghe nói còn có người đánh cược sự thắng thua của hai người. Hừ! Theo sự điều tra của Xương Văn quân, đa số người đều cho rằng Quản Trung Tà chuẩn bị đầy đủ, cho nên có thể rửa sạch mối sỉ nhục lúc trước, chỉ có ta mới tin rằng người thắng sẽ là sư phụ”.

Hạng Thiếu Long trong lòng buồn cười lắm, thầm nghĩ chữ “đánh cược” đã có từ khi văn tự ra đời, bởi vì đó giống như một phần chủ yếu tính cách của con người.

Lúc này bảng hiệu của Túy Phong lâu đã hiện ra trước mặt, Tiểu Bàn hớn hở nói: “Vừa rồi tên Phốc Cao mà Hoàn Xỉ nói chính là kẻ giàu có nhất ở Đồn Lưu, kẻ này có thể nói là kẻ giàu có nhất ở Đại Tân của chúng ta ngoài Ô gia của sư phụ, chuyên buôn bán muối và sắt, lại còn buôn bán rất lớn. Kẻ này đã tâm không nhỏ, trước đây là người của Dương Tuyền quân, giờ đây qua lại với Đỗ Bích, chúng ta phải cẩn thận”.

Xương Bình quân lúc này phóng tới trước, nói: “Bị... Ô! Không! Tân huynh, chúng ta nên đi đến chỗ yên tĩnh hay ra chỗ ồn ào?”.

Tiểu Bàn thần nhiên nói: “Đương nhiên phải đến đại đường, phải gọi tứ hoa của Túy Phong lâu ra tiếp rượu, xem bọn chúng xinh đẹp đến mức nào mà có thể mê hoặc được nhiều người đến thế”.

Lời ấy vừa nói ra làm cho Xương Bình quân và Hạng Thiếu Long nhìn nhau, nhủ thầm: “Đêm nay muốn tránh chuyện cũng khó đây”.

o o o

Chương 199

HỒ GIÓ RỒNG MÂY

Đêm nay Túy Phong lâu rất náo nhiệt, xe ngựa nối đuôi nhau vào cổng lớn, mọi người phải chen nhau mới vào được.

Hạng Thiếu Long và Tiểu Bàn dòm ngó xong, quyết định chỉ mang theo mười tám thiết vệ và mười tám thị tiền đao thủ vào trong để tránh gây chú ý cho kẻ khác.

Khó khăn lắm mới chen được vào trong, vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai này thấy nơi nào cũng treo đèn kết hoa, quả là một cảnh thịnh thế nhất thời lòng hoa nở rộ, chỉ chỉ trở trở trông rất vui mừng, Ngũ Phù đang đứng trước cửa đại đường đón khách, thấy kẻ đang đi đến là bọn người Xương Bình quân và Hạng Thiếu Long, tuy đang bận rộn nhưng vẫn bước lên thi lễ: “Đại nhân xin đừng nhớ lỗi của tiểu nhân, tiểu nhân có lúc miệng không như lòng, cũng chỉ vì thân bất vô kỷ, xin mời tả tướng, Hạng đại nhân và các vị thứ lỗi cho”.

Bọn Hạng Thiếu Long trong lòng kêu hay Ngũ Phù đã thẳng thừng như thế bọn họ chẳng lẽ lại tính toán với y nữa sao?

Lúc này có mấy ả xinh đẹp bước lên, mỉm cười toe toét cởi áo ngự hàn cho mọi người, lại còn dâng lên khăn ấm để lau tay.

Nhân lúc ấy Ngũ Phù chào hỏi từng người.

Kẻ này rất biết chuyện trong triều, nghe đến tên Lý Tư, Hoàn Xỉ, thì lập tức ra vẻ cung kính, nói mấy lời khách sáo.

Khi Hạng Thiếu Long giới thiệu Tiểu Bàn, nghe đến cái tên Tần Thủy thì rõ ràng chẳng hiểu gì cả. Nhưng thấy y có thể đi cùng những kẻ quyền quý như Xương Bình quân, mọi người lại có thái độ cung kính với y, lại thêm lời ra một người tuy không có tướng mạo anh tuấn nhưng mặt to tai lớn có thể nói là có khí độ hơn người, hai mắt trố lên trong lòng muốn quỳ xuống bái lạy nào dám chậm trễ vội vàng cung kính nói: “Tần đại nhân là nhất biểu nhân tài, hiếm thấy trên đời chắc không phải là nhân vật tầm thường, xin hãy chiếu cố cho tiểu nhân”.

Lần này y nịnh bợ rất đúng chỗ, Tiểu Bàn vốn là có ác ý với y chứ không có thiện cảm, nghe những lời này thì liền đổi thái độ, cười ha ha nói: “Ngũ lâu chủ quá khách sáo, đêm nay quả... à! Đêm nay Tần mỗ từ xa đến đây chính là muốn gặp tứ hoa của Túy Phong lâu, lâu chủ hãy sắp xếp cho ta!”.

Nơi bọn họ nói chuyện là đại đường tiếp khách của Túy Phong lâu, vì bọn Hạng Thiếu Long người đông thế mạnh, hơn mười tám thiết vệ và mười tám thị vệ của Tiểu Bàn tản ra thành một vòng bảo vệ, nhất thời chiếm một nửa đại sảnh.

Những người khách mới đến thấy những kẻ nắm quyền như Hạng Thiếu Long, Xương Bình quân thì đều giữ mình, lảng lảng đi vòng qua. Chỉ có một đám võ sĩ vừa bước vào thấy Ngũ Phù chỉ lo tiếp đãi bọn người này, ngừng lại mặt lộ vẻ không hài lòng.

Mười tám thiết vệ thì có thể không nói đến, còn mười tám thị vệ kia lâu nay theo hầu vua của nước Tân, nên nào để bất cứ ai vào trong mắt, nên trừng mắt nhìn lại, không hề khách sáo với mười tên võ sĩ kia.

Ngũ Phù nghe yêu cầu của Tiểu Bàn, mặt lộ vẻ lúng túng nhưng Tiểu Bàn có cái uy thế mà khiến người ta không thể nào không nghe lời, vội vàng lúng túng nói: “Chuyện này có chút khó khăn, để tiểu nhân sắp xếp thể nào cũng cho bọn họ tranh thủ hầu hạ các vị đại nhân một lúc”.

Kinh Tuấn nhìn đám võ sĩ ấy, trong lòng vui lắm ghé sát Hạng Thiếu Long nói: “Quốc Hưng đã đến lại còn có cả Thường Kiệt. Ha ha, bọn khốn kiếp này chắc đã chán sống, cho nên đang trợn mắt ra nhìn”.

Hạng Thiếu Long quay đầu nhìn lại, trước tiên nhận ra Quốc Hưng bởi vì ở trên mặt y có một vết sẹo, tuy không gọi là anh tuấn nhưng cũng có mê lực nam nhân lắm.

Bọn Quốc Hưng rõ ràng cũng nhận ra Hạng Thiếu Long nhìn thấy gã thì đều cảm thấy bất ngờ, nhưng vẫn không hề sợ hãi mà nhìn thẳng vào gã.

Tiểu Bàn cảm thấy không khí kỳ lạ, quay đầu lại nhìn chúng, thấy thái độ ngênh ngang của Quốc Hưng lạnh lùng nói: “Đây là những kẻ nào?”.

Xương Bình quân vội vàng cung kính nói: “Đây là giáo tịch của Vị Nam võ sĩ Hành Quán tên là Quốc Hưng và Thường Kiệt”.

Ngũ Phù chưa từng thấy Xương Bình quân nói chuyện với ai cung kính đến thế, trong mắt lộ ra vẻ kỳ dị.

Tiểu Bàn đang định sai người bắt bọn chúng lại, Hạng Thiếu Long ghé sát tai y nói nhỏ: “Đêm nay chỉ đến đây tìm vui!”.

Tiểu Bàn hiểu ra y vẫn còn tính trẻ con, cười ha ha nói: “Đúng! Đúng! Chúng ta vào thôi!”.

Vừa chưa cất bước ngoài cửa có tiếng hô lớn: “Phố đại gia ở Đồn Lưu đến!”.

Bọn Hạng Thiếu Long, Tiểu Bàn đều tò mò, quay đầu nhìn lại.

Những kẻ dẫn đường là hai mươi võ sĩ hiên ngang ăn mặc giống nhau, tiếp theo là một hán tử trung niên áo mũ cao sang bước vào, người này cao hơn kẻ khác một cái đầu, gần bằng Hạng Thiếu Long, bộ cẩm bào rộng rãi càng tôn lên khí thế bất phàm của y.

Lợi hại nhất là đôi mắt trông có vẻ rất kiên định, hình như không thứ gì có thể lọt khỏi mắt y.

Y không có tục khí của một thương gia, mà tướng mạo rất thanh cao.

Bên cạnh y là hai võ sĩ trẻ tuổi ăn mặc đẹp đẽ, xem ra cũng thuộc hạng những kiếm sĩ nhất lưu.

Ngũ Phù lúng túng lắm, Phố Cao này là một nhân vật có tiếng ở phía Đông nước Tần, nhất thời không biết tiếp đón bên nào mới phải hướng chỉ còn có bọn Quốc Hưng đang chờ y.

Hạng Thiếu Long gỡ rối cho y, cười nói: “Ngũ lâu chủ hãy cứ chào đón khách quý, bọn chúng ta tự lên lầu là được”.

Lời này chỉ có Hạng Thiếu Long dám nói ra, dù là Xương Bình quân cũng không dám bảo Ngũ Phù không cần phải tiếp đãi Bị quân nữa mà đi tiếp đãi người khác.

Ngũ Phù mừng như bắt được vàng, vừa cung kính tạ lỗi, vừa sai một tên thủ hạ dắt mọi người lên lầu.

Bọn Hạng Thiếu Long bước vào chuẩn bị lên lầu, thì Quốc Hưng bước ra cất bước đuổi theo: “Các vị đại nhân xin dừng bước!”.

Tiểu Bàn quắc mắt, lộ tia sát khí, dừng lại, Hạng Thiếu Long đưa tay vỗ nhẹ y, tỏ ý bảo y đừng nổi giận, rồi mới quay đầu lại chờ bọn Quốc Hưng bước tới.

Bọn ngự vệ đứng hàng chữ nhất ngăn cản y từ xa.

Lúc này Ngũ Phù đang ân cần tiếp đón Phố Cao.

Quốc Hưng ngừng lại thì lễ: “Quốc Hưng xin chúc đại nhân đêm mai mở cờ tất thắng, danh tiếng vang lừng”.

Hạng Thiếu Long biết đây chỉ là lời mở đầu, lạnh lùng nói: “Quốc huynh rất cuộc có điều chi muốn chỉ giáo?”.

Quốc Hưng nhìn bọn thị vệ đang ở trước mặt, vẻ tức giận trên khuôn mặt vừa lộ ra đã mất, hiên ngang nói: “Kể trên người dưới tề quán đều khâm phục kiếm thuật của Hạng đại nhân, nếu Hạng đại nhân có rảnh rồi xin hãy đến tề quán một chuyến để bọn tề nhân có cơ hội được đại nhân chỉ điểm”.

Hạng Thiếu Long thầm nghĩ đây là lời khiêu chiến, chỉ không biết là ý kiến của Lao Ái hay là ý muốn của quán chủ Vị Nam võ sĩ Hành Quán Khứ Nhật Thăng.

Bọn Xương Bình quân đều hừ một tiếng, tỏ vẻ không vui.

Quốc Hưng không hề tỏ vẻ sợ hãi, quả là một đáng thiết hán, lặng lẽ chờ Hạng Thiếu Long trả lời.

Hạng Thiếu Long bình thản cười: “Quý quán lâu nay vẫn quan tâm đến Hạng Thiếu Long này, ta sớm muộn cũng sẽ đến đó một chuyến, cứ như thế! Bữa nào lòng dạ buồn bã, ta sẽ đến tìm các người!”.

Quốc Hưng thấy gã thẳng thừng như thế, trong mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo. Tiểu Bàn nói: “Nói rất hay! Lúc đó Hạng đại nhân xin đừng quên tại hạ”.

Quốc Hưng ngạc nhiên nhìn Tiểu Bàn, đương nhiên không biết y là thần thánh phương nào, quát lớn: “Các hạ là ai?”.

Mười tám tên ngự vệ đồng loạt rút kiếm, nhưng không phát ra âm thanh, cho thấy những kẻ này trở thành ngự vệ không những phải có võ công cao cường mà còn được huấn luyện nghiêm khắc.

Một ngự vệ lạnh lùng quát: “Người dám vô lễ với... công tử, quỳ xuống cho ta”.

Bọn người của Hành Quán thấy thế không hay đều chạy đến, may mà Quốc Hưng biết ngoài tên công tử ấy ra những kẻ khác không dễ đụng đến, vội vàng chặn người phía bên mình lại.

Phổ Cao và Ngũ Phù đều ngạc nhiên nhìn qua.

Hạng Thiếu Long cười ha ha: “Tần huynh đừng làm cụt hứng người ta đến thế, chúng ta chỉ đi tìm vui mà thôi”.

Rồi không thèm ngó đến bọn Quốc Hưng nữa, dắt Tiểu Bàn bước lên lầu.

Đồng thời trong lòng cười thầm, gã coi như đã cứu bọn Quốc Hưng, nếu không Lao Ái và Chu Cơ đến bọn chúng cũng khó thoát chết.

Khi mọi người bước vào đại sảnh rộng rãi, mọi người đã sớm nghe được phong thanh, biết Hạng Thiếu Long vẫn có lòng đi uống rượu, nhất thời toàn trường đều lặng yên, mọi ánh mắt đều tập trung về phía nhân vật ngày mai phải quyết đấu với Quản Trung Tà.

Tiểu Bàn sợ bọn họ nhận ra nên đi lùi vào giữa đám người, còn bọn Đằng Dực và Hoàn Xỉ thì che ánh mắt của kẻ khác.

Dương Đoan Hòa, Bạch Xung cũng đã đến, nhất thời không nhìn thấy Tiểu Bàn, vui mừng bước lên cười nói: “Khách quý”.

Nếu là người khác, ngày mai phải đối đầu với một kẻ đáng sợ như Quản Trung Tà, đêm nay nào dám ra ngoài chơi bởi?

Kinh Tuấn bước lên phía trước hạ giọng báo với bọn họ Bị quân đã đến nhưng không được quỳ xuống, hai người không giấu được ngạc nhiên, chân tay lúng túng nhất thời không biết phải làm như thế nào nữa.

Chỗ ngồi của bọn họ được sắp xếp ở gần cửa sổ, có cả thảy mười chỗ, Tiểu Bàn mỉm cười chào Dương Đoan Hòa và hai người kia, sau đó ngồi xuống để tránh người khác thấy được mặt y.

Vì đêm nay rất đông đúc không còn chỗ ngồi, mà không ngờ Tiểu Bàn cũng đến nữa, mười tám thiết vệ và mười tám ngự vệ cũng không có chỗ ngồi. May mà

mỗi chỗ ngồi đều rất rộng rãi, lúc này Xuân Hoa đã bước lên, được Ngũ Phù dẫn dò phải hầu hạ hết lòng, vội vàng sai người đặt thêm hai hàng chiếu nữa.

Bọn thị nữ bưng lên mỹ tửu.

Tiểu Bàn nếm món ăn xong, cười: “Hai vị huynh đài cứ thoải mái nói cười, giống như bình thường là được”.

Tuy nói như thế nhưng không ai dám ăn to nói lớn, tình hình rất kỳ lạ.

Hạng Thiếu Long thấy thế thì cười rằng: “Dương tướng quân và Bạch tướng quân đã đến trước, tại sao không gọi cô nương bồi tiếp rượu”.

Dương Đoan Hòa ho khan một tiếng lúng túng nói: “Trước khi Hạng đại nhân đến, trong tửu lâu ai cũng bàn đến cuộc quyết chiến ngày mai, có người cãi đến nổi mặt đỏ tía tai, bọn tại hạ nghe đến nổi say mê, quên mất những chuyện khác”.

Bạch Xung cúi đầu không dám nhìn Tiểu Bàn, hạ giọng nói: “Khi có người bảo Hạng đại nhân đã đến, trong sảnh liền nhộn nhạo hẳn lên, có người bảo Hạng đại nhân sẽ thắng chắc, lại cũng có người bảo Hạng đại nhân không biết... Chao ôi! Không biết nói thế nào nữa, tóm lại giờ đây không ai dám nói câu ấy nữa”.

Đằng Dực cười nói: “Không phải không biết là lo cho thân mình”.

Bạch Xung ái ngại gật đầu.

Hạng Thiếu Long lúc này mới đưa mắt nhìn quanh, phát hiện ở chỗ có mấy chiếu là người quen, một chiếu là cao thủ nổi tiếng của Lã phủ, ngoài Châu Tử Hoàn, Lỗ Tàn, những kẻ mới đến là Hứa Thương, Liên Giao và Triệu Phổ đều có mặt, điều kỳ lạ là cả Đồ Tiên cũng đi theo bọn họ.

Hứa Thương, Triệu Phổ, Đồ Tiên thấy Hạng Thiếu Long nhìn sang bọn chúng đều mỉm cười chào nhưng Châu Tử Hoàn, Lỗ Tàn và Liên Giao đều lộ vẻ hững hờ.

Bên cạnh mỗi người đều có cô nương, nhưng không xinh xắn bằng Điền Mỹ Mỹ, Dương Dự, Quy Yển, Bạch Lôi.

Chiếu bên kia là người của Lao Ái, cách bọn họ ba chiếu ngoài Hàn Kiệt còn có hai người nữa nhờ Kinh Tuấn chỉ mới biết được hai trợ thủ đắc lực của Lao Ái tên là Lao Tứ và Lệnh Tề.

Ngoại hình của tên Lao Tứ này kém xa Lao Ái, vừa lùn vừa mập, song hai mắt hấp háy, rõ ràng là hai nhân vật giáo hoạt đa trí.

Lệnh Tề là một nhân tài bề ngoài nho nhã phong lưu, là một kiểu mưu sĩ điển hình.

Lúc này bọn Quốc Hưng bước lên, nhập bọn với chúng.

Tiểu Bàn cũng len lén nhìn những người trong sảnh, thấy những quan lớn lúc bình thường thì đạo mạo vô cùng, nay đang ôm ấp người đẹp cười đùa ngả ngớn,

cảm thấy thú vị lắm nói với mọi người rằng: “Các vị cứ tự tiện gọi cô nương, không vì có ta ở đây mà mất hứng”.

Một kẻ phong lưu như Kinh Tuấn mà cũng chỉ đành cười khỏ, có Tiểu Bàn ở đây, có thể thở thoải mái đã là có bản lĩnh lắm, ai dám gọi cô nương bồi tiếp, nếu gặp bọn mỹ nhân không biết chuyện lộ ra những hành vi phong lưu bình thường của mình vậy thì hỏng bét.

Lúc này Ngũ Phù lại bước lên lầu rõ ràng là đã đưa Phổ Cao đến biệt viện khác, vừa đi vừa chào nói với khách khứa, bước tới chỗ Tiểu Bàn cung kính nói: “Dương Dự cô nương hát xong một khúc nhạc, sẽ lập tức đến đây hầu hạ, nàng nghe nói Hạng đại nhân đến nên quên cả người khác”.

Hạng Thiệu Long nhủ thầm: “Hạng tiểu nhân này, có ghét bọn chúng cũng nhọc lòng”, nên cũng cười nói: “Đêm nay khách chủ chính là vị Tân công tử từ xa đến đây, Dương Dự đến bồi tiếp y chứ không phải ta”.

Ngũ Phù nịnh bợ nhảm chỗ, cười ha ha nói: “Đại nhân yên tâm, tiểu nhân đã lần lượt thông báo Mỹ Mỹ, Tiểu Lôi và Yến Yến, bọn họ sẽ lập tức đến đây gặp Tân công tử, để cho công tử phạt rượu phạt hát”.

Ngũ Phù không hổ là hạng người quen thuộc ở chốn trăng hoa, nói như vậy, mọi người đều không trách y.

Bỗng có tiếng hừ lạnh lưng bên chiếu của Quốc Hưng, có ai đó nói: “Làm quan lớn quả thật là không tầm thường”.

Câu nói đó rõ ràng là nói về bọn họ, mọi người đều biến sắc. Xem ra bọn người của Lao Ái còn ngênh ngang hơn Lã Bất Vi, thật khó mà làm cho người ta tin được.

Phải biết rằng người trong chiếu của Hạng Thiệu Long toàn là những hồng nhân trong triều, Xương Bình quân là tả tướng quốc, cao hơn Lao Ái mấy bậc mà bọn chúng cũng dám buông lời mỉa mai, bởi vì bọn chúng có chỗ dựa là Chu Cơ.

Các ngự vệ ai nấy đều đặt tay lên đốc kiếm, chỉ đợi Tiểu Bàn hạ lệnh thì lập tức chém người.

Tiểu Bàn cuối cùng đã tự cảm nhận được khí thế của phe Lao Ái, mặt rồng vẫn lạnh như băng, hai mắt quắc lên khiến cho Ngũ Phù và mọi người đều run sợ.

Trong thời khắc căng thẳng ấy, Lý Tư mỉm cười đứng dậy đi về phía Hàn Kiệt, Quốc Hưng.

Toàn trường đều im lặng, xem sự phát triển của tình thế.

Lúc này bọn Quốc Hưng không biết Lý Tư đến để làm gì, cả bọn Tiểu Bàn và Hạng Thiệu Long cũng không hiểu.

Lý Tư đến bên chiếu của Quốc Hưng, cúi người nói mấy lời, rồi thấy ai nấy cùng bọn Quốc Hưng, Hàn Kiệt đều biến sắc, lặng im như thóc rồi mới bước về.

Trong sảnh lập tức có tiếng rù rì đương nhiên là mọi người đoán Lý Tư rốt cục là giở trò gì, mà khiến cho bọn Lao Ái phải tiu nghỉu như mèo.

Lý Tư ngồi xuống nói tỉnh như không: “Tại hạ chỉ là cho bọn chúng biết Bị quân hạ nghiêm lệnh, trước cuộc quyết chiến nếu ai dám lớn gan quấy rối Hạng đại nhân sẽ lập tức chém đầu không tha, nên đặc biệt phái ngự vệ đến bảo vệ”.

Ngũ Phù cũng đang cúi người xuống, đến khi nghe xong thì cũng khen hay, y chỉ tưởng rằng Lý Tư truyền giả thánh lệnh.

Tiểu Bàn cả mừng, một mặt là vì Lý Tư suy nghĩ nhanh nhạy còn mặt khác là bọn Quốc Hưng ngại uy thế của y.

Lúc này có người từ xa cười rằng: “Vốn là không tin. Té ra quả thật là Thiệu Long đã đến, hai lão già chúng ta đi không uổng phí chuyến này”.

Mọi người nhìn ra thì ra là Vương Hột và Vương Lăng, đang uống rượu ở một biệt viện khác, nghe phong thanh thì đến.

Khi mọi người còn kêu không hay, hai vị danh tướng của nước Tần đã đến, gặp Tiểu Bàn đồng thời kêu lên hai tiếng thất thanh: “Bị quân!”.

o O o

Chương 200

TÌNH THẾ CĂNG THẲNG

Khi toàn trường nghe tiếng Bị quân, quay lại nhìn bọn họ, Hoàn Xỉ đang lặng lẽ thì đứng phắt dậy, nói lớn: “Hai vị tướng quân nói phải, chính là Bị quân đã sai bọn tiểu tướng đi cùng Hạng đại nhân giải khuây, mời hai vị đại tướng quân ngồi xuống”.

Mọi người vừa nghe đã vỡ lẽ, thì ra là chuyện như thế.

Vương Hột và Vương Lăng lúc này mới thấy dưới cằm của Tiểu Bàn có gắn một hàm râu giả, lại thấy y mặc y phục võ sĩ, thì hiểu ra, ngồi vào trong chiếu.

Bỗng nghe tiếng rằng đánh lập cập, thì ra Ngũ Phù mặt mũi tái mét, không biết có nên quỳ hay không, rõ ràng là đã biết Tiểu Bàn là ai.

Khi mọi người lại kêu không hay, Ngũ Phù hai chân mềm nhũn, khuỵu xuống.

Đằng Dục nhanh trí đưa một tay ra, chặn dưới hai đầu gối của y, kéo y ngồi bệt qua một bên, giống như tư thế đang ngồi vào chiếu.

Xương Bình quân ghé sát tai y nói: “Nếu Ngũ Lô chủ để cho người khác biết Bị quân đến đây, ta sẽ đóng cửa Túy Phong lâu của người, lại còn dọn nhà của người, hiểu chưa? Hừ! Không được đập đầu”.

Ngũ Phù sợ đến nỗi hai chân mềm nhũn. Không còn sức để gật đầu nữa.

Tiểu Bàn nhẹ giọng khen rằng: “Thấy các vị lâm nguy mà không loạn, ứng biến linh hoạt thì đã biết Đại Tân ta đến ngày hưng thịnh”.

Hạng Thiếu Long biết có Ngũ Phù ở đây, không tiện lên tiếng, ôn hòa nói: “Ngũ Lô chủ chỉ cần theo lệnh mà hành sự. Hạng Thiếu Long này đảm bảo người sẽ không bị phiền toái gì, hãy đi sắp xếp mọi chuyện. Hãy nhớ rằng đừng ngầm thông báo cho bốn vị cô nương ấy biết”.

Ngũ Phù vội vàng lồm cồm bò dậy, cung kính lui ra.

Vương Hột nâng chén chúc rượu Tiểu Bàn, nhớ một việc nói: “Rượu này đã kiểm nghiệm chưa?”.

Một tên ngự vệ ngồi sau lưng y lên tiếng: “Bẩm đại tướng quân, tất cả đã kiểm tra”.

Vương Hột lúc này mới kính rượu cho Tiểu Bàn.

Mọi người đều không dám nâng chén, đến khi Tiểu Bàn cho phép thì mới uống cạn.

Sau khi qua cơn nguy hiểm, không khí bắt đầu ồn ào. Tiểu Bàn thuận miệng hỏi, mới biết được Vương Hột và Vương Lăng đến đây đều được Phố Cao mời.

Vương Lăng lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Bụng dạ tên Phổ Cao quả thật khó lường, vừa gặp đã phê bình triều chính, bảo rằng Lã Bất Vi không đúng lại lôi kéo thái hậu. Không nói hợp nhau nửa lời, sau đó bọn tôi thấy Ngũ Phù đến bảo với Bạch Lô và Dương Dự rằng Hạng đại nhân đã đến, muốn gọi chúng qua, bọn tôi liền thừa cơ cáo lui”.

Tiểu Bàn lạnh lùng hừ một tiếng, không lên tiếng. Vương Hột nói: “Mê lực của Thiếu Long thật là lớn, hai ả vừa nghe được gọi đều bồn chồn muốn đi ngay, nhưng bị Ngũ Phù cản lại, bảo phải lần lượt đến đây, giờ đây Dương Dự đã quay về thay y phục chắc cũng sắp đến”.

Tiểu Bàn ngạc nhiên nói: “Hai vị tướng quân chắc là đã nhìn sai bọn họ, chẳng phải là bọn người của Lã Bất Vi sao”.

Vương Hột nói: “Nói cho cùng bọn họ đều là hoa vô chủ, ai có quyền thế lớn thì theo người đó. Nhưng bọn chị em này ưa kẻ tuấn tú như Thiếu Long, giờ đây lại là nhân vật anh hùng của Đại Tân ta, lại lấy được Kỷ tài nữ, nữ tử trong thiên hạ này, ai mà không muốn gần gũi y?”.

Tiểu Bàn vui mừng chúc rượu Hạng Thiếu Long, Hạng Thiếu Long vội vàng uống cạn.

Mọi người đều ngậm khâm phục phong độ của Tiểu Bàn.

Có tiếng hoàn bội vang lên, Ngũ Phù dẫn đường hai ả nữ tỳ hai bên đỡ Dương Dự bước vào, bước ngọc nhẹ nhàng quả thật là rất uyển chuyển, xinh đẹp mê người.

Tiểu Bàn cả mừng kêu: “Quả không phải là hư danh!”.

Đột nhiên có người kêu: “Dự cô nương xin dừng bước!”.

Mọi người ngạc nhiên nhìn té ra đó là lời của Hứa Thương, tân khách trong Lã phủ.

Chỉ thấy y mặt mũi không vui bước tới.

Dương Dự dừng bước nhú mày nhìn sang phía Hạng Thiếu Long, lại thấy kẻ đang bước tới là Hứa Thương, cho nên có vẻ hơi lúng túng.

Kẻ lo lắng nhất là Ngũ Phù, ra hiệu cho hai nữ tỳ bảo bọn họ kéo Dương Dự đến chỗ bọn Tiểu Bàn, nhưng Dương Dự đã phất bọn nữ tỳ lui ra.

Ngược lại Tiểu Bàn cảm thấy thú vị lắm cười nói: “Chả trách đông người đến chốn thanh lâu này, chính là vì cái lạc thú người tranh ta đoạt này”.

Bộ mặt của Hứa Thương như phủ một lớp băng lạnh giá, trước tiên lạnh lùng nói với Ngũ Phù rằng: “Ngũ lâu chủ lại nói vừa rồi Dự cô nương đã được Đổ tướng quân đặt trước tại sao đến giờ này lại ra đây cho họ?”.

Dương Dự rõ ràng rất có thiện cảm với Hứa Thương ghé đến sát bên nói mấy câu rồi lại chỉ trở về phía Hạng Thiếu Long, chắc là nói lời tốt đẹp nào đó.

Vương Hột lạnh lùng nói: “Tên tiểu tử này là ai? Chắc là chán sống, dù cho Lã Bất Vi đến đây cũng không dám không nể mặt ta”.

Hạng Thiếu Long cười: “Đại tướng quân đừng tức giận vì hạng người này, người của Lã Bất Vi trước nay đã ngang ngược quen thói sớm muộn gì chúng ta cũng phải tính nợ với chúng”.

Vương Hột lạnh lùng hừ một tiếng, không nói gì nữa.

Ngũ Phù lại vội vàng chạy đến lĩnh tội, chưa lên tiếng Tiểu Bàn đã nói: “Chuyện này không có liên quan gì đến lâu chủ, lâu chủ đừng tự trách, Dự cô nương thích đến thì cứ đến, không đến cũng được”.

Ngũ Phù không ngờ vị chủ của nước Tân này lại dễ chịu đến thế nên có thiện cảm lắm.

Xương Bình quân kéo y qua nói mấy câu, Ngũ Phù lại vội vàng bỏ đi.

Hứa Thương lúc này tựa như vẫn muốn đi về phía họ, nhưng bị Dương Dự cản lại, mọi người nghe loáng thoáng tên của Vương Hột.

Dương Đoan Hòa là đại tướng số một dưới tay Vương Hột, đột nhiên biến sắc đứng phắt dậy, định lên tiếng mắng chửi thì Lý Tư ngồi một bên cười nói: “Dương tướng quân cần gì phải lên tiếng với hạng người như thế”.

Lúc này Hứa Thương trừng mắt nhìn Hạng Thiếu Long, rồi mới quay về chiếu. Dương Dự uốn chuyển bước tới chưa nói đã cười, trong nhất thời đã làm giảm không khí căng thẳng.

Dương Dự được Hạng Thiếu Long ra hiệu ngơ ngác ngồi xuống bên cạnh Tiểu Bàn, tuy chỉ biết Tiểu Bàn là họ Tân tên Thủy nhưng cũng không biết là thần thánh chốn nào, nhưng biết người này khiến cho bọn Xương Bình quân, Vương Hột, Hạng Thiếu Long phải cung kính, vừa rồi Ngũ Phù lại dạn đi dạn lại nàng phải hầu hạ chu đáo thì biết không thể chậm trễ, mỉm cười nâng chén khước miệng xinh như hoa, trong chốc lát đã khiến cho Tiểu Bàn rất vui vẻ, không khí càng trở nên náo nhiệt hơn y như không có chuyện gì xảy ra.

Một lát sau thì Quy Yến cũng đã đến, những khách khứa khác đều không cảm thấy bất ngờ, chỉ với một người như Vương Hột thì cũng đủ tư cách đòi hai ả này đến hầu hạ.

Quy Yến thân mật ngồi bên cạnh Hạng Thiếu Long, trước tiên kính rượu mọi người, cuối cùng rồi mới đến Hạng Thiếu Long, nàng cúi đầu nói: “Hạng đại nhân đại lượng, chắc là không tính toán với tiểu nữ tử nữa”.

Hạng Thiếu Long nghĩ thầm dù cho có dao kề tận cổ, cũng không dám tin lời nàng nữa, bề ngoài ra vẻ khách khí chấp nhận.

Lúc này Dương Dự cáo từ, lúc đứng dậy đi thì buồn bã nhìn Hạng Thiếu Long, một lát sau thì Bạch Lôi thay vào những kẻ đứng đầu trong Túc Phong lâu là Điền Mỹ Mỹ vẫn không thấy ở đâu.

Quy Yển ghé vào tai Hạng Thiếu Long nói: “Đêm nay Hạng đại nhân ở lại đây được không? Nô gia sẽ hết lòng hầu hạ”. Nói rồi nháy mắt với gã.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng hoa nhà không bằng hoa đại, còn cảm giác của lão tử thì ngược lại, mà nào biết người có hại ta nữa hay không. Nên khéo léo từ chối.

Khi Quy Yển khó che được nỗi thất vọng thì Ngũ Phù râu rĩ quay về, ấp úng nói: “E rằng Mỹ Mỹ không thể đến”.

Xương Bình quân nhú mày nói: “Mỹ Mỹ dám không nể mặt chúng ta hay sao?”.

Ngũ Phù giật mình xua tay nói: “Không! Chỉ là nàng được gọi đến phủ trọng phụ, tiểu nhân đã ba lần sai người đi mời nhưng đều bị đuổi về. Mà tiểu nhân cũng không thể nói... Ồi chao! Không có gì...”.

Mọi người đều cảm thấy bức bối.

Tiểu Bàn quắc mắt: “Đừng nói nữa, đêm nay hãy tới đây hà hà! Cũng vui đấy!”.

Ngũ Phù yên tâm, Quy Yển và Bạch Lôi thì lên tiếng kêu réo đáng vẻ yếu điệu vô cùng.

Nào ngờ những chiêu số có hiệu quả với bất cứ nam nhân nào, thì lại vô dụng với Tiểu Bàn. Vị Tần Thủy Hoàng trong tương lai mỉm cười đứng dậy, phất tay mà đi, mọi người đều vội vàng đuổi theo.

Hạng Thiếu Long câu cổ Quy Yển, hôn lên má nàng, dịu dàng nói: “Mỹ nhân nếu muốn hạnh phúc khoái lạc, an hưởng tuổi hoa thì hãy tự lo cho mình”.

Quy Yển sầm mặt cúi đầu nói: “Yển Yển nhất định sẽ nghe theo lệnh của đại nhân, chỉ mong được ba phần thương xót của Hạng đại nhân, Yển Yển đã không quên ơn”.

Hạng Thiếu Long quay sang Bạch Lôi mỉm cười, rồi mới dứt khoát bước đi.

Về đến nhà Kinh Tuấn rất hưng phấn, chạy vào đại sảnh kéo Hạng Thiếu Long và Đằng Dực lại, nói: “Tên khốn kiếp Ngũ Phù kia quả thật thấy gió thì bẻ đũa, thấy Vương Hột và Vương Lăng đều ủng hộ Bị quân, lúc ra cửa len lén báo với đệ rằng sớm muộn cũng sẽ đến bái phỏng tam ca, hà hà! Tên khốn kiếp này cũng hay!”.

Đằng Dực nói: “Ta thì thấy y bị kẹt giữa Lã Bất Vi và Lao Ái, cả hai bên đều không dám đắc tội, nên khó nói thành lời, vừa rồi Bạch Xung cho ta biết, Lã Bất Vi có ý lấy Điền Mỹ Mỹ làm thiếp, Ngũ Phù rất râu rĩ”.

Hạng Thiếu Long cười: “Đêm nay tưởng như là một cuộc vui, nhưng có ý nghĩa rất sâu xa. Đầu tiên là Bị quân hiểu ra được sự đấu tranh của hai phái Lã và Lao, thứ đến đã vô tình biết được mối bất hòa giữa Đỗ Bích và Phố Cao. Ngoài ra, có thể nói Lý Tư và Hoàn Xỉ vừa rồi đã thể hiện sự lạnh trí của mình, được lòng Bị quân nên con đường quan tiến của họ sẽ thẳng tiến lắm”.

Rồi nói thêm một lát, Hạng Thiếu Long đã ngấm rượu chịu không nổi quay về phòng ngủ.

Bọn thê thiếp cũng trách gã vài câu, nhưng lúc này Hạng Thiếu Long đã say mềm, đến khi tỉnh dậy thì mặt trời đã lên quá ba cây sào.

Hạng Thiếu Long thay áo rồi lấy ra thanh Bách Chiến bảo đao, tìm Đẳng Dực thư giãn gân cốt, chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái tràn đầy sức sống.

Kỷ Yên Nhiên ngạc nhiên nói: “Tại sao phu quân đêm qua đến chốn gió trăng, quay về say sưa mà hôm nay thần thái bay bổng, còn hơn hẳn mấy ngày trước, thật là không hợp lý”.

Hạng Thiếu Long thu lại thanh Bách Chiến bảo đao, mỉm cười nói: “Nếu nói ta không nghĩ đến chuyện thắng bại với Quân Trung Tà vào đêm nay là ta gạt nàng, nhưng cuộc say đêm qua cũng có chỗ lại khiến ta quên đi mọi thứ, cho nên trong lòng ta đây mới cảm thấy thoải mái lại ngủ nhiều hơn bình thường, nên tinh thần cũng không kém lắm”.

Đẳng Dực nói: “Còn nói không kém, suýt chút nữa đệ làm ta rơi cả Mặc Tử kiếm”.

Bọn thê thiếp đều cười.

Lúc này Đào Phương cùng Kinh Tuấn và Ô Ứng Nguyên đã đến.

Mọi người đều dùng điểm tâm sáng, không hề có chút căng thẳng nào.

Sau khi Kinh Tuấn và Đẳng Dực quay về quan thuộc, Hạng Thiếu Long cùng nhạc phụ vào trong sảnh đàm đạo. Nhắc tới đại mục trường mà Ô Trác đang lập ngoài biên ải, Hạng Thiếu Long vui mừng ra mặt, tiếc là ngày mai không phải là ngày Tiểu Bần làm lễ đội mũ, ngày một, bắt đầu cuộc sống mới của mình.

Đang nói thì Hạng Thiếu Long ngủ thiếp trên ghế.

Gã mơ một giấc mơ kỳ lạ, gã gặp Triệu Nhã, Triệu Thiên và bốn ả nữ tỳ Xuân Doanh, tất cả đều ân cần chúc rượu gã mở cờ đắc thắng đánh bại Quân Trung Tà, khi đang ngây ngất thì biết mình đang nằm mơ, thì ra Ô Đình Phương đánh thức gã dậy.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên ngồi dậy, Ô Đình Phương nói: “Bị quân sai người đến vời chàng vào cung, không biết là có chuyện gì? Lẽ ra phải cho chàng nghỉ ngơi mới phải”.

Từ sau khi Triệu Thiên qua đời, ngoài Đằng Dực và Ô Đình Phương là người biết thân thế của Tiểu Bàn, khi nói chuyện không có sự tôn trọng Tiểu Bàn như là người khác.

Hạng Thiếu Long vươn vai chỉ thấy tinh thần và thể lực mình đã lên đến đỉnh điểm, thấy làm lạ vì trước khi bước vào trận chiến mà vẫn có thể ngủ được. Nhưng không suy nghĩ nhiều, vội vàng tắm tấp thay y phục, vào cung kiến giá.

Tiểu Bàn tiếp kiến gã trong thư trai, ngoài ra còn có Xương Bình Quân và Lý Tư.

Tiểu Bàn nói: “Năm ngày sau là ngày Lập Xuân, quả nhân quyết định đến sông Vị để tế xuân, con Hắc Long của Hạng thái phó chắc là không có vấn đề gì chứ?”.

Hạng Thiếu Long nói: “Tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ cần biết rõ địa điểm tế sông, thì sẽ sắp xếp trước”.

Tiểu Bàn hai mắt sáng lên, rồi lại thở dài: “Rốt cuộc cái ải của thái hậu vẫn là khó qua nhất, xem ra không giao dịch với bà ta là không xong”.

Lý Tư nói: “Điều quan trọng nhất là phải nắm giữ binh quyền, còn những chuyện khác thì phải nhường bà ta một bước, chắc là không có trở ngại gì đến”.

Tiểu Bàn rầu rĩ nói: “Chỉ cần nghĩ đến chuyện phong hầu ban tước cho tên thái giám giả hiệu ấy, trong lòng quả nhân đã bức bối, giờ đây thái hậu lại chuyển đến cung Cam Tuyền, quả nhân càng không rõ chuyện giữa bà ta và Lao Ái”.

Xương Bình quân an ủi: “Nếu Lao Ái có hành động khác lạ. Mao Tiêu sẽ nhằm thông báo mong Bệ quân hãy yên tâm”.

Tiểu Bàn giận dữ nói: “Thử hỏi quả nhân làm sao có thể yên tâm, giờ đây trong triều gian đảng khắp nơi, mọi người đều có lòng riêng, nếu không có chuyện Hắc Long, ta sẽ gọi hắn vào cung rồi giết phăng hết, sau đó lại nghĩ cách thu xếp tàn cuộc”.

Xương Bình quân thấy y nổi giận, không dám lên tiếng.

Hạng Thiếu Long cười: “Bệ quân bớt giận, đừng quên đêm nay có một cuộc biểu diễn tuyệt vời, chỉ cần hạ được Quân Trung Tà, thì sẽ tìm người khác thế vào chức thống lĩnh đô vệ”.

Tiểu Bàn lúc này mới nguôi giận, lại thương lượng chuyện Hắc Long xong, mọi người đều cáo lui.

Hạng Thiếu Long và Xương Bình quân rời khỏi, đều cảm thấy uy thế của Tiểu Bàn ngày một tăng, y đã có khí thế không giận mà có uy, lúc giận thì khiến cho ai cũng run sợ.

Cả người đã chứng kiến trưởng thành của y là Hạng Thiếu Long cũng có cảm giác này, cảm giác của người khác thì không cần nói cũng biết.

Vừa bước ra khỏi thư trai, một ả cung nga chặn Hạng Thiếu Long lại, bảo rằng Cẩm thái phó có chuyện muốn gặp.

Xương Bình quân vội vàng cáo lui đi trước một bước.

Khi Hạng Thiếu Long theo ả bước qua hành lang, thầm nghĩ Chu Cơ đã dọn đến cung Cam Tuyền, Tiểu Bàn thì chưa lập hậu, người có ảnh hưởng nhất trong cung chính là Cẩm Thanh.

Lúc này đến trước một căn đến tư học viện ở hậu cung, ả cung nga quỳ xuống nói: “Xin mời Hạng thái phó bước vào!”.

Hạng Thiếu Long vui mừng bước vào trong chỉ thấy Cẩm Thanh đứng tựa cửa đợi, không hề khách sáo, ôm ấp một hồi, Cẩm Thanh cho gã biết một chuyện, rồi vui mừng nói: “Coi chàng đó! Tinh thần rất tốt! Chuyện đêm qua chàng đến Túy Phong lâu cả kinh thành đều biết”.

Hạng Thiếu Long đã sớm biết nàng có nhiều tai mắt, ôm lấy eo nàng khi ngồi xuống, Cẩm Thanh hầu hạ gã cởi áo giáp ngoài, rồi lại xoa bóp vai cho gã.

Hạng Thiếu Long sung sướng như chơi với trên mây, thầm nghĩ sau khi có quan hệ xác thịt thì khác hẳn lúc trước, lúc trước chạm vào tay ả đã khó giờ đây nàng lại tự mình dâng đến miệng.

Cẩm Thanh trách nhẹ: “Ngàn vạn lần đừng khinh địch, những kẻ gần gũi bên cạnh Quân Trung Tà đều nói kiếm pháp của y tăng lên, những kẻ có kiếm pháp gần bằng y chỉ cần thấy y đứng ở thế thủ, thì đã mất hồn không dám tấn công. Thiếu Long tuy đã có được bảo đao Bách Chiến, lại luyện được đao pháp tuyệt thế, nhưng đừng sơ ý, nói không chừng cũng có thể thất thủ”.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng mình có chút khinh địch, xong đó là vì không để ý đến, nên mới thoải mái như lúc này. Vui vẻ nói: “Đa tạ Cẩm thái phó nhắc nhở, Hạng Thiếu Long sẽ không dám khinh địch nữa”.

Cẩm Thanh thấy gã nghe lời, vui mừng nói: “Cẩm Thanh không chọn sai tình lang, nhiều nam nhân đã chiếm được thân xác của bọn nữ tử yếu đuối như thiếp đều trở nên ngang ngược, chỉ có Hạng lang mãi mãi là kẻ quân tử khiêm nhường”.

Hạng Thiếu Long cười: “Hình như Cẩm thái phó rất quen thuộc với những chuyện này”.

Cẩm Thanh giận dỗi nói: “Chàng nói gì thế? Người ta chỉ nghe nói mà thôi”.

Hạng Thiếu Long vội vàng tạ lỗi, Cẩm Thanh lúc này mới đổi giận thành vui, nói: “Thành Hàm Dương đêm nay trên đến Bị quân, dưới đến thứ dân đều mong đợi kết quả trận chiến giữa chàng và Quân Trung Tà. Có rất nhiều người mua chàng thắng, nhưng biết chàng đêm qua đến Túy Phong lâu, đã quay sang mua Quân Trung Tà thắng”.

Hạng Thiếu Long kêu oan rằng: “Uống rượu là thật còn chuyện kỹ nữ là do Bị quân muốn thấy được tứ hoa của Túy Phong lâu như thế nào nên chỉ gọi đến gặp mặt mà thôi!”.

Cầm Thanh cười nói: “Người ta không nghĩ như thế, huống chi đầu đường xó chợ đều đồn rằng chàng đã đến Túy Phong lâu rồi đại chiến với tứ hoa, xem chàng có dám không kiểm điểm lại hành vi của mình không”.

Hạng Thiếu Long nén không được cười ha ha.

Cầm Thanh lại nói: “Giờ đây mọi nơi đều đặt cược Quán Trung Tà thắng là ba đền một, có thể biết giá của y đã tăng hơn chàng nhiều lắm”.

Hạng Thiếu Long kêu lên: “Cái gì?”.

Cầm Thanh cười đến nỗi phục trên lưng gã, than rằng: “Nếu Cầm Thanh biết mua bán nhất định sẽ đặt cược cho chàng, chắc sẽ kiếm được một mớ”.

Hạng Thiếu Long nói: “Rốt cuộc kẻ nào đã chủ trì cuộc đánh cược này, không có vốn liếng và uy tín, ai có thể tin y”.

Cầm Thanh nói: “Chàng có nghe nói đến người tên Phổ Cao không? Ở Đồn Lưu y có mấy đồ trường lớn, nếu không phải Hàm Dương cấm cờ bạc, y đã sớm đến đây mở đồ trường, giờ đây chắc chắn là y ngầm chủ trì cuộc đánh cược này”.

Hạng Thiếu Long ngạc nhiên nói: “Chẳng phải hôm qua y mới tới Hàm Dương hay sao?”.

Cầm Thanh nói: “Đêm qua y mới đến nhưng thuộc hạ của y đã đến đây mở cuộc từ tháng trước, nói đến kiếm tiền, ai có bản sự hơn y”.

Hạng Thiếu Long cảm thấy tò mò, hỏi: “Rốt cuộc Phổ Cao là người như thế nào?”.

Cầm Thanh nói: “Thiếp cũng không hiểu rõ lắm. Y rất có ảnh hưởng đến ba quận phía Đông, có mối giao tình rất sâu sắc đến Đỗ Bích và tướng nước Triệu là Bàn Noãn, lần này y đến Hàm Dương tặng quà khắp nơi, chính là vì tạo thế cho Trường An quân Thành Kiều”.

Hạng Thiếu Long nghĩ ngợi lát sau rồi gượng cười: “Hay là chúng ta hãy kiểm của y một mớ. Nói đến tài lực chúng ta không thể thua bất cứ ai, nếu y không dám nhận cuộc đánh cược này, đến lúc đó uy vọng mất hết. Hừ! Một đền ba, ta coi thử y làm sao đền được”.

Cầm Thanh ôm gã thật chắc, nói: “Hạng Thiếu Long ơi! Phải chăng lòng tin của chàng do trời sinh ra? Hình như chưa bao giờ là chàng nghĩ mình sẽ thua”.

Hạng Thiếu Long kéo nàng đến phía trước hôn nàng hồi lâu, rồi mới bịn rịn quay về.

Về đến nhà thì kể chuyện đánh cược cho Ô Ứng Nguyên nghe, Ô Ứng Nguyên cảm thấy thú vị lắm tìm Đào Phương bàn bạc, còn Hạng Thiếu Long thì

quay xuống hậu đường tranh thủ nghỉ ngơi, đùa vui với bọn thê thiếp, trong chốc lát trời đã về chiều.

Bọn Hoàn Xỉ, Xương Bình quân, Kinh Tuấn, Lý Tư, Dương Đoan Hòa, Bạch Xung không hẹn mà đều kéo đến Ô phủ, để cùng gã đến tiệc và cùng tạo thanh thế.

Hạng Thiếu Long tắm rửa, thay bộ y phục võ sĩ mà Cẩm Thanh tự tay may cho gã, bên trong có áo giáp trông quả thực là khí khái anh hùng, thấy rõ thần thái bay bổng, gã sai người dùng vải bọc lại thanh bảo đao Bách Chiến và ngọn Phi Long rồi giao cho bọn Kinh Tuấn mang theo để tránh tai mắt người ở Lã phủ.

Mọi thứ đều sắp xếp ổn thỏa. Hạng Thiếu Long dắt theo ba người vợ, lại còn cho Điền Trinh, Điền Phụng đi theo, rồi tất cả kéo về phía phủ trọng phụ. Ô Ứng Nguyên và Đào Phương cũng có trong số đó.

Khi đang bước trên đường Hàm Dương đèn hoa rực rỡ, hai bên toàn là tòa nhà lớn của vương hầu quý tộc, Hạng Thiếu Long lòng sinh cảm khái.

Lúc mới lạc đến thời đại này, gã không ngờ rằng mình sẽ có được ngày hôm nay.

Đồng thời gã cũng thấy được sự thật tàn khốc sau vẻ phồn hoa của thời đại này.

Sau này Tiểu Bàn cũng vì quyền lực tuyệt đối mà dẫn đến sự chuyên chế tuyệt đối.

o O o

Chương 201

BUỔI TIỆC MỪNG THỌ

Tòa phủ trọng phụ vừa mới xây là một quần thể kiến trúc hùng vĩ nhất ngoài cung Hàm Dương, quy mô lớn hơn hẳn cung Cam Tuyền mà Chu Cơ vừa mới dọn đến. Phủ trọng phụ đối diện với thành chính bốn bề đều có tường thành cao, sau khi vào cổng lớn là một quảng trường có thể chứa cả ngàn người, ba ngôi nhà lớn dàn theo hàng ngang cửa xoay sang hướng Nam, cửa bằng gỗ, mái nhà xuôi theo bốn hướng, có hai cây lớn đỡ lên, khí thế hơn người, tiếp theo là tòa nhà thờ tổ của Lã tộc, xung quanh nhà thờ tổ là ba mươi đình viện chia thành hai bên trái phải đối xứng nhau rất hoàn chỉnh.

Ở giữa nhà chính và nhà thờ tổ có một khu vườn rộng lớn có cảnh rất đẹp, rõ ràng là được thiết kế bởi danh gia, cũng có thể thấy được tài lực của Lã Bất Vi hùng hậu đến cỡ nào.

Những nhân vật tiếng tăm của Hàm Dương đều đến, lại biết thêm hai người Hạng Thiếu Long và Quản Trung Tà khó tránh khỏi ác chiến, ai đến đây cũng mong xem được vở tuồng hay, càng khiến cho không khí náo nhiệt hơn.

Phủ trọng phụ đã đốt hàng vạn chiếc đèn lồng, ngoài cửa cho đến trong vườn đều có những chiếc đèn chúc thọ.

Hơn mười tên gia tướng đều mặc võ phục như nhau đứng giữ ở cửa lớn tránh những kẻ không mời mà đến xem tử võ.

Sau khi vào cửa, có nơi tiếp đãi chuyên tiếp nhận lễ vật, bố trí rất chu đáo, tuy khách khứa nhiều nhưng tất cả đều có quy củ, không hề lộn xộn.

Mấy tòa đại đường đều mở ra để tiếp đãi khách khứa, trong đó có một tòa lớn nhất có thể chứa hàng ngàn người, ngoài ra có hai tòa phủ hai bên, mỗi tòa có thể chứa năm trăm người.

Những kẻ được sắp xếp ở tòa phủ vì không còn cách nào nhưng cũng biết thân phận mình, đến lúc thì chỉ còn cách chen mình vào xem trận chiến mà thôi.

Khi bọn Hạng Thiếu Long đến nơi, khách khứa vẫn chưa chính thức vào tiệc, mọi người tụ tập nhau bên ngoài nhà đàm đạo, không khí rất ồn ào.

Bữa nay thời tiết rất tốt không những không mưa mà trăng sao đều sáng vàng vạc, lại còn thêm năm ngày nữa là lập xuân, trời đã chuyển sang ấm càng khiến cho buổi tiệc mừng thọ trở nên thuận tiện hơn.

Nhưng mọi người đều biết rằng đằng sau không khí náo nhiệt này, sẽ là một cuộc đấu tranh kịch liệt chưa từng có trong lịch sử nhà Tần mà Hạng Thiếu Long càng biết rõ hơn sự thành bại của cuộc đấu tranh này, không những chỉ ảnh hưởng

vận mệnh của bảy nước thời Chiến Quốc này, mà còn quyết định lịch sử sau này của Trung Quốc.

Khi bọn Hạng Thiếu Long đến trước cửa phủ trọng phụ, lập tức gây sự chú ý, ai nấy đều tranh nhau nhìn thấy tận mắt phong thái của gã.

Xương Bình quân thúc ngựa đến bên Hạng Thiếu Long, cười rằng: “Những kẻ đánh cược huynh thua nhìn thấy sau khi huynh đã đại chiến ở Túy Phong lâu mà vẫn có thể ngồi vững trên ngựa, chắc sẽ thất vọng lắm”.

Hạng Thiếu Long cười mỉa: “Đêm nay nếu ta thua, sau này đừng hòng bước vào cửa Ô Gia, bởi vì nhạc phụ đại nhân đã cược ta thắng, nếu như làm cho ông ta thua tiền huynh nói sẽ có hậu quả như thế nào?”.

Xương Bình quân ngạc nhiên nói: “Té ra quý trưởng nhân cũng thích cá cược”.

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói: “Không phải thích cá cược, mà thích nhìn thấy Phổ Cao thua đến nổi tán gia bại sản, muốn thấy y phải dùng cái gì để lôi kéo những kẻ tham lắm”.

Xương Bình quân cười ha ha nhảy xuống ngựa.

Đồ Tiên bước tới vừa căn dặn bọn hạ nhân dắt ngựa, đồng thời hạ giọng với Hạng Thiếu Long, nói: “Tên tiểu tử này mặc loại nhuễn giáp do thợ nước Việt chế tạo, tốt nhất hãy tấn công vào đầu và mặt, nếu không y sẽ liều mình chịu một thương của huynh, thì có thể dồn huynh vào chỗ chết”.

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói: “Đêm nay tại hạ cần gì phải dùng thương”.

Đồ Tiên ngẩn ra vẫn chưa hiểu gì cả, song vì có người khác đứng gần nên chỉ đành để trong lòng, nói lảng sang chuyện khác.

Lúc này trong nhà có tiếng trống truyền ra, chắc là có nhân vật quan trọng bước vào.

Khi bọn Đào Phương tặng quà xong, mọi người chưa muốn vào trong, đứng ở ngoài sân chào hỏi khách khứa, sẵn tiện ngắm cảnh trời đêm.

Cầm Thanh vừa mới đến, sà vào bọn Kỷ Yên Nhiên, lại còn có mấy quý phụ, quý nữ của nhà công khanh quý tộc, tiếng nói cười rộn rã, khiến cho ai nấy đều chú ý, một mặt là vì sắc đẹp của bọn họ, một mặt là biết Hạng Thiếu Long sẽ quyết chiến với Quân Trung Tà đêm nay, nhưng vẫn giữ vẻ ung dung tự tại, cười nói như không.

Người Tân rất cởi mở, gặp phải những trường hợp này, bọn người ồn ào nhất là những thiếu nữ xinh đẹp cao quý như Doanh Doanh, Lộc Đan Nhi, cũng là lúc tốt nhất để bọn trai trẻ tìm người phối ngẫu.

Khi Hạng Thiếu Long và mọi người nói chuyện có liên quan đến Phổ Cao mang tiền đến Hàm Dương cá cược, Lộc Đan Nhi không biết ở đâu chui ra, đứng từ

xa ra hiệu cho Kinh Tuấn bước tới, vừa lúc ấy có một đám trẻ con mang lồng đèn đi ở giữa Lộc Đan Nhi và họ, Kinh Tuấn không chú ý đến nàng thiếu nữ xinh đẹp ấy, nhưng Hạng Thiếu Long bước qua nghiêm giọng nói: “Sắp phải gả cho người ta, thấy trưởng bối mà vẫn không hành lễ thỉnh an, còn ra thể thống gì nữa?”.

Lộc Đan Nhi chống hai tay lên eo giận dữ nói: “Hừ! Người là trưởng bối của ai, gả hay không gả cho người có liên quan gì đến người?”.

Nàng lúc này mới nhớ Hạng Thiếu Long là tam ca của Kinh Tuấn, lập tức mặt mũi đỏ ửng giận chân giận dỗi nói: “Ngài hư lắm, dám bức hiếp ta!”.

Hạng Thiếu Long cười ha ha đẩy Kinh Tuấn về phía Lộc Đan Nhi, đắc ý nói: “Hảo Đan Nhi! Hạng Thiếu Long ta chờ uống chén rượu hỷ của nàng quý xuống dâng lên!”.

Lộc Đan Nhi lọt xuống thế hạ phong không dám cãi lại dắt Kinh Tuấn chuồn mất.

Khi lắc đầu thở dài, tiếng Doanh Doanh ở bên cạnh vang lên: “Hạng đại nhân!”.

Hạng Thiếu Long quay đầu lại giật mình: “Sắc mặt nàng sao khó coi đến thế”.

Doanh Doanh cười buồn: “Mấy hôm nay ngủ không ngon, chuyện đã đến nước này, ta còn lời gì để nói nữa!”.

Hạng Thiếu Long bình thản nói: “Đêm nay dù xảy ra chuyện gì mọi chuyện đối với nàng xem như chấm dứt, sau này trong lòng nàng chỉ nên có Đaoan Hòa huynh, hãy an phận thủ thường để làm một hiền thê”.

Doanh Doanh tiến đến phía trước một chút, dịu dàng nói: “Hãy nói với ta nếu không có Quản Trung Tà, người có lấy ta không?”.

Hạng Thiếu Long cười buồn: “Cho đến ngày này giờ này chúng ta không cần nói những lời như thế nữa!”.

Doanh Doanh vẫn kiên trì: “Không! Nếu ta không hỏi rõ ràng, sẽ không cam lòng”.

Hạng Thiếu Long chỉ đành trả lời: “Ta quả thật đã từng ưa thích nàng”.

Doanh Doanh buồn bã cúi đầu hạ giọng nói: “Đêm nay nếu người bắt trắc ta sẽ vì người mà... Ô! Ta không nói nữa!”. Rồi nàng bưng mặt chạy đi, Hạng Thiếu Long lắc đầu cười khổ, xem ra Doanh Doanh nghĩ mình chắc chắn sẽ thua.

Hạng Thiếu Long không thêm để ý đến những suy nghĩ của nàng nữa, quay về chỗ của bọn Xương Bình quân, Đằng Dực. Xương Bình quân hỏi: “Tiểu muội đã nói gì?”.

Hạng Thiếu Long nói: “Không có gì!”.

Xương Bình quân lạnh lùng hừ nói: “Sao lại không có gì, ả tuy chịu rằng bảo gả cho Đoan Hòa, nhưng vẫn khó xa rời Quần Trung Tà, lại bảo rằng huynh không phải là đối thủ của y, thật là tức chết đi được”.

Lúc này khách khứa bắt đầu kéo vào, Ô Ứng Nguyên thấy mọi người đứng lâu ở ngoài như thế nên đến gọi cùng bước vào.

Mọi người đều nghe theo lời y.

Lã Bất Vi, Lã Nương Dung và mấy người con trai khác của Lã Bất Vi đều đứng trước cửa đón khách, tiếng lời chúc mừng vang lên không ngớt.

Xương Bình quân có lẽ là một tả thừa tướng không có uy thế nhất từ khi Đại Tân mở nước đến nay, cứ chen vai thích cánh cùng Hạng Thiếu Long và đi sau Ô Ứng Nguyên như là không biết thân phận của mình, lên tiếng chúc mừng Lã Bất Vi.

Ô Ứng Nguyên là một người giỏi giao tế, cứ từ tốn nói một lô những lời chúc tụng.

Hạng Thiếu Long nhớ lại mối quan hệ giữa Ô gia và Lã Bất Vi trước đây, thấy cả hai bên miệng thì đều ngọt ngào nhưng bụng chứa đầy dao kiếm, thế đã là như lửa với nước, lòng đã sinh ra nhiều cảm xúc.

Lã Bất Vi không biết có phải vì cho rằng Hạng Thiếu Long đêm nay sẽ chết chắc, hay là gặp chuyện vui nên sinh ra trong lòng sảng khoái, mặt mày sáng rỡ cười nói ra vẻ rất có khí phách, khi ánh mắt của y đưa đến chỗ Hạng Thiếu Long, lập tức sáng lên bỏ những người khác, bước đến nói: “Đêm nay Lã Bất Vi này có thể nói song hỷ lâm môn, vừa được chúc thọ, vừa sẽ được giao tế, đời người được như thế còn tiếc gì nữa”.

Hạng Thiếu Long nghĩ bụng, nổi nuôi tiếc lớn nhất của người chính là không thể làm vua của nước Tân, nhưng bề ngoài thì đương nhiên làm ra vẻ chúc tụng như người khác.

Khi Lã Bất Vi chưa có cơ hội nói nữa, Hạng Thiếu Long đưa tay ra sau lưng ra hiệu mọi người lập tức lướt qua, để tránh làm trò hề.

Đi được mấy bước một bóng người lướt tới, Lã Nương Dung chặn lại phía trước Hạng Thiếu Long, mặt mày lạnh lùng bảo rằng: “Hạng đại nhân! Nương Dung có mấy lời riêng muốn nói với ngài”.

Bọn Hoàn Xỉ, Đằng Dực hiểu ý, nên kéo vào trước.

Lã Nương Dung bình thản nói: “Mời Hạng đại nhân theo ta”.

Hạng Thiếu Long biết nàng chẳng có lời tốt lành gì nên trong lòng cảnh giác, bước theo nàng, khi đến ngoài vườn dừng lại nói: “Nói ở đây được không? Nói ở chỗ khác sẽ khiến cho người dị nghị”.

Bọn thiết vệ vẫn đi sau lưng gã, lúc này tản ra bốn phía, đề phòng có kẻ đến gần.

Lã Nương Dung quay người lại, lạnh lùng nói: “Lá gan của Hạng Thiếu Long không biết nhỏ từ lúc nào, sau này lại sợ lời dị nghị, huống chi đêm nay nếu Hạng đại nhân còn mạng, Nương Dung này sẽ là người của ngài, có điều chi e ngại nữa”.

Hạng Thiếu Long nghe sự châm biếm trong lời của nàng, tuy trong lòng có giận, nhưng không muốn tranh cãi với nàng, mỉm cười nói: “Tam tiểu thư gọi tại hạ đến đây, chắc không chỉ có mấy lời chọc cười này”.

Lã Nương Dung quắc mắt trầm giọng nói: “Đương nhiên, bốn tiểu thư nào có lòng dạ ấy, chỉ là muốn hỏi Hạng đại nhân hai câu, nếu ngài không có ý với Nương Dung, vậy cứ gì chấp nhận lời khiêu chiến của Trung Tà?”.

Hạng Thiếu Long không thể nhịn nữa nói cười lạnh lùng nói: “Lát nữa chỉ cần tam tiểu thư tuyên bố nói trước mặt mọi người, chỉ muốn gả cho Quân đại nhân, vậy thì cho dù Hạng Thiếu Long này mặt dày vô sỉ đến mức nào, cũng không đến nỗi đòi động thủ tử võ nữa”.

Lã Nương Dung, mặt ngọc lạnh lùng trừng mắt nhìn gã rồi chậm chậm gật đầu nói: “Tốt thế nhỉ! Vậy Lã Nương Dung này sẽ chờ xem kết quả của ngài”.

Giậm mạnh chân rồi quay vào trong đại đường.

Khi nàng bước qua, Hạng Thiếu Long trong lòng thâm than.

Nói cho cùng Lã Nương Dung tuy thần sắc không tốt, nhưng cũng là một ý tốt, muốn khuyên mình bỏ ý định tử võ, bởi vì nàng cũng giống như Doanh Doanh, tưởng mình sẽ thất bại.

Nhưng vì muốn giết chết Quân Trung Tà, chỉ đành không thêm để ý đến ý tốt của nàng.

Khi vào trong đại đường đa số người đã ngồi vào chỗ, ai nấy đều rỉ tai nhau, thấy gã thì chỉ trỏ, xem ra chủ đề không ngoài cuộc chiến làm rung động cả Hàm Dương của gã và Quân Trung Tà.

Vì có nhiều người, nên ngoài ba vòng chiếu ở hướng Nam, những chiếu khác đều phân bố ở hai bên, chia thành bốn lớp, cộng lại hơn bốn trăm chiếu, mỗi chiếu ngồi bốn người, đều quay mặt ra khoảng trống ở giữa đại đường, để tiện xem ca vũ và đấu kiếm.

Khi Hạng Thiếu Long và bọn Kinh Thiện tìm chỗ ngồi, một tên nô bộc bước tới, dắt bọn họ vào chiếu.

Chiếu của Hạng Thiếu Long nằm phía bên phải.

Chiếu đầu đương nhiên là của Xương Bình quân, tiếp theo là bọn đại tướng như Vương Lăng, Vương Hột. Đối diện là chỗ của Vương Quan, tiếp theo là Thái

Trạch, Lao Ái, những nhân vật trong Lã tộc và người có địa vị trong Lã phủ, nhưng không thấy Quản Trung Tà.

Khi Hạng Thiếu Long ngồi xuống bên cạnh Đằng Dực, Kinh Tuấn, Ô Ứng Nguyên, mới thấy ba người vợ yêu của mình ngồi chung chỗ với Cẩm Thanh, mỉm cười hướng về gã, gã không khỏi mừng thầm trong lòng, khi nhìn ra sau thì thấy Đào Phương đang ngồi cùng với bọn Điền Trinh, Điền Phụng.

Mười tám thiết vệ thì ngồi ở chiếu phía sau.

Hạng Thiếu Long nói với Ô Ứng Nguyên mấy câu, rồi nhìn ra ngoài cửa. Ngoài cửa là một đội nhạc gồm gần ba mươi người nhưng lúc này không thấy bóng dáng bọn Lã Bất Vi, Lã Nương Dung ở đâu, chỉ mỗi mình Đồ Tiên đang đứng đó.

Đột nhiên Ô Ứng Nguyên ra hiệu cho gã, Hạng Thiếu Long nhìn qua, té ra Đồ Bích và Phổ Cao đang rời chiếu bước về hướng họ. Ba người Hạng Thiếu Long, Đằng Dực, Kinh Tuấn, chỉ đành đứng dậy thi lễ cùng với Ô Ứng Nguyên.

Phổ Cao thì vẫn nhìn thẳng, còn Đồ Bích thì nhìn bọn Kỷ Yên Nhiên và Cẩm Thanh với ánh mắt thèm thuồng, đôi khi giả vờ làm ra vẻ vô tình nhưng không giấu nổi con mắt của Hạng Thiếu Long.

Người của hai bên giới thiệu nhau xong, ánh mắt tinh minh của Phổ Cao nhìn Hạng Thiếu Long dò xét cười hờ hớ nói rằng: “Hạng đại nhân quả là uy vũ bất phàm, hiếm thấy trong thiên hạ, chẳng trách nào Ô gia dám đặt cược hết trên mình của y. Nếu đứng về ở lập trường bạn bè, chỉ mong đại nhân mở cờ đắc thắng, nhưng đứng ở lập trường kiếm tiền thì lại sẽ nghĩ khác, trong lòng của Phổ cố thật là mâu thuẫn”.

Hạng Thiếu Long bắt đầu hơi hiểu tại sao Hoàn Xỉ không thích kẻ này, bởi vì thần thái và nội dung khi nói chuyện với y thì đều có cảm giác coi người khác là món hàng của mình, ánh mắt nhìn người ta càng thể hiện rõ điều đó hơn.

Ô Ứng Nguyên là một cao thủ trong nghề giao tế, cười nói: “Phổ gia đã nói quá, món tiền cá cược nhỏ bé của Ô cố làm sao để vào con mắt của Phổ gia, đương nhiên cũng không thể vì tiền tài mà bất nghĩa, quên đi lập trường của bạn bè”.

Hạng Thiếu Long và bọn thê thiếp đang lắng nghe, đều kêu tuyệt trong lòng.

Đồ Bích cười nói: “Lời lẽ của Ô gia thật là lợi hại, nếu kiếm của Hạng đại nhân cũng lợi hại đến thế điều này chắc chắn sẽ thắng, vậy thì Phổ gia e rằng phải bán hết tất cả ruộng đất mới có thể trả được”.

Hạng Thiếu Long gượng cười nói: “Đến đêm nay mới biết đại tướng quân thích nói chơi đến thế, tài sản của Phổ gia có khắp thiên hạ, chỉ cần tùy tiện cho tay vào túi, cũng đủ cho bọn chúng ta đêm nào cũng có thể no say tại Túy Phong lâu”.

Mọi người nghe gã khoác lác như thế đều cười.

Lúc này ngoài cửa có tiếng hô: “Thánh giá của thái hậu và Bị quân tới”.

Rồi tiếng trống nhạc vang lừng.

Hàng trăm nô tỳ đang hầu hạ rượu trong phủ quỳ xuống trước tiên.

Phố Cao và Đồ Bích thi lễ xong, thì quay vào chỗ ngồi.

Mấy ngàn người đều quỳ xuống nghênh giá.

Kinh Tuấn không quên nhắc Hạng Thiếu Long: “Chỗ ngồi giữa Lao Ái và Hàn Kiệt chính là quán chủ của Vị Nam võ sĩ Hành Quán Khưu Nhật Thăng”.

Hạng Thiếu Long nhìn xéo sang chỗ Lao Ái, thấy được Khưu Nhật Thăng.

Cũng vừa lúc đó Khưu Nhật Thăng và Hàn Kiệt đều nhìn sang gã và ánh mắt tiếp xúc, mọi người đều cảm thấy lúng túng.

Đây là lần thứ hai Hạng Thiếu Long gặp được Khưu Nhật Thăng, lần thứ nhất là trong cuộc tử võ với Vương Tiễn, nhìn từ xa nên ấn tượng không sâu, lần này để ý mới thấy kẻ này sắc mặt xanh mét, tay chân dài ngoằng, đem lại cho người ta cảm giác kinh hoàng, tuổi khoảng ba lăm, ba sáu, đôi mắt có thần khí bất phàm, chỉ bề ngoài thôi cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy y là một đối thủ đáng sợ, chẳng trách nào Lao Ái lại cố sức lôi kéo y.

Gã cũng thấy Mao Tiêu, điệp viên do Tiểu Bàn sắp xếp ngồi với Lệnh Tề, Quốc Hưng ở phía sau, thân phận rõ ràng không bằng Khưu Nhật Thăng, Hàn Kiệt và Lao Tứ.

Ngoài cửa lại có tiếng hô, tiếng nhạc kèn gấp rút hơn, mười sáu ngự vệ đi hai bên mở đường, Chu Cơ, Tiểu Bàn và Lã Bất Vi bước vào trong đại đường.

Phía sau là Xương Bình quân và mười sáu ngự vệ nữa, tiếp theo là người của Lã phủ bao gồm cả Lã Nương Dung, Quản Trung Tà.

Không gặp bao lâu, mà Quản Trung Tà trở nên đáng sợ hơn, bước chân vững chãi thể hiện một sự tự tin ghê gớm, hai mắt như có điện khiến cho người ta phải rùng mình, trong đám gia tướng ngoài Hứa Thương, những kẻ khác đều không thể so với y.

Khi Hạng Thiếu Long nhìn thấy y, Quản Trung Tà cũng vừa nhìn thấy gã, hai mắt giao nhau như có điện chạm vào nhau, một lát sau mới rời ra.

Vì Lã Bất Vi là nhân vật chính đêm nay, lại thêm là trọng phụ, Chu Cơ và Tiểu Bàn muốn thể hiện sự tôn kính, nên cứ để y ngồi ở chiếu giữa. Lã Bất Vi giả vờ từ chối mấy câu, cuối cùng ngồi xuống.

Khi mọi người đều đã ngồi yên, mọi ánh mắt tập trung về phía Quản Trung Tà.

Lã Nương Dung thì ngồi bên cạnh Quán Trung Tà, rõ ràng Lã Bất Vi không hề nể mặt Hạng Thiếu Long, có ý ngầm bảo rằng Quán Trung Tà sẽ giành được mỹ nhân.

Chiếu của Quán Trung Tà ở phía dưới chiếu của Lao Ái. Ngồi cùng y là Liên Giao và Triệu Phổ, còn Lỗ Tàn, Châu Tử Hoàn đều ngồi ở phía sau, có thể thấy bọn chúng không làm cho Lã Bất Vi nổi mày nổi mắt trong lễ Điền Liệp, nên đã mất sự sủng ái bị những người mới thế vào chỗ.

Lã Bất Vi là hạng người không nhớ đến tình cũ.

Tiểu Bàn nói mấy lời giả dối ca tụng công đức của Lã Bất Vi xong, buổi tiệc mừng thọ bắt đầu.

o O o

Chương 202

MÓN KHAI VỊ NGON LÀNH

Sau khi bọn ca cơ biểu diễn xong, Mông Ngao, Vương Quan, Thái Trạch chúc tụng Lã Bất Vi xong, đến lượt khách khứa nâng chén, không khí náo nhiệt của buổi tiệc lên đến đỉnh điểm.

Tiếp theo Lã Bất Vi cùng Lã Nương Dung và Quản Trung Tà đến hai sảnh phụ hai bên để nhận lời chúc mừng.

Vì Tiểu Bàn và Chu Cơ vẫn ở đó, nên tuy có hàng ngàn khách khứa, tiếng ồn ào cũng bớt hẳn, mọi người chỉ rĩ tai nhau, chủ đề chắc chắn là cuộc tỷ võ giữa hai người Hạng, Quản.

Lao Ái ngồi ở đối diện nâng chén tỏ ý chúc cho Hạng Thiếu Long thắng lợi. Hạng Thiếu Long mỉm cười nâng chén, đương nhiên là chỉ giả vờ với y.

Đột nhiên Ô Đình Phương ra hiệu gọi gã đến, Hạng Thiếu Long trong lòng ngạc nhiên nhích tới hạ giọng hỏi: “Chuyện gì?”.

Kỷ Yên Nhiên cùng nhích tới, hạ giọng nói: “Lã Bất Vi quả thật bỉ ổi, vừa rồi Tiểu Diễm đi ngang qua bọn thiếp, đã bảo trước cổng Ô phủ có người Tề mai phục, có thể thấy Lã Bất Vi đêm nay không tiếc mọi giá, bất chấp thủ đoạn trừ khử phu quân, nếu Quản Trung Tà không giết được chàng, thì sẽ do người khác ra tay, chỉ là thiếp không hiểu cớ gì lại có người Tề ở đây”.

Chuyện đột kích mình không phải là kỳ lạ, đây chính là thủ đoạn trước nay của Lã Bất Vi, nhưng tại sao là phục binh của người Tề, Hạng Thiếu Long cũng chẳng hiểu.

Vừa nghĩ vừa mỉm cười với Cẩm Thanh, thấy Chu Cơ đang nhìn về phía bọn họ, vội vàng im miệng quay về chỗ ngồi thông báo với Đằng Dực và Kinh Tuấn.

Đằng Dực lạnh lùng hừ một tiếng, quay ra sau nói với Kinh Thiện, một lát sau Ô Ngôn rời khỏi bữa tiệc để sắp xếp mọi việc.

Khi tiếng nhạc lại vang lên đã nghe thấy tiếng cười của Lã Bất Vi, từ ngoài cửa đi vào.

Mọi người đều đứng dậy chúc tụng lần nữa.

Lã Bất Vi đắc ý vô cùng, đứng yên giữa sảnh đường, chờ cho rót rượu đầy chén xong, nâng chén hướng về Chu Cơ và Tiểu Bàn, cao giọng nói rằng: “Trước tiên kính chúc thái hậu và Bị quân một chén”.

Hạng Thiếu Long bình tĩnh nhìn Tiểu Bàn và Chu Cơ nâng chén với Lã Bất Vi, trong lòng vô cùng cảm khái.

Lúc này có thể nói là thời khắc đặc ý nhất của Lã Bất Vi, nhưng đội lát nữa không giết được Hạng Thiếu Long, sau đó lại có chuyện Hắc Long ra đời, đổi triều thay chế, phá vỡ giấc mộng đoạt quyền của y, quyền lực của y sẽ bị tước đoạt từng bước, rồi thế lực của Lao Ái dần dần lớn mạnh.

Lúc đó bọn Lã Bất Vi đến chiếu họ, Quân Trung Tà bước ra nâng chén hướng về Hạng Thiếu Long nói: “Đêm nay dù thắng hay bại, Quân Trung Tà này vẫn một lòng kính trọng Hạng đại nhân”.

Hạng Thiếu Long mỉm cười trả lễ.

Khi mọi người quay về chỗ ngồi, Lã Bất Vi lại đứng dậy tuyên bố: “Tể tướng Điền Đan đêm nay đem một đoàn tạp kỹ đến chúc thọ cho bốn tướng, trong đoàn ai cũng là kỳ nhân dị sĩ, đảm bảo sẽ giúp cho các vị mở rộng tầm mắt”.

Mọi người vẫn tưởng y tuyên bố cuộc tử võ giữa hai người Hạng, Quân thì hơi thất vọng, một đội tạp kỹ hơn một trăm người kéo vào, thu hút sự chú ý của mọi người, rồi tiếng vỗ tay vang lên.

Bọn Hạng Thiếu Long hoang mang, phục binh của người Tề chắc là đoàn tạp kỹ này.

Đầu tiên bọn chúng chia thành nhiều hàng, rồi một nhóm ba mươi người xếp thành một bức tường người, dẫn đầu là một tên hề, tiến vào phía trong.

Điều tuyệt vời nhất là tầng cuối cùng với tám tên lực sĩ, tầng thứ ba là những mỹ nữ khêu gợi, tầng trên cùng càng xinh đẹp hơn, tuy không bằng bọn Kỷ Yên Nhiên nhưng cũng thuộc vào loại mỹ nữ hiếm có.

Còn những kẻ khác vây quanh thì biểu diễn những động tác có độ khó rất cao.

Diệu nhạc lại tấu lên trong tiếng trầm trồ của khách khứa, bức tường người lại tản ra như những cánh hoa, bốn tên lực sĩ lăn ra bốn bên, mười một mỹ nhân ở tầng trên lần lượt bước xuống, rồi có người ngồi người nằm, biểu diễn những động tác uốn dẻo.

Những mỹ nữ ở tầng cao nhất phóng người xuống, lăn người đến phía trước Lã Bất Vi dâng lên thọ quả làm bằng hoàng kim.

Kẻ lo lắng nhất là Xương Văn quân, người phụ trách an toàn cho Tiểu Bàn và Chu Cơ, vùng bọn ngự vệ mắt nhìn chăm chú vào đám đông người biểu diễn tạp kỹ này, phòng ngừa bọn chúng có lòng khác.

Bọn Hạng Thiếu Long và Đằng Dực đều tập trung chú ý quan sát, thấy chúng đều thân thủ bất phàm, trong lòng rất cảnh giác.

Nếu chẳng phải Mông Diêm thông báo, trong lúc không phòng bị, nói không chừng sẽ bị tổn thất lớn.

Rồi đoàn tạp kỹ lui xuống, mọi người đều trầm trồ, không ngớt lời khen ngợi những mỹ nhân vừa mới biểu diễn trò uốn dẻo.

Khi Lã Bất Vi đứng lên lần nữa, mọi người đều biết sắp có tuồng hay, đột nhiên yên lặng.

Mấy ngàn đôi mắt trong đại đường đều tập trung vào y.

Lã Bất Vi ho khan một tiếng, khi định lên tiếng, Lao Ái mỉm cười đứng dậy, đứng từ xa thi lễ với Lã Bất Vi, mọi người đều ngạc nhiên Lao Ái mỉm cười nói: “Nếu hạ quan đoán không lầm, chắc trọng phụ sẽ tuyên bố cuộc tỷ võ giành mỹ nhân giữa hai vị đại nhân Hạng, Quản”.

Lã Bất Vi cười khà khà nói: “Lao đại nhân quả là hiểu tâm ý của người khác, sự thật chính là như thế. Không biết Lao đại nhân có cao kiến gì”.

Lời y nói mang vẻ châm biếm ngầm chỉ Lao Ái giải bộ đồ Chu Cơ, thật là thâm hiểm.

Lao Ái dù cho không vui cũng không dám tỏ ra ngoài bình thản nói rằng: “Chuyện tốt nên phải có đôi, hay là trước tiên cứ để gia tướng của hạ quan giao thủ với cao nhân dưới trướng của trọng phụ, để trợ hứng thêm cho buổi tiệc này, ý trọng phụ thế nào”.

Mọi người không ngờ lúc này Lao Ái lại chường mặt ra công nhiên khiêu chiến với Lã Bất Vi. Người Tân háo hức tỷ võ trong buổi tiệc là chuyện bình thường, những kẻ hiểu sự đều kêu hay.

Tiểu Bàn thấy Lao Ái lên tiếng trước mà không xin phép mình, biết y ỷ thế Chu Cơ, không coi mình vào đâu, ngông nghênh còn hơn là Lã Bất Vi, trong lòng thâm giận.

Lúc này Ô Ứng Nguyên quay sang Hạng Thiếu Long hạ giọng nói: “Lao Ái không chịu nổi sự cô tịch”.

Hạng Thiếu Long mỉm cười gật đầu.

Gã đương nhiên hiểu ý Ô Ứng Nguyên muốn nói.

Từ ngày nhà Châu suy yếu, chư hầu xưng bá, quyền quý các nước đều chiêu hiền đãi sĩ. Đó không những là chiêu mộ nhân tài, mà còn là sự tượng trưng cho thân phận và địa vị của mình.

Những cuộc tỷ võ giữa gia tướng các nhà quyền quý, chính là sự so sánh thực lực của nhau.

Lao Ái được thái hậu Chu Cơ ủng hộ, thế lực ngày một tăng nên mong muốn nhân cơ hội này ra oai cho mình, giả sử người do y phái ra thắng được người của Lã Bất Vi, không những giá trị của kẻ đó tăng lên gấp trăm lần mà địa vị và quyền thế của Lao Ái lúc này càng nổi bật hơn, quả thật là một công đôi chuyện.

Ở một mức độ nào đó nghĩ rằng Quản Trung Tà sẽ thắng, cho nên nếu thắng trước một trận, thì dù cho Quản Trung Tà có thực sự đánh bại Hạng Thiếu Long, thì y vẫn chưa phải là vô địch.

Hạng Thiếu Long đưa mắt nhìn bọn thủ hạ của Lao Ái, thấy Lệnh Tề có vẻ đang đắc ý thì biết ngay, nên để ý đến kẻ này.

Lã Bất Vi lại cười khà khà rõ ràng là biết lòng dạ của Lao Ái, xoay người lại cung kính nói với Tiểu Bàn rằng: “Tỷ võ trợ hứng, vừa có thể tăng thêm phần náo nhiệt, vừa có thể tỏ rõ võ phong của Đại Tân ta, xin Bị quân phê chuẩn”.

Lao Ái và Chu Cơ đồng thời biến sắc, biết Lã Bất Vi tỏ vẻ tôn trọng ý kiến của Tiểu Bàn là bởi vì có ý không tốt, muốn đào sâu mối mâu thuẫn giữa Chu Cơ, Lao Ái với Tiểu Bàn. Làm ra vẻ chỉ có mỗi mình y mới tôn trọng Tiểu Bàn.

Cả đại đường đều im lặng, hàng ngàn đôi mắt đều nhìn về phía vị Tân Thủy Hoàng trong tương lai.

Tiểu Bàn cũng rất khôn khéo, giả vờ như không hiểu ý của Lã Bất Vi, mỉm cười nói với Lao Ái: “Lao khanh gia sẽ phái ra một vị kiếm thủ nào để quả nhân mở rộng tầm mắt”.

Hàn Kiệt ngồi bên cạnh Lao Ái đứng phắt dậy, đứng ra giữa đại đường quỳ xuống nói: “Thích khách của phủ nội sử là Hàn Kiệt, mong thái hậu và Bị quân phê chuẩn cho ra diễn trò”.

Lời nói này rõ ràng vừa tự phụ vừa kiêu ngạo, nhất là nhấn mạnh là do Chu Cơ phê chuẩn, rõ ràng muốn chỉ ra vừa rồi Lã Bất Vi không coi trọng thái hậu Chu Cơ.

Mấy tháng nay danh tiếng của Hàn Kiệt đã nổi lên tại Hàm Dương, hầu như đứng sau Hạng Thiếu Long và Quản Trung Tà, mọi người thấy kẻ mà Lao Ái phái ra chính là y, nhất thời lên tiếng trầm trồ.

Lã Bất Vi mỉm cười ngồi xuống.

Tiểu Bàn quay sang cười với Chu Cơ, nói rằng: “Tất cả hãy do thái hậu làm chủ”.

Nói như vậy mọi người càng hưng phấn hơn, quả thật đây là một món khai vị ngon lành, sự việc phải đến nước này. Lẽ nào Chu Cơ đi ngược lại ý của Lao Ái, kẻ mà nàng hằng yêu thương.

Quả nhiên Chu Cơ dịu dàng nói: “Hàn Kiệt là môn sinh đắc ý của Tắc Hạ kiếm thánh Vong Ưu tiên sinh Tào Thu Đạo kiếm pháp siêu quần, song dưới tay trọng phụ nhân tài vô số, sẽ có thể phái ra người để buộc Hàn tiên sinh xuất ra tuyệt nghệ để chúng ta mở rộng tầm mắt”.

Đằng Dực thấy Chu Cơ rõ ràng dùng Lao Ái để dè bẹp Lã Bất Vi, tuy không có thiện cảm với Lã Bất Vi, nhưng vẫn nén không được hạ giọng nói với bọn Hạng Thiếu Long: “Quả thật muốn kéo tên Hàn Kiệt khỏi vỏ rùa rồi bóp chết con bà nó”.

Hạng Thiếu Long nghe buồn cười lắm, trả lời: “Nhị ca sẽ có cơ hội thôi, ta sẽ xem thử con rùa này có bản lĩnh gì”.

Kinh Tuấn nói với vẻ chắc chắn lắm: “Tên giặc họ Lã này chắc sẽ phái Hứa Thương ra, trừ y và Quản Trung Tà e rằng không có kẻ nào là đối thủ với con rùa này”.

Trên sự thực thì ngoài bọn họ, người trong sảnh đường đều không đoán được Lã Bất Vi sẽ sai ai ra ứng chiến.

Sự thành bại của cuộc chiến này có liên quan đến sĩ diện và vinh nhục của Lã Bất Vi, Lã Bất Vi sẽ không sơ suất.

Ánh mắt của Lã Bất Vi quả nhiên chuyển về hướng phía Hứa Thương, nào ngờ lúc này Liên Giao đứng bên cạnh Hứa Thương lạnh lùng đứng dậy cúi người nói: “Mong trọng phụ cho phép Liên Giao xuất chiến”.

Liên Giao cũng là một kiếm thủ có tiếng ở Hàm Dương lúc này, từng giao đấu nhiều, mọi người thấy y tự động bước ra, đều vỗ tay hoan hô.

Lã Bất Vi rõ ràng rất có lòng tin với y, cười khà khà nói: “Tốt, nhưng nhớ phải dừng lại đúng lúc”.

Chỉ có Quản Trung Tà và Hứa Thương đều nhú mày, rõ ràng là không tin tưởng vào Liên Giao.

Tiếng trống lại vang lên, mọi người đều biết tuồng hay lập tức sẽ mở màn.

Hai người đứng cách nhau khoảng một trượng, đều quay về phía Tiểu Bàn, Lã Bất Vi và Chu Cơ, trước tiên cung kính thi lễ, sau đó quay sang đối thủ, bốn mắt nhìn nhau.

Hàn Kiệt tuy lúc bình thường để lại ấn tượng kiêu ngạo vô lễ, nhưng lúc này như trở thành một người khác, rất bình tĩnh, chú ý nhìn thẳng vào đối thủ, không hề tỏ vẻ khinh địch hoặc sơ ý.

Tay phải y nắm lấy đốc kiếm ổn định mà thoải mái, hai chân hơi tách ra, bất động như núi, tuy không thủ thế, nhưng lại gây rung động cho người khác hơn bất cứ tư thế nào.

Cả bọn Hạng Thiếu Long và Đằng Dực đều thầm khen y.

Ánh mắt của y trở nên sắc bén như kiếm nhưng không để lộ bất cứ tình cảm, khiến cho mọi người càng cảm thấy y thâm sâu khó lường.

Cả đại đường đều im phăng phắc, mọi người đều nín thở, hầu như có thể chờ đợi được, đó là không phải mọi người đêm nay đều nhẩn nại mà bởi vì Hàn Kiệt, kẻ không có bất cứ động tác nào đặc biệt, cũng đủ khí thế trấn áp toàn trường.

Điều khiến cho người ta khó thở nhất mà thông tin y đã truyền đạt rõ ràng, chính là trừ y không ra tay, nếu không sẽ là thế công sấm sét.

Đằng Dực ngạc nhiên nói: “Tên tiểu tử này cùng một môn phái với Thiện Nhu, tại sao kiếm lộ hoàn toàn khác”.

Hạng Thiếu Long và Kỷ Yên Nhiên vừa nhìn nhau bằng ánh mắt kỳ lạ, nghe thế thì nói: “Chỉ thấy Tào Thu Đạo dạy ra hai đệ tử hoàn toàn khác nhau, thì có thể biết Tào Thu Đạo đã đạt đến cảnh giới của một đại tôn sư”.

Đằng Dực gật đầu đồng ý.

Phải biết rằng nếu như là một bậc kiếm thủ bình thường, thì sẽ truyền hết tuyệt nghệ của mình cho môn sinh, rất dễ dàng tạo ra một người giống như mình.

Chỉ có những nhân vật thông hiểu kiếm thuật thì mới có thể dạy theo tài, khiến cho môn sinh của mình phát huy được hết ưu điểm và sở trường của bản thân.

Thiện Nhu lấy nhân làm chủ nên dùng kiếm bay bướm.

Hàn Kiệt thì lấy ổn làm trọng, cho nên đường kiếm rất có uy thế.

Chỉ cần thấy sự khác nhau của hai người này cũng biết được khả năng của Tào Thu Đạo.

Liên Giao trước đây cuồng vọng kiêu ngạo, nhưng lúc sống vinh chết nhục, nên khí độ trở nên thâm trầm lặng yên chờ đợi.

Bề ngoài thì không hề thấy y lộ xuống thế hạ phong, lại còn rút ra trường kiếm giơ lên ngang trước ngực, tuy thấy rất đầy đủ, nhưng mọi người đều thấy y có vẻ như thua Hàn Kiệt, mặc dù lúc này Hàn Kiệt vẫn chưa rút kiếm ra khỏi bao.

Hai người đứng nhìn nhau trong chốc lát, Hàn Kiệt đột nhiên hơi chồm người về phía trước, như một con báo vằn đang tìm chỗ yếu của con mồi, hai mắt quắc lên nhìn thẳng vào đối thủ.

Trên thực tế cự ly giữa hai người không thay đổi, nhưng cảm thấy rằng Hàn Kiệt đã chủ động xuất kích, tình thế này quả thật không thể dùng lời để nói.

Quả nhiên Liên Giao bị khí thế hơn người của đối phương áp bức, đành lập tức ra tay quát lớn một tiếng chấn động toàn trường, thanh kiếm trong tay vẽ thành một đường cầu vòng rồi phối hợp với bộ pháp ảo diệu, tiếng thẳng tới trước khoảng một trượng. Cây trường kiếm đã biến hóa nhiều lần, cuối cùng chém xéo xuống tay đang giữ đốc kiếm của Hàn Kiệt.

Mọi người đều biết mọi sự thay đổi trong kiếm thế của y không những có thể mê hoặc được kẻ địch, mà còn ngày càng gia tăng tốc độ, khiến cho khi đến trước mặt kẻ địch thì khí thế hay lực đạo đều đạt đến mức cao nhất.

Mà y tấn công vào tay cầm kiếm của đối thủ, là chỗ lợi hại bởi vì như vậy có thể khiến cho Hàn Kiệt không thể phát huy toàn diện kiếm chiêu được. Dù cho không làm bị thương, nhưng cao thủ giao chiến, chỉ cần một khi thất thế, nhất định

sẽ khó lấy lại thượng phong, cho nên dù chiến thuật hay chiến lược, Liên Giao có thể liệt vào kiếm khách nhất lưu.

Lúc này bọn Hạng Thiếu Long đều cảm thấy Hàn Kiệt hơi sơ ý, trong lòng thâm kêu tiếc.

Keng...

Hàn Kiệt chân phải rê về phía trước, thân người lách qua một cách kỳ dị, một luồng kiếm quang lạnh lẽo chặn lại, khi mọi người còn đang giật mình, Hàn Kiệt đã rút được một nửa thanh kiếm ra khỏi vỏ bao chặn nhất kiếm của Liên Giao nhanh như điện chớp.

Liên Giao không ngờ đối phương lớn gan đến thế, nên đã không kịp đổi chiêu.

Hàn Kiệt lại bước về phía trước một bước, vai phải nhô lên húc thẳng vào ngực của Liên Giao, tay phải dùng lực đẩy thanh kiếm vào vỏ, kẹp sống kiếm của Liên Giao lại.

Người trong toàn trường đều biến sắc, chiêu thế lợi hại như thế, quả thật là hiếm thấy trên đời.

Đương nhiên như thế không thể kẹp được thanh kiếm của Liên Giao, nhưng cũng đủ cho kiếm thế của y ngưng trệ lại, nếu bị đối phương dùng vai húc thẳng vào ngực, thì bẽ mặt với mọi người, trong lúc hoảng hốt, Liên Giao rút mạnh kiếm thối lui.

Thế công kinh thiên động địa lập tức bị hóa giải, lúc này đã mất thế chủ động.

Keng!

Cuối cùng thì Hàn Kiệt cũng rút thanh kiếm của mình ra.

Chỉ cần không phải là kẻ mù, thì có thể biết được đó quả là thanh kiếm hiếm có.

Hạng Thiếu Long thấy thanh kiếm của Hàn Kiệt còn hơn hẳn thanh Huyết Lãng mà Lý Mục đã tặng cho gã.

Đằng Dực kêu lên: “Liên Giao xong rồi”.

“Dừng tay”.

Mọi người đều ngạc nhiên.

Hàn Kiệt vốn định thừa thế đánh tới, nghe vậy đành phải dừng lại tra kiếm vào vỏ.

Liên Giao vẫn còn run sợ vì khí thế của Hàn Kiệt, tuy vẫn chưa bại trận nhưng chỉ cần thấy y lùi bảy bước thì biết ngay tình thế của y không hay ho lắm.

Mọi người định thần lại nhìn về phía ấy, thấy ra kẻ lên tiếng chính là Quản Trung Tà.

Quản Trung Tà cười ha ha nói: “Dám hỏi Hàn huynh thanh bảo kiếm này chính là của ai, tên là gì?”.

Nếu là kẻ khác nói lời ấy, thì sẽ khiến cho toàn trường lên tiếng trách là đã giải vây cho Liên Giao, nhưng Quản Trung Tà vẫn tỏ vẻ đó là việc đương nhiên, khiến cho người ta không dám cho rằng y đang dùng ngụy kế.

Hàn Kiệt quay sang phía Quản Trung Tà, mỉm cười rút kiếm ra khỏi bao thật là bất ngờ vung tay ném mạnh thanh kiếm ra, thanh kiếm bay về phía của Quản Trung Tà, nhưng y vận lực rất khéo léo, thanh trường kiếm đến trước mặt của Quản Trung Tà còn khoảng ba thốn thì đốc kiếm quay về phía Quản Trung Tà.

Khi mọi người còn đang trở mắt, Quản Trung Tà thông thả đưa tay ra cung thành hổ trảo, ngón tay cái hướng xuống, bắt lấy sống kiếm một cách chính xác chứ không thềm nắm vào đốc kiếm.

Thời gian như ngừng lại.

Lực quán tính của thanh bảo kiếm đã hết, nằm gọn trong bàn tay của Quản Trung Tà.

Quản Trung Tà giơ thanh kiếm lên trước mặt tấm tắc khen tốt.

Hàn Kiệt thấy Quản Trung Tà ra tay, cũng biến sắc như những kẻ khác, lại mỉm cười nói: “Tên thanh kiếm là Phá Quân, là một trong bảy thanh kiếm nổi tiếng của sư phụ tại hạ, chính là do Âu Càn Tử chế tạo ra”.

Toàn trường lập tức ồn ào, Âu Càn Tử là một đại sư trong nghề rèn kiếm, từ xưa đến nay ngoài vợ chồng Can Tương và Mạc Gia, chỉ thanh kiếm này, thì có thể đổi lấy tiền tài cho một người bình thường dùng đến suốt đời không hết.

Kẻ lúng túng nhất vẫn là Liên Giao, đứng ngẩn ra giữa đại đường không biết nên tiến hay lui.

Quản Trung Tà lại khen ngợi một hồi rồi ném kiếm trả về cho Hàn Kiệt, cười nói: “Kiếm hay, người còn hay hơn, trận này tệ sư đệ đã thua, ngày sau nếu có cơ hội sẽ lãnh giáo sự cao minh của Hàn huynh”.

Mọi người đều vỗ tay, nhưng không phải là vì kiếm thuật tuyệt thế của Hàn Kiệt, mà là khen cho phong độ của Quản Trung Tà.

Bọn Lao Ái thì đương nhiên không vui.

Bọn Hạng Thiếu Long thì trong lòng khâm phục. Quản Trung Tà đã làm thật hay, vừa có thể trấn áp được mọi người cứu về Liên Giao, càng có thể đề bệ uy phong của Hàn Kiệt, một công nhưng được ba chuyện, đây không hổ là một kẻ có năng lực ứng biến.

Mọi người đều nhìn về phía Quản Trung Tà, rồi nhìn về Hạng Thiếu Long, rõ ràng cảm thấy Quản Trung Tà áp đảo được Hạng Thiếu Long.

Lã Bất Vi rõ ràng mừng rỡ vì thủ đoạn ứng biến có thể tránh được nỗi nhục này, nâng chén nói: “Nào! Chúng ta hãy cạn một ly cho cuộc tử võ mở đầu này!”.

Mọi người đều nâng chén kính lại.

Liên Giao không nói lời nào, quay về chỗ ngồi.

Hàn Kiệt nhận chén mỹ tửu do kẻ hầu hạ dâng lên, uống xong rồi mới quay về chỗ ngồi, ra vẻ của một kẻ đắc thắng.

Khi Lã Bất Vi lại định lên tiếng, Quốc Hưng ở phía sau chiếu Lao Ái đột nhiên đứng dậy, trước tiên thi lễ với bọn Tiểu Bàn, rồi lớn giọng nói: “Cuộc chiến ban nãy quả là tuyệt vời nhưng vẫn chưa hết hứng, tiểu nhân thật to gan, muốn mời một vị cao nhân bồi tiếp cho tiểu nhân, mong thái hậu, Bị quân và trọng phụ chấp nhận”.

Lời ấy vừa buông ra, toàn trường đều lặng yên, thâm đoán y đang khiêu chiến với kẻ nào.

Cả Lao Ái cũng nhú mày, rõ ràng chuyện này vẫn chưa được y đồng ý trước.

Chỉ những người Vị Nam võ sĩ Hành Quán là đều đặc ý, không cần nói đã biết là có dự mưu, muốn mượn cơ hội này để giành lại tiếng tăm cho Hành Quán.

Hạng Thiếu Long chợt hiểu ra, đã biết kẻ mà Quốc Hưng muốn khiêu chiến là ai.

o O o

Chương 203

LẤY ĐỨC PHỤC OÁN

Người của Vị Nam võ sĩ Hành Quán do Khưu Nhật Thăng đứng đầu, thực ra có xích mích với các khách khác dưới trướng của Lao Ái, bởi vì bọn họ không cần dựa vào Lao Ái, mà là một thế lực bản địa ở nước Tần.

Bọn Khưu Nhật Thăng phải dựa vào Lao Ái, đều là vì đã đắc tội với Lã Bất Vi, cho nên một khi Dương Tuyền quân mất thế, bọn chúng chỉ đành thu cờ dọn trống, ẩn mình.

Nhưng bản thân vẫn là một thế lực không thể coi thường, có mối quan hệ dây mơ rễ má với quân đội của nước Tần.

Trong mối quan hệ lợi hại, bọn chúng mượn thế Lao Ái, để lấy lại uy thế, còn Lao Ái cũng nhờ có bọn họ mà thực lực tăng lên. Nhưng giờ đây chỉ là sự kết hợp giữa lợi ích, không tồn tại lại vấn đề ai là chủ ai là tớ.

Cho nên giờ đây Quốc Hưng chỉ muốn mượn chuyện tử võ để lấy lại danh tiếng cho Hành Quán, tuy là đã sớm có dự mưu, nhưng cả Lao Ái cũng không biết.

Hạng Thiếu Long chỉ cần nhìn hai vẻ mặt khác nhau của Lao Ái và Khưu Nhật Thăng, lập tức đã suy đoán ra được tất cả những chuyện này.

Nghe Quốc Hưng muốn khiêu chiến, Lã Bất Vi còn tưởng là nhằm vào người dưới trướng của y, trong lòng mừng thầm dù y nói ra bất cứ người nào, thì sẽ sai ngay Hứa Thương xuất chiến, sẽ đè bẹp Lao Ái và Khưu Nhật Thăng.

Trong lúc vội vàng không kịp hỏi ý Chu Cơ và Tiểu Bàn, cười ha ha nói: “Quốc tiên sinh quả là hào khí ngất trời, chỉ là không biết tiên sinh đang nói tới người nào”.

Quốc Hưng thì lễ lại, đưa mắt nhìn quanh toàn trường, cuối cùng nhìn vào mặt Kinh Tuấn lạnh lùng nói: “Quốc Hưng mượn thời cơ tốt này, mong Kinh phó thống lĩnh chỉ giáo”.

Lời này vừa nói ra, toàn trường lập tức chộn rộn.

Đầu tiên Kinh Tuấn ngăn người ra, tiếp theo là mặt hớn hở, đang định cao giọng trả lời thì bỗng nhiên tiếng của một nữ tử vang lên: “Không được! Lần này đến lượt ta!”.

Mọi người nhìn quanh bao gồm cả Quốc Hưng trong đó, đều cảm thấy rất ngạc nhiên.

Thì ra kẻ nói lời ấy chính là người có sắc đẹp ngang với Cẩm Thanh, tài nữ Kỷ Yên Nhiên.

Mọi người tuy biết Kỷ Yên Nhiên võ công cao cường, nhưng biết thì biết vậy nhưng cũng khó mà tin rằng một mỹ nhân mềm yếu làm sao có thể là đối thủ của nam nhi.

Quốc Hưng là nhân vật nổi tiếng chỉ sau Khưu Nhật Thăng, dù nàng là tài nữ cao minh đến đâu, thể lực làm sao bì sức lực với một cao thủ như thế này, cho nên cũng ngần ra.

Kinh Tuấn đương nhiên không để nàng mạo hiểm, khi định lên tiếng phản đối, thì đã bị Đằng Dực ngồi một bên kéo lại.

Quốc Hưng thì rất lúng túng, lặng nhìn Kỷ Yên Nhiên một lúc, rồi mới nói một cách khó khăn: “Chao ôi! Kỷ tài nữ là người cao quý, tiểu nhân nào dám bất kính mạo phạm, cũng không có cái gan như thế!”.

Hạng Thiếu Long không lấy làm lạ vì Kỷ Yên Nhiên đòi ra tay, bởi vì ngày nàng nghe Quốc Hưng có lời làm tổn thương đến Hạng Thiếu Long, thì đã nổi trận lôi đình, bảo rằng phải dạy cho Quốc Hưng một bài học, giờ đây có được cơ hội ngàn năm có một, nào chịu bỏ qua.

Đồng thời gã cũng thấy Chu Cơ đang nhìn Kỷ Yên Nhiên, trong ánh mắt rất phức tạp có pha lẫn sự đổ kỵ.

Lúc này người trong sảnh ai nấy cũng yên lặng, xem câu chuyện phát triển đến đâu.

Kỷ Yên Nhiên vẫn dịu dàng nhìn Hạng Thiếu Long mỉm cười, rồi uyển chuyển đứng dậy bước ra khỏi chiếu, đến chỗ trung tâm của đại đường.

Lúc bình thường mọi người nhìn nàng đều có ý giấu giếm, lần này có được cơ hội tốt thì đều hau háu nhìn nàng.

Kỷ Yên Nhiên trước tiên thi lễ với Tiểu Bàn, Lã Bất Vi và Chu Cơ, rồi đột nhiên cởi áo khoác ngoài, ném xuống đất lộ ra bộ võ phục màu trắng bó sát người.

Toàn trường nhất thời đều lên tiếng trầm trồ.

Hạng Thiếu Long nhớ lại ngày trước khi Đỗ Bích sai người đuổi giết bọn họ, đã từng có ý muốn bắt sống Kỷ Yên Nhiên, bất đồ thừa cơ nhìn sang, y chỉ thấy Đỗ Bích nhìn không chớp mắt, còn Phổ Cao ngồi bên cạnh y thì hai tròng mắt như muốn lọt ra ngoài, nước dãi như chảy thành dòng. Nhất thời vỡ lẽ.

Chỉ nghe nàng nói rằng: “Xin Quốc tiên sinh đừng xem thường nữ nhi chúng tôi, nếu không sẽ thua thiệt lớn, đừng trách Yên Nhiên không cảnh cáo trước. Hãy đem thương đến cho ta”.

Ô Quang vội vàng lấy thương ra.

Quốc Hưng bị Kỷ Yên Nhiên nhìn, nhất thời hồn vía bay mất, toàn thân mềm nhũn, than rằng: “Trận đấu này cứ coi như tiểu nhân nhận thua! Quốc Hưng thật không muốn múa đao động thương đến tài nữ”.

Kỷ Yên Nhiên nhận cây thương từ tay Ô Quang, không thềm để ý đến Quốc Hưng, múa tít cây thương rồi thu lại cầm ngang trước ngực.

Toàn trường chấn động, cả Tiểu Bàn và Lã Bất Vi cũng vỗ tay.

Lần đầu tiên trên mặt Quốc Hưng lộ ra thần sắc ngưng trọng. Tai nghe nào bằng mắt thấy.

Lúc này sở dĩ mới biết tiếng tăm của Kỷ Yên Nhiên chấn động Đại Lương là bởi có tài thực học.

Người của bọn võ sĩ Hành Quán không biết sao lại có thương pháp ghê gớm đến thế.

Đột nhiên có tiếng cười dài, thu hút sự chú ý của mọi người, Phổ Cao vuốt râu cười: “Dù cho người khác bước ra, trận này chắc chắn sẽ bại thử hỏi ai lòng dạ nào mà mạo phạm Kỷ tài nữ của chúng ta!”.

Tiếng vỗ tay lại vang lên, rõ ràng mọi người đều tán đồng lời nói của Phổ Cao.

Kỷ Yên Nhiên mỉm cười, không thềm nhìn đến vẻ mặt dương dương đắc ý của Phổ Cao, hân hoan nói: “Đã là như thế, mong Quốc tiên sinh đỡ mười thương của Yên Nhiên, nếu như Yên Nhiên không tấn công được, thì coi như Quốc tiên sinh đã thắng”.

Thực ra người trong trường ai cũng mong nàng ra tay, nhưng lại không mong nàng có bất cứ tổn thương gì, nghe cách giải quyết này nhất thời có tiếng khen hay.

Đằng Dực hạ giọng cười nói: “Quốc Hưng phen này gặp khó!”.

Hạng Thiếu Long nhủ thầm: “Dù là mình nếu chỉ thủ mà không công, e rằng chỉ mới ba thương đã chịu không nổi”, gật đầu đồng ý.

Quốc Hưng vẫn chưa có cơ hội lên tiếng, thì Tiểu Bàn lạnh lùng nói: “Quốc tiên sinh khiêu chiến trước, giờ đây có người ứng chiến, thì không thể lâm trận thối lui. Để tránh Quốc tiên sinh cố ý lùi bước, nếu tiên sinh đỡ không nổi mười thương, Quốc tiên sinh sẽ mãi mãi không được quả nhân thu nạp, Quốc tiên sinh hãy tự lo lấy thân”.

Bọn Khưu Nhật Thăng nghe thế thì đều biến sắc.

Phải biết những người gia nhập vào võ sĩ Hành Quán, mục tiêu cuối cùng là được thăng quan tiến chức, giả sử Quốc Hưng mãi mãi không được thu dụng, thì tiền đồ của y coi như đã xong.

Lúc này mọi người đều biết Tiểu Bàn đã nổi giận về chuyện Quốc Hưng công khai ngang nhiên khiêu chiến với người của Hạng Thiếu Long, đồng thời cũng cảm nhận được uy thế của vị Tân Thủy Hoàng trong tương lai này.

Lao Ái và Chu Cơ nhìn nhau đều nhận thấy nổi kinh hãi và sự giận dữ trong mắt của đối phương.

Vì mối quan hệ của Lao Ái, sự mâu thuẫn giữa Tiểu Bàn và Chu Cơ ngày càng lớn.

Song lần này, Lao Ái bị vạ lây, đứng lập trường của y, kẻ địch lớn nhất giờ đây là Lã Bất Vi chứ không phải Hạng Thiếu Long, bảo rằng y không lo cho bọn Khưu Nhật Thăng thì là gạt người.

Hạng Thiếu Long đều để ý và phân tích mọi chuyện, để tìm cách làm tan vỡ mối quan hệ giữa Lao Ái và võ sĩ Hành Quán.

Quốc Hưng thi lễ xong thì rút thanh bội kiếm, hướng sang Kỷ Yên Nhiên nói: “Xin được Yên Nhiên tiểu thư chỉ giáo cho”.

Kỷ Yên Nhiên lạnh nhạt nói: “Ba thương này chỉ tấn công vào kiếm của tiên sinh đảm bảo không làm tổn thương thân thể của tiên sinh, tiên sinh đừng lo lắng phải toàn lực phòng thủ”.

Người trong trường bao gồm cả Quốc Hưng trong đó nghe thế thì đều ngẩn ra nhưng trong lòng cũng khâm phục, cảm nhận được khí khái của nàng tài nữ xinh đẹp mà cao thượng này.

Mọi người đều có thể thấy thương pháp của Kỷ Yên Nhiên, đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, mà trường thương là loại vũ khí đánh tầm xa, nếu dùng kiếm đấu với thương, thì cây thương sẽ phát huy hết tác dụng tấn công, muốn không thất bại thì khó hơn lên trời.

Trong lòng Kỷ Yên Nhiên, tuy Quốc Hưng đã từng dùng lời bĩ mặt phu quân của mình, nhưng chuyện này có liên quan đến tiền đồ của Quốc Hưng, nên nàng cố ý thả cho y một lối thoát, khiến cho Quốc Hưng chống đỡ hết lòng không cần phải lo lắng phòng thủ những chỗ yếu hại mà trở nên lúng túng.

Mặt khác Kỷ Yên Nhiên không phải là không tuân theo chỉ ý của Tiểu Bàn, thừa thế làm cho Quốc Hưng mất mặt, không thể gượng dậy nổi. Có thể thấy nàng mỹ nữ này rất có chủ kiến, sẽ không vì bất cứ người nào mà bỏ đi nguyên tắc hành sự của mình.

Nói cho cùng, bọn Quốc Hưng không phải có mối thù không thể giải với họ như là Lã Bất Vi.

Khưu Nhật Thăng mặt mũi thâm trầm, lạnh lùng hừ một tiếng, như không hề để ý đến điều đó.

Ngược lại Quốc Hưng lộ vẻ cảm kích, sau đó cầm xéo thanh trường kiếm nói: “Mong tiểu thư chỉ giáo!”.

Toàn trường im phăng phắc chờ đợi tài nữ ra tay.

Ngày càng nhiều khách khứa, từ hai sảnh phụ kéo đến, chen chúc nhau ở vòng ngoài.

Những chuyện đêm nay, quả thật là chuyện nào cũng gây bất ngờ, khiến cho người ta không thể đoán được rằng, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Kỷ Yên Nhiên tuy hơi vi phạm lệnh vua, nhưng vì nàng là thê tử của Hạng Thiếu Long, lại là một trong những mỹ nữ mà Tiểu Bàn coi trọng nhất, vị Bị quân của Đại Tân này không hề lấy làm giận mà thích thú ngồi xem cuộc chiến.

Vẻ đồ kỵ trong mắt Chu Cơ ngày càng nhiều.

Gần mực thì đen, Chu Cơ gần gũi với hạng người đê tiện tiểu nhân như Lao Ái, tính tình đã trở nên bất lương hơn trước.

Lã Bất Vi thì lại càng giận Quốc Hưng hơn.

Vừa rồi Quản Trung Tà đã đảo một tình thế, hạ ưu thế của Lao Ái, đúng là rất tròn vẹn, chỉ cần Quản Trung Tà lại giết chết Hạng Thiếu Long nữa, nay có thể thu được toàn thắng.

Nào ngờ Quốc Hưng lại đảo lộn tất cả, nếu Kỷ tài nữ xuất hiện như thế này, phía bên Hạng Thiếu Long sẽ thanh uy đại thắng, vượt lên trên cả y và Lao Ái.

Lã Nương Dung ngồi bên cạnh Quản Trung Tà thì nghiêng mắt nhìn Kỷ Yên Nhiên, trong mắt lộ vẻ hoang mang, đột nhiên Quản Trung Tà đưa tay qua bắt lấy bàn tay nàng.

Lã Nương Dung giật mình, nghĩ rằng có lẽ đôi tay này sẽ giết chết Hạng Thiếu Long, bất ngờ nhìn sang phía Hạng Thiếu Long.

Chỉ thấy gã đang chăm chú nhìn Kỷ Yên Nhiên, không hề để ý đến mình, trong lòng dâng lên cảm giác thất vọng, vội vàng nắm chắc bàn tay của Quản Trung Tà.

Keng.

Thương kiếm giao nhau, chấn động toàn trường.

Kỷ tài nữ cuối cùng đã ra tay.

Khi trường thương trong tay Kỷ Yên Nhiên phóng ra như điện chớp, hình như đâm thẳng vào mặt Quốc Hưng, nhưng thực ra thì hơi cao một chút, mũi thương chệch lên phía sợi dây cột tóc, mở màn cho cuộc chiến.

Nếu muốn Quốc Hưng đoán được rằng ngọn thương đầu tiên của Kỷ Yên Nhiên sẽ xảy ra như thế nào, y nhất định sẽ đoán được nàng mỹ nữ xinh đẹp võ công cao cường này sẽ dùng thân pháp linh hoạt của mình đâm vào tay hoặc mắt của y một cách hừ hừ thực thực, khiến cho y khó chống trả, lùi ra sau để né, mất cơ hội ra tay khống chế cây trường thương.

Thực ra lúc này Kỷ Yên Nhiên chỉ biểu diễn thị uy, để ấn tượng đó in sâu vào tâm trí Quốc Hưng, cho nên dùng một chiêu xem như đơn giản trực chiến, quả nhiên đã gây bất ngờ cho y.

Chỗ khác nhau lớn nhất của cây Phi Long thương này của Kỷ Yên Nhiên và cây trường thương bình thường là dùng một sắt hiếm có, toàn bộ cây thương đều bằng kim loại, nên nặng hơn bình thường nhiều, càng không dễ bị chặt đứt, khi đâm không những tốc độ nhanh, mà còn có lợi ở chỗ trọng lượng của nó, về lực đạo thì thương có thân bằng gỗ không thể sánh được. Mà Quốc Hưng không ngờ rằng đối phương bỏ khéo mà dùng thô, cho đến khi thấy nàng chỉ sử dụng một chiêu đơn giản thì bất ngờ, trong lúc lúng túng chỉ đành tọa mã trầm eo, hươu kiếm lên đỡ, thanh kiếm chạm với thanh Phi Long thương của Kỷ Yên Nhiên.

Quản Trung Tà thì trong lòng mừng thầm, để ý đến đặc tính và thương pháp của Phi Long thương.

Ai cũng biết rằng Hạng Thiếu Long không giỏi dùng thương, nếu dùng thương để đối phương với Quản Trung Tà, thì chắc chắn sẽ học từ nàng Kỷ tài nữ có thương pháp nổi tiếng thiên hạ này.

Cho nên Quản Trung Tà càng có thể có cơ hội hơn trước thương pháp chiến thuật của nàng, điều này cũng đồng nghĩa với xem Hạng Thiếu Long biểu diễn nắm được thực hư của kẻ địch, càng có thể dành được chiến thắng nhiều hơn.

Khi Quốc Hưng đưa kiếm lên đỡ, tuy phát ra tiếng kêu, nhưng lại ngạc nhiên phát hiện ra rằng, lực đạo của Phi Long không mạnh mẽ như trong tưởng tượng, lại còn có cảm giác không có thực chất, khiến cho y khó mà phát lực ra được.

Đây là chuyện hoàn toàn không hợp lý, nhưng lại là hợp lý nhất.

Cây trường thương bắn lên trên theo quán tính.

Trong tình huống như thế này, Quốc Hưng phải nên thừa thế tiến sát đến Kỷ Yên Nhiên, xốc kiếm ra dựa cùng lối đánh xáp lá cà, hóa giải ưu thế của loại binh khí dài, nhưng vì Quốc Hưng chỉ có thể thủ chứ không được công, cho nên dù cho đối phương có sơ hở, y cũng đành phải để mất thời cơ tốt.

Trong tầm nhìn của hàng ngàn cặp mắt, Kỷ Yên Nhiên bước đi những bước lạng lạng, eo xoay một cái rút thương về cầm một tay, rồi khi hai tay cầm thương, vận lực eo phóng cây thương ra nữa.

Quốc Hưng vì vừa rồi đã tính sai lực đạo của Kỷ Yên Nhiên, thanh trường kiếm đưa lên cao gần một tấc mới có thể rút về, chỉ chậm chút thôi, nhưng cây Phi Long thương đã phóng tới như một con độc xà, đâm thẳng vào vỏ kiếm của y đeo bên phải của y nhanh như điện chớp.

Quốc Hưng lúc này mới nhận ra sự lợi hại trong thương pháp của Kỷ Yên Nhiên, buộc phải rê ngang rút lui về phía sau.

Toàn trường lập tức chấn động, ngoài những kẻ của Hành Quán và Lao Ái ai nấy đều khen ngợi Kỷ Yên Nhiên, bọn Kinh Tuấn, Ô Ngôn, Xương Bình quân thì kêu toan nhất.

Hạng Thiếu Long nhìn nàng nghĩ mình chính là nam nhân của nàng, trong lòng có cảm giác đặc ý, càng khiến cho gã ngây ngất hơn.

Cả gã cũng không ngờ được rằng chỉ mới thương thứ hai, Kỷ Yên Nhiên phải buộc Quốc Hưng lúng túng thối lui.

Kỷ Yên Nhiên mỉm cười, khiến cho người ta cảm thấy nàng vẫn còn dư sức. Nhưng cây thương trong tay nàng không dừng lại ở đó, rồi bộ pháp của nàng xoay chuyển thật nhanh, cây thương đâm thẳng thì thay đổi góc độ, đâm xéo về phía chỗ bên phải đằng sau Quốc Hưng.

Bao gồm cả Quốc Hưng trong đó, mọi người đều ngạc nhiên không hiểu đâm vào chỗ này, thì có uy hiếp gì với Quốc Hưng.

Nào ngờ Kỷ Yên Nhiên lướt về phía trước hai bước như nước chảy mây trôi, khi kéo thương về đến sát eo mình, thì thân người xoay nhanh vận lực chuyển động thân thương Phi Long thì đâm thẳng quét ngang, mục tiêu vẫn là vỏ kiếm của Quốc Hưng.

Nếu Quốc Hưng bị quét trúng, thì đảm bảo sẽ ngã xuống đất nhưng không thể làm tổn thương y, vì thế không hề vi phạm lời hứa của nàng.

Mọi người như ngây ngất điên đảo thần hồn.

Mỗi thương của Kỷ Yên Nhiên như đều bất ngờ nhưng cũng rất đẹp mắt, nhất là sức sống tỏa ra từ nàng, khiến cho ai nấy đều tim đập mạnh, đều khen ngợi không ngớt.

Quốc Hưng mất thế hai lần, vốn là liều với Kỷ Yên Nhiên một phen, dựa vào thể năng để hóa giải thương pháp lợi hại của nàng.

Nhưng khi thấy Kỷ Yên Nhiên mượn lực eo để quét cây thương, Quốc Hưng chỉ đành bỏ ý định ấy, đứng ở thế thủ, cây trường kiếm chém xéo xuống cây thương Phi Long, đồng thời lại nhảy lùi ra sau một bước nữa.

Khi thương kiếm giao nhau, cây Phi Long thương lại bắn lên trên tỏa ra một làn thương ảnh tấn công về trước mặt Quốc Hưng như trường giang đại hải.

Thương pháp như vậy cả hạng cao thủ như Quản Trung Tà cũng phải tán phục, những kẻ khác thì càng la hét như điên, trợ oai cho nàng, nhất thời trong đường đều rền vang tiếng vỗ tay, tiếng người kêu, không khí lên đến đỉnh điểm.

Keng.

Quốc Hưng cũng ghê gớm lắm, trong làn thương ảnh trùng trùng đã tìm được thân thương thật sự vì biến chiêu không đủ nhanh, lực đạo còn yếu, sau tiếng thương kiếm giao nhau, bất ngờ lại lùi thêm bước nữa, cánh tay tê rần.

Đến lúc này Kỷ Yên Nhiên tổng cộng đã đánh ra bốn thương, mà Quốc Hưng thì cứ mất thế, tuy chưa phải là bại, nhưng đã mất mặt lắm.

Quốc Hưng nhủ thầm: “Như thế, e rằng đảm bảo đỡ thêm hai thương nữa thì thanh kiếm sẽ rơi khỏi tay”, cắn răng lùi ra chỗ trống trải.

Trong đường nhất thời vang lên tiếng huyết sáo.

Nhưng quả thật đây là cách hay trong lúc không có cách.

Kỷ Yên Nhiên đã tuyệt đối nắm quyền chủ động, vờn Quốc Hưng trong bàn tay của mình, giờ đây tránh được hạ phong chính là rời khỏi phạm vi bao trùm của cây Phi Long thương, như thế mới có thể chinh đồn lại mình, đồng thời giành cơ hội cho cánh tay bị tê rần hồi phục lại.

Kỷ Yên Nhiên rít lên một tiếng, lộn nhào xuống đất, tay trái nắm chặt đuôi thương, lưỡng thế đâm đầu thương xuống đất, sau đó phóng lên đuổi theo Quốc Hưng đang thối lui đâm thẳng vào bao kiếm của y.

Những cao thủ như Quản Trung Tà, Hàn Kiệt và Hứa Thương đều thán phục, chỗ kỳ diệu nhất của thương này là mượn lực đạo đâm xuống đất, khiến cho chuyện không thể trở thành có thể.

Thương này không hề gây tổn thương cho Quốc Hưng, nhưng chỉ cần chạm vào bao kiếm của Quốc Hưng, thì coi như nàng đã thắng.

Quốc Hưng hồn phi phách tán, rồi lộn ngược người ra sau.

Nhưng mọi người đều biết y đã thua, khi Kỷ Yên Nhiên lại từ dưới đất phóng lên tiếp, Quốc Hưng càng lúng túng hơn, ngoài phải cúi mình trước cây thương này, không còn cách nào khác.

Khưu Nhật Thăng cũng lộ vẻ bất lực.

Lần này mặt mũi của võ sĩ Hành Quán không còn nữa, sau này làm sao có thể là nơi huấn luyện kiếm thủ cho Đại Tần.

Khi Quốc Hưng trong bụng kêu lên xong rồi thì Kỷ Yên Nhiên búng người dậy, cây thương thu về sau lưng mỉm cười. Quốc Hưng loạng choạng, thối lui ba bước nữa kiếm giờ ngang trước ngực, ngực phập phồng ngạc nhiên nhìn Kỷ Yên Nhiên.

Kỷ Yên Nhiên vẫn ung dung mỉm cười nói: “Yên Nhiên đánh năm thương mà tiên sinh đỡ được năm thương, mà Yên Nhiên sợ dĩ có thể chiếm được tiên cơ là vì tiên sinh giữ lời chỉ thủ mà không đánh, hay là cứ dừng lại ở đây, coi như chúng ta không phân thắng bại”.

Tiểu Bàn vỗ tay đứng dậy, cười lớn nói: “Hay cho Kỷ tài nữ ai có thể không khâm phục, từ hôm nay trở đi tài nữ chính là thái phó của quả nhân”.

Rồi sang Quốc Hưng nói: “Tuy Quốc tiên sinh có thể nghe lệnh của quả nhân chỉ thủ mà không công, cũng thuộc là hiếm có, vậy ta phong cho ngươi là đô kỵ phó thống lĩnh thuộc quyền quản hạt của Hạng thống lĩnh”.

Kỷ Yên Nhiên và Quốc Hưng quỳ xuống tạ ơn.

Hạng Thiếu Long trong lòng sinh ra cảm giác vui mừng nhưng cũng kỳ dị, cuối cùng Tiểu Bàn cũng đã trưởng thành, không những đã nhìn thấy được sự kết hợp trên cả lợi ích giữa võ sĩ Hành Quán và Lao Ái, mà còn dẹp hết tình cảm trong lòng thu phục Quốc Hưng, đó là điều mà một kẻ phàm phu tục tử không thể làm được.

Không ai ngờ rằng chuyện này lại kết thúc vui vẻ như vậy, nhất thời tiếng hoan hô vang lên, nhưng là cho Kỷ Yên Nhiên.

Hai tiếng tài nữ vang lên không ngớt.

Chỉ có Khuê Nhật Thăng mặt mũi vẫn lạnh lùng, không nói một lời.

Lã Bất Vi giận lắm, nhủ thầm: “Chỉ cần trừ khử Hạng Thiếu Long, những người khác không cần phải nói đến”, đứng phắt dậy, cười lớn nói: “Đã đến lúc phải dọn món ăn chính lên tiệc”.

Hàng ngàn khách khứa vừa đứng vừa ngồi, ánh mắt tập trung về phía y.

o O o

Chương 204

LONG HỔ TRANH PHONG

Lã Bất Vi đang hài lòng lắm, khi định tuyên bố cuộc quyết chiến giữa hai người như thế là tuyên phán thời hạn chết của Hạng Thiệu Long, Lã Nương Dung đột nhiên đứng phắt dậy, nói như chém binh chặt sắt: “Không cần tử vô nữa, nữ nhi quyết định gả cho Trung Tà, chỉ dành phụ ý tốt của Hạng đại nhân”.

Lời này vừa nói ra Lã Bất Vi đứng lặng tại chỗ.

Quản Trung Tà thì giật mình, mắt quắc lên, nhìn về phía Hạng Thiệu Long, ai cũng biết con người thẳng trâm lạnh lòng này đã lúng túng.

Những người khác đều nhìn nhau.

Như vậy chả lẽ cuộc chiến ai cũng mong đợi này lại kết thúc như thế.

Bọn Đỗ Bích, Lao Ái thì lại càng khó giấu được nỗi thất vọng trên mặt, bởi vì dù là ai trong hai người này thua cuộc đối với bọn họ, chỉ có lợi mà không hại.

Còn bọn Doanh Doanh, Xương Bình quân, Vương Hột thì như cất được gánh nặng trên vai, thở phào.

Nước Tần trước nay nghiêm cấm tướng sĩ thi đấu, Hạng Thiệu Long và Quản Trung Tà đều là tướng lĩnh, không có cơ gì lại đánh nhau, dù cho Tiểu Bàn có muốn Hạng Thiệu Long giết Quản Trung Tà đi nữa, cũng không thể phá vỡ quy tắc này, nếu cứ cố để cho họ ra đấu, vậy còn gì là pháp luật nữa?

Mọi người đều im lặng, không lên tiếng.

Lã Nương Dung quay về chỗ, cúi đầu xuống, ngực phập phồng, chắc chắn là kích động lắm, Hạng Thiệu Long định thần nhìn Lã Nương Dung hồi lâu, rồi không biết nên tức giận hay nên cười, thầm nghĩ vừa rồi đắc tội với nàng, cho nên nàng mới cố ý bĩ mặt mình trước mặt đông người và cái cơ là chuyện lớn cả đời nàng.

Nói cho cùng, Lã Nương Dung cũng giống như Doanh Doanh. Cả hai đều hướng về phía Quản Trung Tà.

Lã Bất Vi giận đến nổi đỏ mặt, trừng mắt nhìn Lã Nương Dung rồi cười khà khà, quay sang Tiểu Bàn nói: “Trẻ con không được có ý kiến, nhưng vốn đã có lời trước, chuyện này đều do lão phu làm chủ, làm sao có thể thất kính với thiên hạ, với Bì quân như thế được?”.

Lã Nương Dung giật mình, ngẩng đầu định lên tiếng, thì Quản Trung Tà đã nắm lấy bàn tay nàng ghé sát vào tai nói: “Nương Dung đừng làm khó trọng phụ”.

Lã Nương Dung ngẩng đầu len lén nhìn Hạng Thiệu Long rồi mới cúi mặt xuống.

Tiểu Bàn nói: “Lời trọng phụ rất có lý, hướng chi tử võ chọn nữ tể, là phong tục từ xưa của Đại Tân ta, giả sử nếu trọng phụ cho rằng cuộc tử võ này không tiện hủy bỏ, thái hậu lại không có ý kiến, quả nhân tự nhiên sẽ toàn lực ủng hộ”.

Ánh mắt của mọi người đều dồn sang chỗ Chu Cơ đợi nàng lên tiếng, trong khi không khí đã căng thẳng lại càng căng thẳng hơn.

Trong mắt rất phức tạp, trước tiên nhìn về phía Lao Ái, sau đó lại hướng về phía Hạng Thiếu Long, đột nhiên mặt tái, môi rung rung quát: “Cuộc tử võ của hai vị khanh gia Hạng, Quân hãy cứ tiến hành theo như lời của trọng phụ”.

Tiếng vỗ tay vang lên, cả đại đường như nổ tung ra.

Trái tim của Hạng Thiếu Long như bị ai cắn một nhát, biết rằng giữa Lao Ái và gã, Chu Cơ đã chọn lựa Lao Ái.

Giờ đây hẳn là những kẻ biết thực lực của Quân Trung Tà, đều cho rằng Hạng Thiếu Long chắc chắn sẽ thua. Chu Cơ ủng hộ cuộc tử võ này, chính là nàng hy vọng mình bị Quân Trung Tà giết chết, để kết thúc mọi chuyện.

Nếu quan hệ giữa mình và Chu Cơ phát triển đến bước này thì chỉ có thể than một câu “tạo hóa trêu ngươi”, ngoài ra chẳng có lời nào để nói nữa!

Tiếng của Lã Bất Vi lại vang lên: “Cuộc chiến Thiếu Long và Trung Tà bắt đầu!”.

Sau lời tuyên bố đó là một tràng pháo tay.

Tiếng trống vang lên càng tăng sự kịch liệt.

Quân Trung Tà cúi đầu an ủi Lã Nương Dung, đứng dậy, toàn trường lập tức đứng dậy.

Y chỉ đứng bình thường, nhưng lại có cái khí khái hơn đời, khiến cho người ta phải vừa kính vừa sợ trong lòng.

Quân Trung Tà bước ra khỏi chiếu, mỉm cười nhìn mọi người, khi đến chỗ trung tâm của đại đường, thì ung dung đứng quay về phía chiếu chủ mà nói rằng: “Có thể được thái hậu, Bị quân và trọng phụ ân chuẩn tử võ với Hạng đại nhân, thực là một chuyện vui trong đời của Trung Tà, vi thần dù chết cũng không hối tiếc”.

Mọi người nghe y nói hào khí đến thế, lại hàm chứa trong đó ý chấp nhận sinh tử, tình cảm muốn dâng trào lên, tiếng vỗ tay và la hét càng to hơn.

Sắc mặt của Hạng Thiếu Long thì rất khó coi, đương nhiên không phải là vì chuyện tử võ, mà là cảm thấy đau lòng vì sự thay đổi của Chu Cơ.

Mọi người lại tưởng rằng gã đã e sợ, cảm thấy rất kỳ lạ.

Hít sâu một hơi đè nén tình cảm trong lòng, đứng dậy.

Chính là thời khắc này, gã biết mình đã bị tổn thương sâu sắc vì chuyện tình của Chu Cơ.

Hạng Thiếu Long là người trọng tình trọng nghĩa, vì bạn bè hoàn toàn không để ý đến sự an nguy vinh nhục của bản thân mình, cho nên mới được bọn Lý Viên, Long Dương quân, Hàn Sấm, Đồ Tiên coi như bạn bè thân thiết.

Gã đối với Chu Cơ càng tình sâu nghĩa nặng hơn, nào ngờ cuối cùng đã bị đối xử như thế, nên trong lòng rất buồn bã.

Nhường ánh mắt, gã bước về phía Quán Trung Tà khoảng một trượng rồi đứng lại, rồi ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Chu Cơ.

Bốn mắt gặp nhau, Chu Cơ lập tức cúi đầu.

Hạng Thiếu Long biến đau thương thành sức mạnh, cười ha ha nói: “Đem đao ra!”.

Khi mọi người còn đang ngạc nhiên với chữ đao, thì Quán Trung Tà giật mình, mắt quắc lên, nhìn về hướng gã.

Kinh Thiện bước ra quỳ xuống dâng bảo đao Bách Chiến vẫn còn cắm trong vỏ.

Hạng Thiếu Long nhận thanh đao cầm sang tay trái.

Trong tiếng trầm trồ vang lên, ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn về phía loại binh khí kỳ lạ ấy.

Cả Tiểu Bàn cũng không nén ngạc nhiên, nói: “Binh khí trên tay Hạng khanh gia, rốt cuộc là thứ gì?”.

Hạng Thiếu Long tay cầm bảo đao lập tức có cảm giác người bay bổng, nổi buồn do Chu Cơ mang lại không còn nữa, hào tình vạn trượng dâng lên trong lòng, lập tức lên tiếng trả lời: “Đây là loại binh khí do vi thần tự thiết kế ra, gọi là đao, tên là Bách Chiến, lấy ý trong câu ‘bách chiến bất đãi’ có nghĩa là trăm trận không nguy”.

Mọi người đều xì xầm bàn bạc, mong gã lập tức rút thanh đao ra khỏi vỏ, nhưng Hạng Thiếu Long lại không có ý đó.

Lã Bất Vi ngạc nhiên nói: “Thiếu Long chẳng phải là đã nói dùng Phi Long thương để ứng chiến sao? Sao giờ này lại thay đổi”.

Xương Bình quân cười ha ha nói: “Trọng phụ nói lời này đã sai rồi, đao binh gia luôn thay đổi vô thường, khiến cho người ta không thể biết được, Thiếu Long nói là đã dùng thương, nhưng lại giấu dùng đao, rất hợp với ý của binh gia, tại sao lại trách là thay đổi”.

Mấy lời phản bác không hề khách sáo của Xương Bình quân tuôn ra, ai nấy đều có cảm giác rất đặc biệt trong lòng.

Xương Bình quân tuy trở thành tả thừa tướng, nhưng vì đức vọng vẫn chưa đủ, luôn bị người ta coi thường, mà bản thân của y thì chỉ co ro cúm rúm trông rất tội nghiệp, nhưng giờ này y nói năng rành rọt như thế, chủ động biện hộ cho Hạng Thiếu Long, có thể thấy y đã dần xây dựng nên lòng tin và địa vị của một tả thừa tướng, dám tranh biện với Lã Bất Vi.

Đối với Xương Bình quân, Tiểu Bàn toàn lực ủng hộ mỉm cười nói: “Lời Tả tướng quốc nói rất có lý, Hạng khanh gia có thể thiết kế ra loại vũ khí kỳ lạ chưa từng có, càng khiến cho người ta cảm thấy bất ngờ, để có thể thấy được uy lực của bảo đao Bách Chiến, nếu trọng phụ không có lời gì nữa, quả nhân tuyên bố cuộc tỷ võ bắt đầu”.

Lã Bất Vi cố nén cơn giận trong lòng, thầm nghĩ chờ thu thập xong Hạng Thiếu Long, rồi mới từ từ trừng trị Xương Bình quân nhà người, nghiêm mặt nói: “Xin Bị quân tuyên bố!”.

Ánh mắt của Tiểu Bàn dừng ở thanh bảo đao, vẫn còn nằm yên trong vỏ trên tay trái của Hạng Thiếu Long, vui mừng nói: “Tỷ võ bắt đầu!”.

Tiếng trống lại vang lên.

Mọi người đều căng thẳng.

Những người ủng hộ Hạng Thiếu Long mà không biết thanh bảo đao Bách Chiến, tim như muốn lộn ra ngoài.

Thứ nhất là vì bọn họ chưa có lòng tin với loại vũ khí kỳ lạ mới chế tạo này, thứ hai là vì Hạng Thiếu Long xưng hùng nhờ kiếm pháp, đột nhiên lại thay thế bằng một loại vũ khí mới mẻ chưa từng bao giờ dùng, hỏa hầu và phương pháp chắc là có vấn đề, quả thật là rất bất lợi.

Kể mừng nhất là Phố Cao, nếu cuộc tỷ võ không thành, y nhiều nhất là trả hết tiền đặt cược cho khách, nhưng giả sử Hạng Thiếu Long thắng, vì có món tiền cược của Ô Ứng Nguyên thì sẽ khiến cho y tổn thất nghiêm trọng. Giờ đây thấy Hạng Thiếu Long lại dùng một loại vũ khí kỳ lạ để ứng chiến, tự nhiên vui mừng ra mặt.

Phải biết từ xưa đến nay, kiếm đã chiếm một địa vị rất cao trong lòng của mọi người, là loại vũ khí vương giả, đi theo đó là văn hóa kiếm thuật lâu đời nhất thời không ai có thể thay đổi được ý nghĩ đã ăn sâu trong lòng.

Ngoài những người biết chuyện như Kỷ Yên Nhiên, chỉ có Tiểu Bàn là có lòng tin nhất đối với Hạng Thiếu Long.

Sự sùng bái này, không có sức mạnh nào có thể lay chuyển được.

Ngoài ra có một người không dám coi thường thanh bảo đao Bách Chiến chính là Quân Trung Tà.

Bằng trực giác sắc bén của một kiếm thủ thuộc hàng nhất lưu, y cảm nhận lòng tin và khí thế của Hạng Thiếu Long khi gã cầm trên tay thanh Bách Chiến bảo đao, vì điểm này nên không dám có lòng coi thường như người khác.

Tiếng trống vang lên.

Trong nội đường im phăng phắc, chỉ có tiếng thở nặng nề và vài tiếng ho.

Lúc này tất cả mọi người đều kéo đến, cả chỗ trống giữa các chiếu cũng đầy người.

Hai người thận trọng xoay người, mặt đối mặt.

Quản Trung Tà đặt tay trái lên thanh kiếm tên Trường Kích, cúi người thi lễ nói: “Mỗi khi Hạng đại nhân hành sự, đều khiến cho người ta bất ngờ, dù thắng hay bại thuộc hạ cũng rất khâm phục trong lòng”.

Hạng Thiếu Long cảm nhận được một cảm giác kỳ lạ từ trong vỏ đao truyền ra.

Đây không phải là một chiếc vỏ đao bình thường, mà là một chiếc vỏ đao bằng thép do Thanh Thúc đã pha lẫn với Crôm mà tạo thành, hơn hẳn vỏ kiếm bình thường, vừa không thể hoen gỉ, bản thân cũng là một loại vũ khí để gạt đỡ, chuyện này bản thân Quản Trung Tà không thể biết được, nhưng gã lại không định giấu y, mỉm cười trả lời rằng: “Trung đại nhân hãy để ý đến vỏ của thanh bảo đao này cũng có thể trở thành một loại vũ khí”.

Con mắt Quản Trung Tà liếc qua một cách phức tạp gật đầu nói: “Đa tạ Hạng đại nhân chỉ điểm, mời đại nhân chỉ giáo”.

Hạng Thiếu Long mỉm cười mắt lướt qua chỗ bọn người Lao Ái, trong đó Hàn Kiệt lại càng chú tâm hơn như thể là đang ra trận.

Qua tiếp hai chiếu là Lã Nương Dung, khuôn mặt nàng đã tái nhợt, lo lắng nhìn bọn họ, khi tiếp xúc với ánh mắt của Hạng Thiếu Long, thì môi run run, nhưng không hề né tránh ánh mắt của gã.

Cuối cùng ánh mắt của Hạng Thiếu Long quay về phía Quản Trung Tà, ung dung cười nói: “Quản đại nhân đã chuẩn bị xong chưa?”.

Quản Trung Tà lùi lại sau ba bước, kêu một tiếng, rút thanh trường kiếm, giở ra thế thủ, mũi kiếm giơ xéo ra trước ngực, chĩa về phía Hạng Thiếu Long.

Một luồng sát khí lập tức xông lên toàn trường, sinh ra một cảm giác hung hiểm đáng sợ.

Hạng Thiếu Long hơi nghiêng người về phía trước, mắt như phóng ra tia điện, ngưng thần nhìn đối thủ, đồng thời kéo thanh đao Bách Chiến ra, lập tức ánh sáng lấp lánh, một khí thế mạnh mẽ dâng lên, bao trùm lấy đối thủ.

Tất cả mọi người đều ngừng thở, lặng chờ cuộc ác chiến sẽ xảy ra.

Hạng Thiếu Long nói: “Quản đại nhân, mời!”.

Quản Trung Tà quắc mắt lên, thản nhiên nói: “Hạng đại nhân, mời!”.

Người ngoài vẫn tưởng rằng Quản Trung Tà giả vờ khiêm nhường, chỉ có Hạng Thiếu Long biết hư thực của thanh đao Bách Chiến nên đã dùng thế thủ, lấy tĩnh chế động.

Hạng Thiếu Long hạ giọng nói: “Đao tên Bách Chiến, khi đánh sẽ thắng, Quản đại nhân hãy cẩn thận đó”.

Keng.

Cuối cùng thanh đao Bách Chiến cũng rút ra khỏi vỏ nhưng không mấy người có thể nhìn thấy được hình dáng của thanh bảo đao này.

Không ai có thể tưởng tượng rằng thanh đao Bách Chiến này lại có thể bá đạo như vậy.

Dù là những kẻ nếm thử sự lợi hại của thanh bảo đao như Đằng Dực cũng không ngờ tới rằng khi chiến đấu thực sự đao lại có uy lực như vậy.

Trong lúc mọi người chờ đợi, thanh đao Bách Chiến rút ra khỏi vỏ như một ánh sáng theo thế xóc về phía trước của Hạng Thiếu Long chuyển thành một luồng điện chớp, chém thẳng về phía Quản Trung Tà.

Khi mọi người xung quanh ai nấy đều trợn mắt há mồm, nhưng không ai có thể thốt ra lời được.

Quản Trung Tà cũng giật mình, không ngờ Hạng Thiếu Long vừa mới ra tay mà đã tấn công dũng mãnh như thế, vội vàng rê ngang một bước trầm eo tọa mã, vận kiếm lên đỡ.

Keng.

Tiếng kêu vang lên chấn động cả toàn trường.

Đầu tiên là tiếng xé gió của đao dẫn dắt thính giác của tất cả mọi người, cho đến khi đao kiếm giao nhau, Quản Trung Tà chấn động cả thân người, tuy hóa giải được thế đao hung hiểm của Hạng Thiếu Long, nhưng không phải dễ dàng.

Đao này vì hoàn toàn không lưu tình, cho nên mới tạo ra ưu thế đáng sợ như vậy, nhưng khuyết điểm là khó thi triển đao tiếp theo.

Hạng Thiếu Long cũng chợt dạ, vốn tưởng đao này sẽ ép Quản Trung Tà thối lui nửa bước, nào ngờ đối phương cứ đứng vững như mọc rễ mà đỡ ngay đao ấy.

Võ công của Quản Trung Tà quả thật đã tiến bộ, chẳng trách nào những người biết rõ tình hình của Quản Trung Tà đều lo cho gã.

Loại cao thủ như Quản Trung Tà, đã đạt đến đỉnh điểm về thể năng của loài người, y có được ngày hôm nay cũng nhờ Hạng Thiếu Long.

Nếu không có Hạng Thiếu Long trở thành đối tượng và mục tiêu của Quân Trung Tà, thì Quân Trung Tà cũng không bao giờ đạt đến cảnh giới như thế này.

Quân Trung Tà dùng hết sức để đỡ lấy đao này của Hạng Thiếu Long, nghĩ bụng nếu để đối phương thi triển đao pháp thì nguy to, thấy gã sức đã hết vẫn chưa hồi phục lại, mượn lực của toàn nhân lực đẩy thẳng thanh Trường Kích về phía thanh Bách Chiến buộc Hạng Thiếu Long phải lùi ra.

Keng.

Đao kiếm lại giao nhau phát ra âm thanh rất khó nghe. Lực đao của Hạng Thiếu Long rốt cuộc vẫn không bằng Quân Trung Tà, gã bị đẩy lùi hai bước.

Bọn Kỷ Yên Nhiên đều lo lắng.

Quả nhiên Quân Trung Tà đã nắm bắt thời cơ, đánh ngược thanh Trường Kích trở lại, nhân lúc né được phạm vi của thanh Bách Chiến bảo đao, đâm thẳng vào chỗ sơ hở phía bên sườn trái của gã.

Ngoài ra còn bởi Quân Trung Tà sử dụng kiếm pháp tay trái, chiêu này dù góc độ, tốc độ, cơ hội đều đến mức tuyệt diệu.

Khi những người lo lắng cho Hạng Thiếu Long đều không dám nhìn, còn những kẻ cược gã thua thì vui mừng như điên, keng một tiếng, chiếc vỏ đao trong tay trái của Hạng Thiếu Long xĩa ra chiêu lấy thủ thay công, đỡ một kiếm của Quân Trung Tà, nhưng thế dư vẫn chưa hết, buộc Quân Trung Tà phải hoảng sợ lùi ra thật mau.

Mọi người trong toàn trường đều trợn mắt há mồm trước chiêu này của Hạng Thiếu Long.

Lấy vỏ kiếm để chống địch không phải là chuyện lạ, nhưng có thể sử dụng vỏ như một loại binh khí bình thường và sử ra một chiêu hoàn toàn tuyệt vời của Hạng Thiếu Long trước đây chưa từng có.

Đây chính là một chiêu số mà Hạng Thiếu Long đã tự nghĩ ra, để bù đắp cho khuyết điểm công mạnh mà thủ yếu của thanh bảo đao.

Đương nhiên, nếu đối thủ không phải là Quân Trung Tà, chỉ với thế công như trường giang đại hải của thanh Bách Chiến, thì đối phương đã thất bại và thiệt mạng, nhưng trong tình huống vừa rồi, vỏ của thanh bảo đao này đã có tác dụng cứu mạng, nhất là Mặc Tử kiếm pháp là một loại kiếm pháp có thể thủ lợi hại nhất trong thiên hạ, bỏ mà không dùng thì thật là đáng tiếc, vì thế sử dụng vỏ của thanh Bách Chiến bảo đao.

Mà nếu vỏ của thanh bảo đao này không tốt nhờ đã pha hợp kim Crôm thì không thể làm được điều này.

Nhiều điều kiện cộng lại với nhau, trở thành đao pháp bách chiến trong lúc này của Hạng Thiếu Long.

Quản Trung Tà trong cuộc đời cầm kiếm của mình, chỉ có Hạng Thiếu Long lần lượt hai lần buộc gã thối lui, khi trong lòng kêu hồng hét, trước mắt như một dòng điện lóe qua, đao khí cuộn cuộn, thanh Bách Chiến bảo đao đã tấn công đến như gió to sóng lớn.

Tiếng keng keng keng vang lên không ngớt tai.

Hạng Thiếu Long triển khai đao pháp, trong chớp mắt đã chém Quản Trung Tà bảy đao, mỗi đao về góc độ đều rất hiểm hóc, đều như từng luồng điện phóng tới, trong tiếng đao phong vi vút, đao kiếm không ngừng giao nhau, với một người như Quản Trung Tà, vừa mới đụng phải một loại đao pháp có kết hợp với những nguyên lý khoa học và võ thuật chưa từng có trong lịch sử, chỉ có thể gạt đỡ và không ngừng thối lui.

Lúc này mọi người mới reo hò ầm ĩ.

Những kẻ kêu to nhất là tử muội họ Điền và mười tám thiết vệ, những cao thủ như bọn Hàn Kiệt, Hứa Thương đều hoảng sợ trước uy thế của Hạng Thiếu Long, mặt biến sắc.

Kẻ thâm hiểm nhất là Phổ Cao, không ngờ Hạng Thiếu Long lại lợi hại gấp trăm lần so với lời đồn.

Mỗi khi thanh Bách Chiến bảo đao chém vào Quản Trung Tà, đều để lại một vết mẻ trên thanh Trường Kích, còn chủ nhân của nó thì chấn động cả toàn thân.

Khi Quản Trung Tà đỡ được bảy đao thì đã đại khái nắm được đao pháp bách chiến của Hạng Thiếu Long, nhưng cảm nhận rằng mỗi đao khi chém tới tuy có sơ hở, nhưng vì đao pháp quá mạnh mẽ và hiểm hóc, lại thêm vẫn chưa nắm rõ được nên không thể nào phản kích.

Đó cũng là chỗ khác nhau giữa đao kiếm, những chiêu số gạt đỡ trong kiếm pháp thông thường, gặp phải loại đao chủ về tấn công mạnh mẽ, mà đây là một loại binh khí vừa mới phát minh nên rất lúng túng, dù cho hạng kiếm thủ cao cường như Quản Trung Tà cũng cảm thấy thua thiệt nhiều lắm.

Bách Chiến bảo đao như trở thành sấm sét, biến thành từng luồng sáng, chém vào chỗ trống giữa hai người, mỗi đao đều chém tới Quản Trung Tà với góc độ không ngờ được.

Hạng Thiếu Long thì như trở thành một thiên thần khiến cho người ta phải khiếp sợ, phát huy toàn bộ đao pháp vừa mới lãnh ngộ, từng chiêu tấn công tới, không hề lưu tình, cũng không hề phòng hờ đối phương tấn công tới.

Quản Trung Tà có cơ hội trả đũa, vỏ của thanh bảo đao lại thi triển Mặc Tử kiếm pháp, bù đắp sơ hở của đao pháp.

Mọi người chỉ cảm thấy đao pháp của Hạng Thiếu Long rất kín kẽ, hoàn toàn không tìm ra được sơ hở của đao pháp.

Quản Trung Tà thì càng khốn khổ hơn.

Một tiếng keng thật lớn vang lên, Quản Trung Tà tuy đã giở hết tuyệt nghệ ra, đỡ được một đao nữa, nhưng rốt cuộc không thể chống trả nổi một đao này, bị ép cả người lẫn kiếm thối lui hai bước, bộ pháp rối loạn.

Hạng Thiếu Long đã biết cơ hội đã đến, quát lớn một tiếng, bước tới ba bước, Bách Chiến bảo đao giơ cao quá đầu, khi chân giậm đến bước thứ ba, thanh Bách Chiến bảo đao từ trên chém xuống, hướng thẳng vào giữa trán Quản Trung Tà.

Quản Trung Tà lâm nguy nhưng không loạn, lúc đó lùi thì đã muộn, ngoài cách giơ kiếm lên đỡ thì chẳng còn cách nào.

Keng.

Đao kiếm lại giao nhau.

Thanh Trường Kích không chịu nổi gãy lìa, còn thanh Bách Chiến bảo đao chém thẳng xuống trán, lúc này Quản Trung Tà đã biểu hiện thân thủ kinh người của mình, né ra sau khoảng một xích.

Hạng Thiếu Long thầm than trong lòng, thu đao dừng lại chứ không tiến tới nữa.

Quản Trung Tà lại loạn choạng thối lui một bước, tay chỉ còn một nửa thanh Trường Kích, ở nơi trán có một vết máu nhàn nhạt, chỉ là bị thương do đao khí.

Tiếng reo hò trợ oai, đột nhiên ngừng lại.

Hai người bốn mắt giao nhau.

Trời đất như dừng lại.

Một lát sau Quản Trung Tà nở nụ cười chua chát, ném nửa thanh kiếm trong tay, cúi người nói: “Bách Chiến bảo đao của Hạng đại nhân quả thật lợi hại, thuộc hạ cam chịu hạ phong”.

Y không nói Hạng Thiếu Long võ công cao cường, chỉ khen thanh Bách Chiến bảo đao của gã, ý muốn nói là bại trong binh khí đối phương, cho nên vẫn không hoàn toàn khâm phục. Nhưng sự tình quả thật là như vậy.

Trong tiếng hoan hô như sấm động, bọn Tiểu Bàn thầm kêu đáng tiếc, nếu chẳng phải thanh Trường Kích trong tay Quản Trung Tà không gãy làm hai đoạn, đảm bảo Quản Trung Tà đã biến thành một xác chết đầy máu.

Lã Bất Vi mặt tái xanh, không nói một lời.

Khuôn mặt Lã Nương Dung càng tái hơn, hoang mang nhìn hai người.

Tiểu Bàn ngó sang thấy Chu Cơ đang ngồi thừ ra, cười nói: “Trận chiến này quả thật là tuyệt vời vô cùng, bảo đao và đao pháp của Hạng thái phó sáng chế ra khiến cho người ta đã khen không ngớt lời”.

Hạng Thiếu Long và Quản Trung Tà vội vàng thi lễ với Tiểu Bàn.

Ánh mắt của mọi người không hện mà nhìn về phía Lã Bất Vi, xem thử y có tuyên bố gả Lã Nương Dung cho Hạng Thiếu Long hay không.

Khi Lã Bất Vi không biết ứng phó như thế nào, Chu Cơ ho khan một tiếng, lạnh lùng nói: “Trận chiến này tuy mượn danh là vì Nương Dung, nhưng thực sự không phải như vậy, chuyện hứa hôn có thể hủy bỏ từ đây, Thiếu Long có ý gì?”.

Hạng Thiếu Long đương nhiên không phản đối, gật đầu trả lời: “Tất cả hãy do thái hậu làm chủ”.

Vương Hột đứng dậy bước ra, đến phía trước Hạng Thiếu Long, nhận lấy thanh bảo đao ngấm nghĩa rồi quay sang Tiểu Bàn nói: “Thiếu Long sáng chế ra loại binh khí này quả thật không thể tầm thường, nếu có thể cho bọn kỵ sĩ sử dụng, thì có thể tăng cho chiến thuật mã chiến của quân Đại Tân ta, công lao rất lớn, có thể sánh với đánh thành chiếm đất, ảnh hưởng rất sâu xa, đã đồng nghĩa việc lập với quân công. Cho nên bốn tướng đề nghị thăng Hạng Thiếu Long làm đại tướng quân, phụ trách huấn luyện ba quân, đồng thời thống suất ba quân cấm vệ, đô kỵ, đô vệ, bảo vệ triều đình, tên gọi là đô thống đại tướng quân, mong Bệ quân ân chuẩn”.

Vẻ mặt của bọn Lã Bất Vi và Lao Ái đều trở nên khó coi vô cùng, nhưng không còn cách nào nữa bởi vì một người có thân phận như Vương Hột nói ra thì khó mà phản bác được.

Tiểu Bàn trong lòng cả mừng, khen y nói ra hợp với mình, rồi hân hoan tuyên bố: “Lời đại tướng quân hợp với quả nhân, mong thái hậu chuẩn tấu!”.

Chu Cơ lúng túng liếc về phía Lao Ái, rồi trầm giọng: “Thiếu Long làm đại tướng quân quả thật rất hợp, còn về chức đô thống có liên quan đến sự thay đổi binh chế trong thành đô, chuyện này quan trọng, cũng cần phải tính toán lâu dài”..

Tiểu Bàn thầm mắng trong lòng, chỗ lợi hại đề nghị của Vương Hột chính là trao toàn bộ binh quyền giữ thành Hàm Dương cho Hạng Thiếu Long. Chu Cơ làm như vậy là có thể né nặng mà lấy nhẹ, chỉ để cho Hạng Thiếu Long thân làm đại tướng quân, Tiểu Bàn tuy giận lắm nhưng cũng không còn cách nào, chỉ đành tuyên bố thăng Hạng Thiếu Long làm đại tướng quân.

Ai nấy đều hân hoan còn Phốc Cao thì trước mặt đầy thức ăn nhưng cũng khó nuốt.

Hạng Thiếu Long nhận lời chúc mừng của mọi người, Tiểu Bàn tuyên bố trước mặt mọi người năm ngày sau sẽ tế xuân tại Vị Hà, làm nhạt đi không khí căng thẳng của cuộc tử võ vừa rồi.

Hạng Thiếu Long nhìn thấy Phốc Cao mặt mũi tái mét đang rỉ tai với Đỗ Bích, nén không được hỏi nhạc phụ Ô Ứng Nguyên rốt cuộc là đã đặt cược bao nhiêu cho mình.

Ô Ứng Nguyên nén cười nhìn vẻ mặt của Phổ Cao rồi hạ giọng nói: “Chẳng qua chỉ có ba nghìn lượng hoàng kim!”.

Đối với người bình thường trăm lượng hoàng kim cũng đủ cho cả nhà sống thoải mái suốt cuộc đời, con số ba ngàn lượng hoàng kim thật sự quá lớn lại thêm Phổ Cao lấy một đên ba, chả trách nào y lại râu rĩ đến thế.

Lúc này buổi tiệc kết thúc, Lã Bất Vi thân chinh tiễn Tiểu Bàn và Chu Cơ ra cổng, những người khác đều đứng dậy chúc mừng Hạng Thiếu Long, Quản Trung Tà và Lã Nương Dung thì đã chuẩn mất.

Đằng Dực và Kinh Tuấn thừa cơ đi trước một bước chuẩn bị ứng phó với phục binh của người Tề.

Khách khứa dần dần đi hết. Hạng Thiếu Long đi cùng với Ô Ứng Nguyên, Vương Hột, Vương Lăng, Xương Bình quân, Hoàn Xỉ ra đến cổng, bọn Kỷ Yên Nhiên, Cầm Thanh đi phía sau.

Xương Bình quân cười nói: “Theo ta thấy từ hôm nay trở đi, không có mấy người dám chính thức khiêu chiến với Thiếu Long nữa”.

Hạng Thiếu Long cười khổ: “Tất cả những cao thủ đệ nhất trong phim truyền hình, điện ảnh, tiểu thuyết võ hiệp của thế kỷ hai mốt đều có nỗi phiền não ấy, hy vọng mình có thể được ngoại lệ”.

o O o

Chương 205

THÍCH KHÁCH NỬA ĐÊM

Hạng Thiếu Long và Kỷ Yên Nhiên cưỡi ngựa đến chỗ chỉ cách Ô phủ khoảng vài con đường, Đằng Dực và mấy chục chiến sĩ trong tinh binh đoàn đang chờ bọn họ.

Mọi người xuống ngựa, Đằng Dực đến bên Hạng Thiếu Long hạ giọng nói: “Người của chúng ta đã chiếm trước những chỗ quan trọng so với người của Điền Đan cho nên giờ đây đã nắm rõ thế của kẻ địch, chỉ là Thiếu Long muốn giết hết bọn chúng hay là cố gắng bắt sống kẻ địch”.

Hạng Thiếu Long nhìn con đường dài hun hút, hai bên đều có hàng cây cổ thụ, rất tối tăm, đó chính là những chỗ tốt nhất để bọn chúng phục kích.

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói: “Nhị ca có ý gì”.

Đằng Dực nói: “Muốn bắt sống chúng phải mất nhiều công sức, nhưng vì người của chúng ta đông hơn chúng nhiều lần cho nên chúng biết chuyện không thành thì bỏ chạy, mới giăng ra thiên la địa võng bắt sống chúng, Tiểu Tuấn đã điều động năm trăm quân đô kỵ đến đây giúp sức, đảm bảo sẽ không có kẻ nào chạy thoát”.

Hạng Thiếu Long nói: “Cứ làm theo ý của nhị ca! Lão cáo già Điền Đan này thật lợi hại, vừa mới quay về Tề lại sai một toán ám sát đến Hàm Dương vì có Lã Bất Vi yểm trợ, khi chúng ta đến dự buổi tiệc mừng thọ, mới biết được một đoàn tạp kỹ có thể thấy mạng lưới tình báo của chúng ta có sơ hở, sau chuyện này phải tìm cách bù vào khuyết điểm này”.

Đằng Dực gật đầu rồi nói: “Chúng ta đi thôi!”.

Hạng Thiếu Long, Kỷ Yên Nhiên, mười tám thiết vệ đi theo Đằng Dực và người của y men theo nhanh chóng, đi theo con đường không có ánh sáng ấy, chốc lát đã đến chỗ phục binh.

Ngoài hai chiếc đèn lồng lớn ở trước cửa Ô phủ, cả con đường đều tối mịt làm cho con người ta cảm giác chuyện thâm lương.

Lúc này người của Đằng Dực đã chia nhau chiếm những yếu điểm chiến lược, thậm chí còn trèo lên những cây cổ thụ khóa kín cả con đường.

Hạng Thiếu Long trầm giọng nói: “Bây giờ ta mới nhớ lại, Quân Trung Tà cố ý để cho ta chém gãy thanh Trường Kích để giữ tính mạng, kẻ này quả thật cơ trí hơn người”.

Đằng Dực và Kỷ Yên Nhiên đều thở ra, trong tình huống ấy Quân Trung Tà vẫn bình tĩnh bảo toàn tính mạng của mình, quả thực là lợi hại.

Lúc này có người đến báo tất cả đã được sắp xếp ổn thỏa, có thể ra tay bất cứ lúc nào, mọi người đều đợi lệnh của Hạng Thiếu Long.

Hạng Thiếu Long mỉm cười nói: “Kẻ địch giờ đây nhuệ khí vẫn còn mạnh, chúng ta hãy đợi chúng đến nửa canh giờ, lúc đó chúng hoang mang chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta ra tay”.

Đằng Dực và Kỷ Yên Nhiên đều đồng thanh khen hay, Đằng Dực nói: “Đã như thế chúng ta hãy sai người giăng lưới để bắt sống kẻ địch”.

Khi Đằng Dực hành sự, Hạng Thiếu Long dắt Kỷ Yên Nhiên đến một gốc cây, cười rằng: “Đêm nay quả thật là đêm rất hấp dẫn, với tính cách của Lã Bất Vi, bị mất mặt như thế này thì càng khởi dậy lòng mưu phản của y, may mà chúng ta còn có con Hắc Long, nếu không chúng ta sẽ đau đầu”.

Kỷ Yên Nhiên ngửa mặt nhìn trời cao, trong mắt hiện lên tia hạnh phúc, áp sát vào gã mà rằng: “Có phu quân đại nhân ở đây, Lã Bất Vi có thể làm gì được. Nếu nói hành quân đánh trận, Vương Hột còn lợi hại hơn cả Từ Tiên và Lộc Công, chỉ cần bảo vệ để không bị Lã Bất Vi hại chết, Lã Bất Vi và Mông Ngao khó mà ngang nhiên khởi binh, vả lại sự trung thành ái quốc của người Tân cả thiên hạ đều biết nào đến lượt Lã Bất Vi mặc sức thao túng, ngược lại thiếp càng lo hơn cho bọn Đỗ Bích và Phổ Cao, chúng đã có con bài tốt là Trường An quân Thành Kiều, có thể đem ra chống đối với Bì quân, lợi dụng thái độ phản đối với Lã Bất Vi của người Tân, lại thêm các thế lực của địa phương và lòng người ở ba quận phía Đông chưa vững, bọn chúng nếu cấu kết với người Triệu, trừ phi không phát động, một khi đã phát động thì sẽ thành họa lớn không thể không đề phòng”.

Hạng Thiếu Long trước nay khâm phục sát đất với kiến thức của vị ái thiếp này gật đầu: “Đa tạ tài nữ giúp đỡ, ngày mai khi ta vào cung sẽ gặp Bì quân, Lý Tư và Xương Bình quân thương lượng, để tránh khi xảy ra chuyện thì trở tay không kịp”.

Kỷ Yên Nhiên đột nhiên thở dài, nói: “Chuyện suốt đời mà Yên Nhiên cảm kích trời cao nhất là được gả cho Hạng Thiếu Long, từ ngày nước mất nhà tan khi gặp chuyện không vừa ý thường cứ nghĩ đến việc kết liễu tính mạng không ý nghĩa này, may mà không làm nếu không làm sao có được thời khắc vừa nguy hiểm vừa đẹp đẽ như đêm nay”.

Hạng Thiếu Long ôm vai nàng cảm động nói: “Tài nữ đã coi trọng Hạng Thiếu Long này, ta là người phải cảm kích mới đúng”.

Kỷ Yên Nhiên ngồi thẳng dậy hớn hở nói: “Đây chính là chỗ đặc biệt của phu quân, không coi thường nữ nhân của mình như nam nhân khác. Ô! Chắc giờ này Thanh tử đang trò chuyện với Đình Phương, Chi Chi và Tiểu Trinh, Tiểu Phụng chắc là đang nói tới chàng đó thôi”.

Khi Hạng Thiếu Long định lên tiếng thì bùm một tiếng, ở trên trời nổ ra một viên pháo hoa chiếu sáng cả con đường.

Dưới ánh sáng thấp thoáng có hơn mười người đang xông tới.

Hai người đứng dậy phát ra mệnh lệnh.

Cuộc chiến bắt đầu.

Nhất thời tiếng la hét vang lên bên tai.

Cuộc chiến trong khoảnh khắc đã trở thành cuộc đuổi bắt. Dưới thiên la địa võng phía bên Hạng Thiếu Long đặt ra, kẻ địch không chết thì bị thương hoặc là bị bắt sống ngay tại trận.

Dân chúng gần đó choàng tỉnh, đương nhiên không ai dám bước ra nhìn.

Tiếng vó ngựa, tiếng người xé nát cả một vùng.

Khi Hạng Thiếu Long quay về đến cổng Ô phủ, kẻ địch đã bị trói gô lại tập trung ở quảng trường trước căn nhà chính.

Kinh Tuấn nói: “Giết được hai mươi lăm tên, bắt sống sáu bảy tên. Ô! Xem ra nàng mỹ nữ uốn dẻo và tên hề không tham gia hành động này, hình như chúng ta chưa gặp bọn chúng”.

Hạng Thiếu Long bước vào trong cửa phủ, chỉ thấy những người bị bắt tuy mặt mũi rầu rĩ, nhưng ai ai cũng có dáng vẻ bất khuất không sợ chết, trong lòng không thể than thán.

Mình làm sao xử lý bọn họ đây?

Đang lúc do dự thì có tiếng vó ngựa đến, Quản Trung Tà dắt theo một đám người xông vào như cơn gió, thi lễ nói: “Hạ thuộc đến chậm một bước xin Hạng đại nhân thứ tội”.

Bọn Hạng Thiếu Long biết y đến đây không phải có lòng tốt, không khí nhất thời căng thẳng.

Hạng Thiếu Long xuống ngựa lạnh nhạt nói: “Cũng chẳng có chuyện gì lớn lao, chỉ có một bọn tiểu tặc, Quản đại nhân cứ dắt bọn chúng đi, còn xử lý thế nào thì Quản đại nhân cứ báo cáo lại, mong rằng từ rày về sau không xảy ra chuyện này nữa là tốt”.

Không những Quản Trung Tà mà cả Đằng Dực, Kinh Tuấn, Kỷ Yên Nhiên đều cảm thấy ngạc nhiên.

Ai cũng biết Hạng Thiếu Long không phải dễ dàng như vậy, chỉ là không biết gã làm gì.

Quản Trung Tà sững người một lát định lên tiếng, thì Hạng Thiếu Long lại phát tay nói: “Hãy dẫn bọn chúng đi, ngày mai hãy báo cáo với ta, để biết người đứng sau lưng và lai lịch bọn người này”.

Quản Trung Tà tuy kinh ngạc, nhưng không còn gì để nói nữa. Lập tức sai thủ hạ áp giải bọn chúng đi, cả những thi thể cũng không để lại.

Khi Hạng Thiếu Long và Đằng Dực vào trong đại sảnh, Kinh Tuấn ngạc nhiên nói: “Tam ca sao dễ dàng bỏ qua cơ hội của Lã Bất Vi?”.

Hạng Thiếu Long cười nói: “Đám người này không hề xuất hiện trong đoàn tạp kỹ, có thể thấy Lã Bất Vi đã sắp xếp trước, dù cho những kẻ này đã bị chúng ta bắt, cũng không có liên quan gì đến Lã tặc”.

Kỷ Yên Nhiên gật đầu: “Nếu không phải vì thế, Lã Bất Vi chính là kẻ ngu ngốc, cuộc chiến lần trước ở mục trường, đã khiến cho Lã Bất Vi phiền toái, lần này tự nhiên đã biết khôn”.

Đằng Dực nhú mày: “Nhưng tam đệ cũng không cần thiết giao bọn này cho Quản Trung Tà, chỉ cần tra chúng thật nghiêm, chí ít cũng biết được chúng vào Hàm Dương bằng cách nào, từ đó phát hiện ra manh mối, cứ cho Lã Bất Vi lo lắng cũng hay”.

Lúc này bốn người đã ngồi trong đại sảnh, bọn thị nữ dâng trà lên, các thiết vệ giữ ở bốn bên.

Hạng Thiếu Long mỉm cười: “Lần này để Quản Trung Tà dắt bọn chúng đi, mục đích là câu con cá lớn ấy cho nên có thể tưởng tượng trong báo cáo ngày mai Lã Bất Vi sẽ đổ tội cho kẻ khác, đó là sách lược mà bọn chúng đã đặt ra trước, để có thể trừ khử đệ xong thì vẫn tìm cách giá họa cho người khác”.

Kỷ Yên Nhiên vỗ lẽ ra: “Đó chính là Đỗ Bích!”.

Đằng Dực vỗ bàn khen hay: “Ta đã hiểu Quản Trung Tà để nhiều người như thế vào thành Hàm Dương, tức là đã tắc trách, ta xem y làm sao có thể giữ nổi cái chức đô vệ thống lĩnh”.

Hạng Thiếu Long bình thản nói: “Nếu không có hai con cờ Mông Võ, Mông Diễm e rằng vẫn không thể đụng đến Quản Trung Tà, nhưng giờ đây đã có Tiểu Võ hoặc Tiểu Diễm trở thành Đô Thống lĩnh, Lã Bất Vi không thể giằng co được nữa. Bắt đầu từ ngày mai ba quân giữ thành đều thuộc vào tay của chúng ta, Lã Bất Vi muốn tạo phản cũng còn khó hơn”.

Kỷ Yên Nhiên than rằng: “Phu quân đại nhân quả là tính toán như thần, nhưng mà e rằng cũng khó tránh được Lao Ái sẽ lấy được chức này, thái hậu ủng hộ y hoàn toàn không phải là không có cơ hội”.

Đằng Dực cười: “Lúc đó đã có Lã Bất Vi”.

Lúc này có tiếng xe ngựa từ xa truyền vào, Kỷ Yên Nhiên vui mừng đứng dậy nói: “Nhất định bọn Đình Phương đã quay về!”.

Nói xong thì cửa mở ra. Kinh Tuấn vui mừng đứng dậy hạ giọng nói: “Tam ca chẳng phải bảo rằng sẽ đến võ sĩ Hành Quán tìm Khuu Nhật Thăng hay sao? Ngày mai chắc chắn thời tiết rất đẹp, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa”.

Hạng Thiếu Long và Đằng Dực đều cười.

Đằng Dực chụp lấy vai Kinh Tuấn nói: “Đừng quên là ngày mai Hạng Thiếu Long của chúng ta phải đưa tên tiểu tử nhà người đến Lộc phủ chính thức cầu thân, người thì chỉ muốn đánh giết”.

Kinh Tuấn vui mừng ra mặt rồi gật đầu.

Lúc này có ả thị nữ đến bên Hạng Thiếu Long, hạ giọng nói: “Mời đại nhân uống trà”.

Hạng Thiếu Long không để ý thuận tay nhận lấy chén trà do nàng dâng lên.

Bỗng nhiên có ánh đao lóe lên trong tay tên thị nữ, trên bàn tay hiện ra một thanh trủy thủ sáng loáng đâm thẳng vào cổ họng Hạng Thiếu Long nhanh như điện chớp.

Hoàn toàn là phản ứng của bản năng, Hạng Thiếu Long ngả người ra sau né đòn trí mạng ấy, chén trà cũng đồng thời ném ra sau.

Đằng Dực và Kinh Tuấn đồng thời đứng dậy, bọn Kinh Thiện cũng hoảng hốt lao tới.

Ả thị nữ ấy lật người phóng ra thanh trủy thủ trong lòng bàn tay, đồng thời lao ra phía cửa hông, thân thủ rất nhanh nhạy linh hoạt.

Hạng Thiếu Long vừa ngồi thẳng dậy, thanh trủy thủ đã cắm vào ngực kêu thảm, té xuống đất.

Hai người Đằng Kinh hồn phi phách tán lao về Hạng Thiếu Long.

Các thiết vệ lúc này đã chặn được thích khách, cuộc kịch chiến bắt đầu.

Đằng Dực và Kinh Tuấn đỡ Hạng Thiếu Long dậy, xé chỗ áo có cắm thanh trủy thủ, chỉ thấy phía trong mặc bộ áo giáp do Thanh Thúc chế tạo, may thanh trủy thủ chỉ xuyên qua một ít nên cả hai đều thở phào.

Hạng Thiếu Long thở ra kinh hoảng nói: “Đừng giết ả”.

Đằng Dực quát lớn: “Hạng gia không sao, bắt sống ả lại!”.

Một tiếng hét, ả thị nữ đã bị Ô Quan lật ngã xuống đất.

Hạng Thiếu Long rút thanh trủy thủ ra ở đằng mũi có dính một chút máu.

Các thiết vệ dẫn ả thị nữ đến trước mặt ba người.

Hạng Thiếu Long nhìn lại, thì ra đó là mỹ nhân đã diễn trò uốn dẻo trong đoàn tạp kỹ.

o O o

Đã tự: *Tiêu Hạ Khách*, hutructiensinh